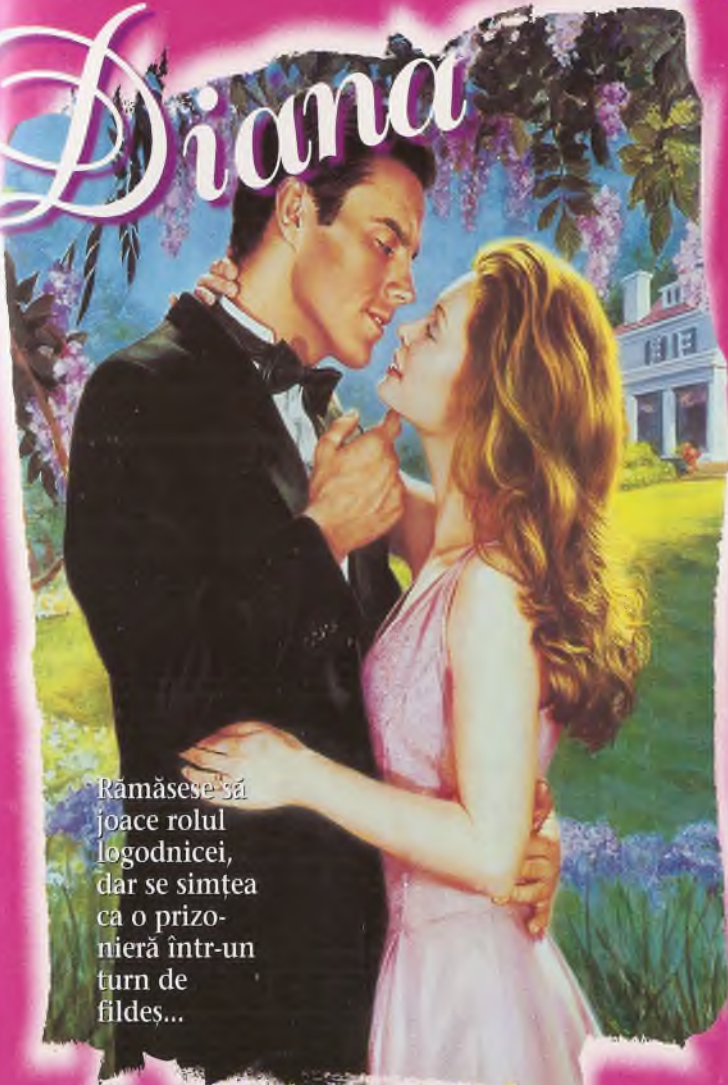

Diana

Rămăsese să
joace rolul
logodnicei,
dar se simțea
ca o prizo-
niera într-un
turn de
fildes...

Val Daniels

**CLIFE CARE SCHIMBĂ
VIAȚA**

Val Daniels

CLIFE CARE SCHIMBĂ VIAȚA

Își scutură capul ca să-și limpezească gândurile. Rămăsese să joace rolul logodnicei lui, dar se simțea ca o prizonieră într-un turn de fildeș. Fusese adusă aici și lăsată să aștepte până când era timpul să intre în scenă. Și pe urmă ce avea să facă? Nu era o bună actriță! Și nici în arta minciunii nu excela! Își alesese greșit rolul și se simțea atât de singură...

— ...Tu ne-ai oferit mie și tatălui meu mai mult decât ți-am înapoiat noi vreodată. Lui i-ai dat speranță, iar mie mi-ai redat sentimentele, spuse Jack, într-un final.

Val Daniels

Scriitoarea americană a încercat o mulțime de meserii în viața ei: a fost chelnăriță, bibliotecară, coordonatoare de recensământ și a făcut chiar și cercetare de piață. Toate aceste experiențe trăite o inspiră atunci când scrie romanele de dragoste. În prezent, locuiește cu soțul și cei doi copii ai săi în Kansas, zilele familiei fiind înseninate de Murphy, cățelușul mult răsfățat.

ISBN 973-99193-4-0

Diana

CLIPPE CARE SCHIMBĂ VIAȚA

de Val Daniels

A M

Titlul original al ediției în limba engleză:
Forever isn't long enough
Harlequin Mills&Boon
© 1995 Val Daniels
Traducere și adaptare de Irina Trandafirescu

*Toate drepturile sunt rezervate, inclusiv dreptul
de reproducere sub orice formă, integrală sau parțială.
Această ediție este publicată cu acordul
Harlequin Enterprises II B.V. Amsterdam, Olanda.
Toate mărcile folosite au fost sub licență
Harlequin Enterprises II B.V. Amsterdam*

*Aceasta este o operă de ficțiune.
Toate personajele din această carte sunt fictive.
Orice asemănare cu persoane sau fapte reale
este pur întâmplătoare.*

© 1999 Ringier Romania SRL București
Strada Fabrica de Glucoză, nr.5, sector 2
Prima ediție Diana
Iunie 1999

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale DANIELS, VAL Clipe care schimbă viața / Val Daniels. - București : Ringier, 1999 112 p. ; 21 cm. - (Harlequin Diana) Tit. orig. (eng) : Forever Isn't long enough. ISBN 973-99193-4-0 821.111-31=135.1

ISBN 973-99193-4-0

Acest volum a fost tipărit la Tipografia Tipo Holding SA Cluj

1

— IA-ȚI MÂINILE DE PE MINE! Haina lui Sarah Fields alunecă pe lângă cuierul în care ea încerca să o agațe, în clipa în care se întoarse brusc spre șeful ei. Bărbatul își lăsa din nou mâna să cadă pe umărul ei și, mai departe, în jos, atât cât putea ajunge.

— Suntem cam sensibili, nu crezi? Încruntarea șireată a bărbatului se estompă puțin când îi văzu expresia feței.

— Nu, Len, sunt obosită. Ea se îndepărtă repede și rămase cu fața spre el, pentru a putea evita celălalt truc al său, de a nu lăsa spațiu de trecere suficient între ei și de a o obliga să se șteargă de el în trecere.

— Ce s-a întâmplat? Brațul lui ajunsese din nou pe umărul ei.

Ea îi scutură mâna cu un gest al umărului și îi răspunse scrâșnind din dinți:

— Îți spun cât se poate de serios! M-am săturat să tot pretind că tu nu vânezi orice ocazie de a-ți crea senzații.

Len își ridică ambele mâini și se trase doi pași înapoi.

— Hei! Nu te enerva, scumpo! Eu sunt genul de bărbat afectuos. Le tratez pe femei ca pe surorile mele.

— Atunci, sper că n-ai nici o soră, replică Sarah, aruncând iute o privire spre directorul adjunct de la Pancake Palace. Și nu sunt singura căreia îi e silă să se tot ferească de mâinile tale din cale-afară de active.

Privirea lui Len deveni amenințătoare.

— Sună ca o acuzație!

Sarah realizează că protestul ei fusese mai lipsit de tact decât intenționase și încercă să dreagă situația:

— Aș aprecia dacă ai păstra gesturile afectuoase pentru propria-ți persoană.

— Ai aprecia? Chipul lui devenise roșu, semn că această confruntare îl enervase, dar realizează că ea bătea în retragere. Își umflă stomacul deasupra curelei pantalonilor.

— Țin să-ți amintesc, domnișoară „Mare și Tare“, că *tu* ai venit să cauți de lucru, nu *noi* am venit după tine. El își aranjă pantalonii dintr-o smucitură și se îndreptă spre partea din față a restaurantului, bombănind indignat. „Domnișoara *cu nasul pe sus*, superioară nouă celorlalți, dar care nu e în stare să-și plătească facturile din slujba ei de la guvern, de care e atât de mândră“.

Cuvintele lui avură efectul unui duș rece. Sarah se înfioră și se aplecă să-și ridice haina pe care, de această dată, reuși să o atârne în cuier.

Când avea să învețe? Să se eschiveze, să ridice din umeri și să fie vicleană ca și celelalte angajate? Când avea să învețe să-și țină gura? Trăind în capitala țării, își luase două slujbe. „Poate chiar trei“, murmură ea pentru sine, încercând să nu se gândească la faptul că ieri cei de la societatea de distribuție îi închiseseră căldura în apartament. Azi trebuia să câștige suficient din bacșișuri, cât să-i determine să pornească din nou căldura.

Împinse cu cotul ușa ce ducea la bucătărie și întinse mâna în cutia de sub teighea, pentru a lua un carnet de comenzi.

— Bună, Chet, îl salută ea pe bucătarul din tura de dimineață. Nu așteptă răspunsul acestuia și se grăbi să intre în restaurant.

Lucrase pe post de chelneriță în multe locuri în perioada liceului și a facultății, de aceea, când umplea ceștile de cafea, zâmbetul îi devenise o a doua natură. Sarah trecu automat la treabă, continuând să se apostrofaze în gând. Nu-și putea permite să-l enerveze pe Len sau pe oricine altcineva.

Era mulțumită că era o dimineață agitată de sâmbătă. Putea obține bacșișuri grase. Len avea să fie ocupat cu încășările și repartizarea clienților. Știa că o să aibă foarte puțin timp să o urmărească cu privirea.

Kathy, una din celelalte chelnerițe de serviciu, apărură brusc lângă ea.

— Să servesc eu cafeaua în locul tău? Am câteva minute libere.

Sarah ridică sprâncenele a mirare. Atunci când nu era ocupată, Kathy își lua de obicei pauză de fumat în holul de lângă bucătărie.

— Mulțumesc, acceptă ea și privi cu interes.

Bărbatul din separeul din față era explicația lipsei de interes al lui Kathy pentru o pauză de fumat. Sarah observase aspectul său plăcut, când luase comanda.

Interceptând una din privirile veninoase ale lui Len, ea se întoarse zâmbind și se îndreptă spre separeul din spate. Abia termină de luat comanda unui cuplu în vârstă, când Kathy se întoarse și îi înmână cana cu cafea.

— Drăguț, nu? comentă Sarah, privind spre clientul chipeș.

— Mda, dar a fost o pierdere de timp și energie, oftă Kathy. Are nasul băgat prea adânc în hârtia aceea, nu m-a observat, se tângui ea dezamăgită.

— Înveselește-te, Kathy, poți să-i umpli ceașca și data următoare. Poate vei avea mai mult noroc.

— Las-o baltă, scutură Kathy din cap, fluturându-și pletele negre. E probabil însurat și are zece copii. Bărbații eleganți ca el sunt întotdeauna însurați.

— Oricum, e prea bătrân pentru tine. Kathy abia dacă avea optsprezece ani. Bărbatul arăta cam de treizeci și cinci, decise Sarah, admirându-i părul negru și umerii drepti. Anunțul că o comandă era gata tăie răspunsul lui Kathy.

— *Comanda lui*, o tachină Sarah pe Kathy când, o clipă mai târziu, trecu pe lângă ea spre separeul din față. Poate ai vrea să-i scrii un mesaj pe unt? Aceasta i-ar putea atrage privirea.

— Pun pariu pe bacșișul lui că nici tu nu vei avea mai mult succes, spuse Kathy resemnată, îndreptându-se spre sectorul ei.

Sarah se aplecă să așeze farfuria cu clătite în fața bărbatului exact în clipa în care un copil trecu pe lângă ea ca o zvârlugă și o lovi pe la spate, în dreptul genunchilor. În secunda următoare, asistă neputincioasă cum bucata de unt din farfurie zbură pe cămașa bărbatului de la masă. Încercând să-și recapete echilibrul și să prindă din zbor

clătitele, văzu cum cana cu sirop se clătină în direcție opusă. După aceasta, totul se derulă cu repeziciune. Clătitele aterizară tot pe cămașa bărbatului, prelingându-se împreună cu untul și lăsând o urmă galbenă. Cana căzu pe marginea mesei, împrôșcând cu sirop ca o fântână arteziană, apoi pe podea. Încercând mai întâi să evite siropul, apoi patinând pe pata de sub tălpile sale, Sarah se învârti ca într-un dans ciudat. În cele din urmă, un picior îi zbură de pe podea și căzu.

— Te-ai lovit? Cuvintele bărbatului se auziră chiar înainte ca ea să atingă podeaua.

— Nu sunt sigură, oftă ea. Rămăsese fără râsuflare, fie din pricina loviturii, fie că prinse privirea ochilor albaștri ai bărbatului. Încercă să-și dea seama dacă era rănită. Nu simți însă nimic în neregulă. Colțul gurii lui Sarah se arcui și ea simți cum obrazul îi face gropiță, în timp ce un hohot de râs îi clocotea în gât.

Kathy își strecură degetele sub brațele ei și încercă să o ridice.

— Te simți bine? întrebă ea. În timp ce încerca să se ridice, Sarah căzu din nou pe podea și izbucni în râs.

— Dați-mi voie să vă ajut, se oferi bărbatul.

El se ridică în picioare și, în acel moment, clătita căzu din poala lui în poala ei. Bărbatul privi uluit, apoi surpriza fu înlocuită de un zâmbet conspirativ și amândoi izbucniră în hohote de râs.

Cu o strălucire în privire, el îi întinse mâna.

— Sus!

Mâna ei rămase lipită de podea, când vru să o ridice.

— Nu-i o idee bună, comentă ea, inspirând adânc și privind spre el. Numai dacă vreți să fiți plin și de sirop!

— Idioato! Pentru prima dată în cursul întregii dimineți, Sarah uitase de Len. Vocea lui furioasă îi aminti lui Sarah că el căuta un motiv să o ponegrească. Inima îi tresări.

— Este picătura care a umplut paharul, împiedicato!

— Mă tem că nu înțelegeți, interveni străinul.

Len se îndreptă. Tonul său deveni ceremonios și linguiștor.

— Îmi pare rău de această întâmplare, domnule. Mâinile lui umflate se așezară pe umerii clientului. Len Freiman. Eu sunt directorul, spuse el. Dați-mi voie să vă aduc ceva cu care să vă ștergeți.

El îi ordonă lui Kathy să aducă o cârpă udă.

— Nota de plată de la curățătorie o vom achita *noi*, bineînțeles. Îi aruncă lui Sarah o privire ce o făcu pe această să înțeleagă ce însemna acest „noi”. Vă asigur că această incompetență nu va rămâne nepedepsită.

— Dacă nu te deranjează să-ți spun astfel, Freiman, i se adresează bărbatul cu o privire rece, nu domnișoara a greșit. Copilul a fost cel care s-a lovit de ea. Ea sau copilul ar fi putut să se rănească serios.

— Nu s-ar fi întâmplat, dacă ea ar fi fost atentă.

Plictisită de faptul că se vorbea de ea ca și când n-ar fi fost prezentă, Sarah încercă încă o dată să se ridice de jos. O durere ascuțită îi săgetă glezna și gemu.

Ignorându-l pe patron, străinul se aplecă imediat, nemaibăgând în seamă grija ei de a nu-l umple de sirop.

— Dacă tot mi-am primit untul și clătita, nu văd de ce nu aș putea avea și siropul! El o apucă de mâini, înainte ca ea să poată protesta și o ridică. Apoi, foarte atent, o ajută să se așeze în separeul din fața celui în care stătuse el. Ce te doare?

— Glezna. Își studie locul pe care-l simțea zvâcnind. Cred că e o entorsă.

— E o șmecherie, spuse Len.

O privire amenințătoare se ivi în ochii clientului, făcându-i să devină întunecați ca un cer înaintea furtunii.

— Ai terminat? Sarah simți încordarea bărbatului. Dacă n-ai terminat, ar fi bine să spui ce ai de zis acum. Nici nu te-ai deranjat să te uiți la glezna ei. N-am observat nici un sentiment de îngrijorare.

Len bolborosi ceva.

Clientul mai arată cu mâna spre podea.

— Mai bine ai lua imediat măsuri ca totul să fie curățat înainte ca altcineva să o mai pătească! Vocea lui gravă se ridică puțin. Ca avocat, voi reprezenta bucuros pe oricine va vrea să te dea în judecată, dacă neglijența dumitale va produce și alte daune aici.

— Dar...

— Și adu-i lucrurile imediat, spuse bărbatul, arătând-o pe Sarah cu mâna. Nu va continua să lucreze pentru dumneata, dacă viața ei e pusă în pericol!

— Așteptați un mom... încercă Sarah să protesteze, apoi îi aruncă o privire lui Len, în timp ce bărbatul se dădu în-

tr-o parte, privind spre ea. Pe chipul lui Len se vedea lesne un amestec de furie și umilință. Obrajii săi rotofei deveniră extrem de roșii, iar gura care se tot închidea și deschidea îl făcea să semene cu un pește scos din apă. Sarah înțelese că nici o discuție calmă nu avea cum să-i mai salveze slujba. Își îndreptă umerii căzuți, în timp ce ochii lui Len o ținteau plini de ură.

— Am să-mi ridic cecul miercurea viitoare.

Străinul o privi aprobator, iar Len îi ocoli și se îndepărtă plin de furie. Bărbatul privi până când Len dispăru în spatele ușilor bucătăriei, apoi se îndreptă din nou spre ea. Corpul său masiv îi blocă vederea, în timp ce lumina ce-i venea din spate părea să radieze direct din el.

„Un adevărat cavaler în armură strălucitoare, salvând o domnișoară în pericol“, gândi ea. N-ar fi mirat-o prea tare dacă ar fi văzut alături un cal de luptă fornăind de nerăbdare.

— Vrei să mergem la un doctor? Glezna ta începe să se umfle.

Sarah reveni la realitate cu o tresărire dureroasă.

— Da, s-a umflat puțin, spuse ea, examinându-și glezna. Dar sunt sigură că va fi în regulă.

Kathy se întoarse cu cârpa udă și i-o înmână bărbatului. El își șterse mâinile, apoi îi oferî cârpa lui Sarah.

— Nu cred că va fi de mare ajutor hainelor tale, dar te vei simți mai bine fără sirop pe piele.

— Sarah, Len mi-a spus că nu mai lucrezi aici. Kathy îi înmână poșeta și jacheta. E adevărat că demisionezi?

Sarah își privi salvatorul.

— Am demisionat sau, mai degrabă, am renunțat, îi spuse ea repede lui Kathy, ușurând mâhnirea ce apăruse pe chipul bărbatului când realizează ceea ce făcuse.

Reușiseră să obțină un auditoriu uriaș. Nimeni nu mai mânca și toată lumea îi privea cu interes.

Sarah îi mulțumi scurt lui Kathy pentru amabilitatea ei, iar aceasta o îmbrățișă.

— Acum, dacă aș fi în locul tău, aș ieși de-aici înainte ca Len să apară cu cârpa de șters pe jos și găleata, zâmbi cu o privire malițioasă. Întotdeauna este nervos când fata care spală pe jos lipsește și trebuie să facă el această treabă.

— Exact ce aveam nevoie, se strâmbă Sarah, în timp ce-și luă poșeta la subraț și încerca să se ridice.

— Nu te îngrijora! o liniști cavalerul ei. N-o să aibă curajul să-ți facă ceva! El luă jacheta fetei de pe cealaltă banchetă.

— Să mă ții la curent cu ce face, se adresă Sarah colegei sale, privind apoi către bărbatul care îi întindea ceremonios mâna să o ajute.

— Plecăm, spuse el. Se pregăti să arunce pe masă un dolar bacșiș, apoi se uită spre ea. Cred că e al tău, spuse băgându-i dolarul în buzunar.

— Ai făcut destul, îi mulțumi, acceptând brațul lui cu toată demnitatea de care mai putea da dovadă.

Ușa restaurantului se închise în urma lor exact în momentul în care Len se întoarse cu un spălător cu coadă.

Sarah chicoti.

— Nu cred că fostul meu șef e prea fericit.

— Nici eu nu cred, fu bărbatul de acord, apoi privi întrebător în parcare. Crezi că ești în stare să conduci?

— Da, adică nu. Vreau să spun că nu am mașină, spuse ea pe un ton șovăitor. M-ai putea conduce până la stația de autobuz?

— Nu poți lua autobuzul, protestă el îngrozit.

— Îl iau în fiecare zi!

— Uită-te cum arăți! El o privi și Sarah deveni imediat conștientă de ceea ce vedea. Ei nu-i scăpă sprânceana ridicată și ochii măriți în timp ce o privea cu adevărat pentru prima dată. Ochii lui întârziară poate puțin mai mult decât era necesar asupra părților lipicioase, apoi se opri pe buzele ei. Sarah se forță să pară calmă.

N-avea cum să arate bine cu uniforma plină de sirop și șchiopătând vizibil. Privirea lui plină de interes o făcu să-și simtă obrajii arzând.

— Cum arăt! spuse râzând. Nu m-aș urca în mașina nimănui în halul în care arăt. Mai ales în mașina dumitale.

— În afară de o pată mare de unt, despre care deja știi, ce nu e în regulă cu mine? El se privi cum arăta, apoi își îndepărtă mâinile. Avea cel mai fermecător zâmbet, hotărî ea, iar în timp ce-l privea, zâmbetul lui se mări și deveni poznaș. Sclipirea ochilor lui o ducea cu gândul la strălucirea soarelui pe suprafața unui lac limpede.

— Am vrut să spun că ți-aș murdări mașina. N-aș face aceasta nimănui, mai ales ție, care m-ai salvat din gura lupului. Ea arătă cu mâna spre restaurant. Faptul că m-ai

susținut acolo... Lăsa fraza neterminată. În ceea ce privește slujba, aș fi fost norocoasă dacă aș fi reușit să o țin până la sfârșitul zilei. I-ai văzut fața? Len era supărat mai mult pentru că a ratat ocazia de a mă convinge să mă întorc smerită înapoi la lucru.

— De ce?

— N-are importanță. Tu ai făcut ceea ce ar fi trebuit să fac eu la două zile după ce am început să lucrez aici și-ți sunt destul de recunoscătoare ca să nu-ți murdăresc mașina.

— Mașina se poate curăța. Dar tu ești prea politicoasă să-mi spui că mama ta te-a învățat să nu te urci în mașinile necunoscuților.

— Ai dreptate, râse Sarah, dar știi că bătălia era pierdută, în clipa în care el întinse mâna.

— Mark Barrington, se prezintă el. Și tu ești Sarah...

Ea se încruntă o clipă, apoi își reaminti că și Len, și Kathy îi rostiseră numele.

— Fields, completă ea.

— Vezi cât de repede se rezolvă problema necunoscuților? o întrebă el, în timp ce ea șchiopăta spre o mașină elegantă, de culoare crem, ce se afla în mijlocul parării. Hai să mergem la un doctor!

— Acasă, îl corectă ea. Mă simt bine.

— Ești sigură?

Sarah încuviință.

— Am să mă simt bine imediat ce voi ajunge acasă.

El o privi neîncrezător.

— Bine, atunci acasă!

O instalează în scaunul de lângă șofer, reușind să se lipească de ea numai o dată.

— Ești atât de murdară, Sarah Fields! spuse el amuzat, în timp ce se urca în mașină pe partea cealaltă.

— Și tu la fel, răspunse Sarah, când el luă degetele de pe cheia de contact a mașinii.

— Acum, poate îmi spui unde locuiești?

Sarah nu mai reuși să gândească limpede, după ce Mark, ajutând-o să urce primul rând de trepte al clădirii, o luase în brațe și o purtase pe sus celelalte două rânduri de trepte.

Ea spera că, vorbind, ar fi putut să-i distragă atenția de la aspectul mizerabil al clădirii.

Privindu-i însă chipul, realizează că încercarea ei eșuase lamentabil.

— Dacă ai de gând să-ți luxezi des glezna, ar trebui să-ți găsești un apartament la parter, glumi el. Și într-un alt cartier, adăugă când trei puști dubioși trecură pe lângă ei. Aceștia purtau culorile uneia dintre bandele din vecinătate și se opriră să-i studieze pe Mark și Sarah.

Sarah îi mulțumi și deschise ușa. S-ar fi strecurat înăuntru și i-ar fi trântit ușa în nas, dar el fu mai iute.

— Pentru numele cerului, ce faci aici? întrebă el privind în jur.

— Aici locuiesc, veni răspunsul.

— Dar tu nu ești de-aici. Accentul te dă de gol.

— Sunt din vestul țării, din Kansas, un oraș mic la aproape șaptezeci de mile de Wichita, adăugă ea în momentul în care el se pregătea să comenteze.

— Și mama ta știe că ești aici?

— Bineînțeles!

— N-am vrut să spun aici, *în capitală*. Ea știe că *acesta* este locul în care trăiești?

— Îmi cunoaște adresa, răspunse ridicându-și capul.

— Și ai invitat-o să te viziteze vreodată? Nu te-a avertizat nimeni că te-ai mutat în cartierul cu cea mai mare rată a criminalității din Statele Unite?

— Este ceea ce-mi pot permite, spuse ea încet. Nu simțea nevoia să-i audă comentariile critice la modul ei de viață. Erau numai ale ei. Nu plănuise să rămână pentru totdeauna în acest cartier.

— Ai fi preferat să fii fără adăpost? Am văzut o mulțime de astfel de nefericiți de când am venit aici. Și ca să spun drept, nu vreau să le îngroș rândurile.

El o așeză pe sofa.

— Ar trebui să-l ții sus, spuse arătându-i piciorul. Și pune niște gheață! Se îndreptă spre bucătăria mică ce se deschidea într-o parte a camerei.

— Așteaptă! Mark...

Mark deschise frigiderul. Era prea târziu: deja examina frigiderul, nedumerit.

— E ceva în neordine cu frigiderul tău, spuse el.

Sarah scutură nemulțumită din cap și se trânti pe canapea.

— Nu e curent, murmură ea, punându-și mâna la ochi.

Săraca Sarah Fields! Revenise la vechile ei trucuri. Când se umilea, o făcea cu toată frumusețea.

Îl auzi întorcându-se până la jumătatea drumului.

— Poftim?!

— *Nu e curent*, spuse ea din nou, clar și rar.

Nu era nevoie să-l privească pentru a ști că îl lăsase fără replică.

— E oprit doar de miercuri. Poate că, spunându-i că era oprit doar de două zile, i-ar fi închis gura rămasă căscată.

Mark își reveni repede. Un mușchi îi zvâcnea pe maxilar, în timp ce înhăță o pernă și i-o puse sub gleznă.

— Trebuie să-i punem gheață. De unde pot cumpăra o pungă?

— Mark, n-ai de ce să...

— Nu plec până nu fac asta, strânse furios din dinți.

Sarah înțelese inutilitatea protestelor sale. Poate că după ce aducea gheață, avea să se mai calmeze și să înceteze să mai fie „dădaca” ei.

— Doamna Byers, jos la primul etaj, pe partea stângă. Îți va împrumuta niște gheață. Este drăguță cu mine.

El plecă, fără să mai spună nici un cuvânt.

— Spune-i că e pentru Sarah, strigă ea în urma lui.

Se întoarse, într-un sfârșit, încruntat, dar ea n-avu curajul să-l întrebe de ce întârziase atât.

— Unde e baia?

Sarah i-o arătă și, într-o clipă, el fu înapoi, cu punga cu gheață înfășurată într-un prosop, punându-i-le pe gleznă.

După aceea, el se așeză pe jos, lângă canapea.

— Am văzut deja ce e mai rău?

În timpul cât el fusese plecat, ea reușise să-și revină și chiar își pregătise o poveste pentru eventualitatea că el ar fi întrebat-o, deși nu era deloc treaba lui.

— Da, încercă ea să zâmbească.

— Chiria e plătită?

De ce trebuia să pună întrebări atât de directe? Nu se simțea în stare să mintă.

— Sunt restantă doar cu două săptămâni.

El începu să spună ceva, dar ea îl întrerupse.

— Cu bacșișurile de astăzi aș fi reușit să plătesc chiria pe o săptămână. Sunt sigură că îl voi putea convinge pe administrator să mă lase să rămân aici.

Mark își trecu mâna prin părul negru.

— Sarah, dar *nu ai* bacșișurile de azi, îi reaminti el. Eu am fost cel care a renunțat la slujbă în locul tău, îți amintești?

Sarah scoase dolarul pe care el i-l băgase în buzunar.

— Chiar foarte bine, râse ea.

— Datorită mie, nici slujbă nu mai ai, se strâmbă Mark.

— O, ba da, profită ea de moment. Aceasta era a doua mea slujbă.

— Trăiești în felul acesta având două slujbe?

— Nu e chiar atât de rău, protestă ea. Cum putea el judeca atât de aspru stilul ei de viață?

— Am o slujbă bună, sunt asistent cercetător în Departamentul Educației. Sarah simți obișnuita mândrie când pronunța acest titlu. Slujba la Pancake Palace o aveam să câștig acei bani în plus de care aveam nevoie ca să mă pun pe picioare.

Ea îl văzu că se abținea să facă vreun comentariu.

Tipul nu era prost, iar ea nu era sigură că mai putea îndura încă una din remarcele sale cinice.

— Luni e din nou zi de salariu, îl liniști ea. Am să mă descurc. Încet, dar sigur, am să ies singură din încurcătura în care m-am băgat când am venit aici.

— Când ai venit?

— Nu sunt patru luni, spuse și îi răspunse și la întrebarea următoare, pe care el n-apucase să i-o pună. Nu mi-am dat seama cât de mult costă ca să trăiești aici. De aceea îmi caut o colegă de cameră. M-ar ajuta mult să împart aceste cheltuieli.

— Dar nici un om cu mintea întreagă nu s-ar muta în acest cartier!

— Am să găsesc pe cineva, în curând.

— Și între timp tu nu-ți poți plăti facturile pentru chirie.

— Pentru *asta* mi-am luat a doua slujbă!

Mark rămase mut.

— Îmi pare rău, se scuză ea imediat. Apreciez ajutorul acordat. A fost cel mai cavaleresc gest pe care l-a făcut vreodată cineva pentru mine.

— Oricine ar fi făcut la fel în locul meu.

— Cum ți-ai dat seama de situația mea? Izbucni în râs. Mutra lui Len îmi va rămâne în minte multă vreme după ce voi găsi ceva cu care să înlocuiesc această slujbă oribilă.

— Și până atunci? Nici măcar nu te poți duce să cauți alta.

— E o situație temporară. Am să găesc eu ceva, spuse repede, în timp ce el duse mâna la buzunarul de la spate. Și n-am să iau bani de la tine.

— Bine, cel puțin lasă-mă să-ți dau bacșișurile de astăzi. El scoase o bancnotă din portofelul deschis.

— Nu, te rog, Mark. Nu pot accepta.

— Cât câștigi, în general, din bacșișuri?

— De ce vrei să știi, colaborezi cu fiscul?

Mark nici măcar nu zâmbi.

— Dar părinții tăi? Ai putea căpăta ceva de la ei, ca să te pui pe picioare?

Sarah oftă.

— Nu te-ar ajuta?

Ea își roti capul și privi atent prin fereastra meschină ce dădea spre nicăieri.

— Bineînțeles!

— Dar nu le-ai cere-o.

— Corect! Ea închise subiectul și își strânse buzele.

El nu trebuia să știe că ea contribuia cu jumătate din salariu pentru a-și ține fratele în facultate.

Și asta încă dinainte de a afla cât de mari aveau să fie cheltuielile în capitală.

Mama ei era foarte mândră că fata ei era primul absolvent de facultate din familie și nu voia să o dezamăgească. Cum putea acum să nu mai trimită bani acasă?

— Te superi dacă-ți dau un sfat, Sarah? întrebă el într-un târziu.

— Poate. Ea îi întâlni privirea, fiind sigură că el avea oricum să vorbească.

— Du-te acasă, spuse el pe ton blând. Aici nu ești în Oz. Nu e nici un vrăjitor aici. Întoarce-te în Kansas! Nu ești pregătită pentru viața de aici.

Cuvintele lui o durură, pentru că el spusese cu voce tare ceea ce ea nu îndrăznea nici să șoptească.

— N-am să rămân mereu la nivelul de salarizare al unui începător. Plănuiesc să fac ceva. În următoarele două luni pot obține o mărire de salariu.

— Dacă ai să supraviețuiești atât de mult! spuse el, oftând exasperat.

— Nu este treaba ta!

— Nū era până n-am renunțat eu la slujbă în locul tău, spuse cu nerăbdare.

El își privi ceasul și puse bancnota pe care o scosese din portofel pe lada folosită drept măsuță.

— Trebuia să ajung într-un loc, acum o oră și jumătate, spuse, trimițând o privire arzătoare în ochii ei căprui. E ceva ce mai pot face aici, înainte de a pleca?

— Nu, răspunse Sarah, evitându-i privirea. Nu mă pot gândi la nimic, Mark. Ea îi întinse mâna. Ai făcut deja mai mult decât destul. Îți mulțumesc.

— Nu-mi mai aminti, răspunse crispat. Mâna lui se închise peste mâna ei și o reținu o clipă.

— Ce-ai să faci luni cu serviciul? Cum vei ajunge până acolo?

— O, sunt sigură...

— Am să vin să te iau. La ce oră trebuie să ajungi? o întrerupse el.

— Dar nu este neces...

— Râzi de mine? Vrei să mă faci să mă simt bine? Sunt în stare să fac orice ca să-mi răscumpăr greșeala.

— Bine, voi aprecia mult dacă mă vei duce luni la serviciu, acceptă pe ton calm. Dar, Mark, te rog, crede-mă, slujba aceea era o cauză pierdută înainte ca tu să apari. N-am mai fost niciodată salvată de un cavaler în armură strălucitoare. A fost foarte... Ea intenționa să spună romantic și roși puternic. A fost îndeplinirea visului oricărei femei.

Se gândi dacă să-i spună despre comportamentul nepotrivit al lui Len, ca el să nu se mai simtă vinovat de ceea ce făcuse la restaurant.

Mark își privi cămașa.

— Mă tem că armura e puțin cam terfelită, spuse și îi făcu cu ochiul. Și cavalerul trebuie să plece neapărat. El își scoase din nou portofelul și ea începu să protesteze. Mark lăsă pe măsuța improvizată o carte de vizită.

— Sună-mă, dacă ai nevoie de ceva! spuse pe ton imperativ.

Sarah încuviință, convinsă că el n-ar fi plecat dacă ea n-ar fi făcut-o.

— Promiți?

— Promit.

— Atunci, ne vedem mai târziu.

— Luni dimineață? Șapte și un sfert?

— Mai târziu, o corectă el și deschise ușa.

Ezită o clipă, făcând-o să creadă că nu-i era ușor să plece.

Când în sfârșit închise ușa, o făcu cu hotărâre.

Apoi, mâna lui reapăru la marginea ușii și răsuci broasca înainte de a o trânti din nou.

Sarah așteptă să-i audă pașii pe scările fără covor, după care oftă ușurată.

Avea cu siguranță destule probleme ca să se mai complice și cu un bărbat. Mai ales cu unul care îi putea intra pe sub piele al naibii de repede, dacă nu era atentă.

2

LA DRACU! Cuvântul deveni un refren pentru fiecare treaptă pe care Mark o cobora. Cum putea să plece și să o lase acolo? Fără nici un pic de mâncare în acel frigider nefolositor, cu glezna cât un grapefruit și cu un administrator pe punctul de a o arunca afară. Unde să se ducă?

Se gândi o clipă dacă ar trebui să-l caute pe administrator și să-i plătească chiria din urmă, convins fiind că ea n-ar fi acceptat să primească banii personal.

Părăsi atmosfera apăsătoare a clădirii și se grăbi să iasă în lumina dimineții.

Ajuns în mașină și pornind motorul, el flutură mâna spre grupul de gură-cască și puse mașina în mișcare.

Conduse aproape inconștient. Nu se putea consola cu gândul că ea oricum ar fi renunțat la slujbă, chiar dacă el n-ar fi intervenit. Cu siguranță această femeie era urmărită de ghinion de când ajunsese în capitală.

Mark trase mașina pe alea de lângă un centru comercial aflat în vecinătatea spitalului, intră într-un magazin și își cumpără o cămașă cu care să o schimbe pe cea pătată cu unt. Oricât de rău s-ar fi simțit tatăl său astăzi, tot ar fi observat că el era „îmbrăcat” cu micul dejun.

Intenționase să ajungă la spital la ora nouă, oră la care ultima ședință de chimioterapie a tatălui său ar fi fost terminată. Ședințele anterioare le dăduseră multe speranțe, iar tatăl său se simțea ceva mai bine.

„Speranțe deșarte”, gândi Mark după ce intră în salon. Reggie Barrington era cenușiu la față și părea că se considera învins în lupta cu boala.

— Tată?

Ochii tatălui său se deschiseră cu greu.

— Îmi pare rău, tată, se scuză el. Am vrut să ajung mai devreme.

Colțul gurii lui Reggie se ridică ușor.

— Îmi pare bine că nu ai asistat la partea cea mai urâtă.

Mark se trânti pe brațul fotoliului de lângă pat și apucă mâna tatălui său. Aceasta era uscată și Mark avu senzația că era de hârtie.

— Dacă acesta este prețul pe care trebuie să-l plătești pentru a te face bine, tată, atunci merită.

Râsul chicotit al tatălui său se transformă într-un spasm. Când episodul trecu, el adăugă nemulțumit:

— Asta sună ca sfatul pe care ți l-am dat eu când ți-ai julit amândoi genunchii, căzând de pe bicicletă.

— Știu că-ți sună familiar. Mark scoase cu lingura un cub de gheață din cana de pe noptieră. Uite, îți va face bine.

— Mulțumesc. Reggie își ridică puțin capul, pentru a primi răceala cubului, apoi se lăsă din nou pe pernă.

Cearcănele din jurul ochilor bătrânului erau mai adânci decât când îl văzuse ultima dată.

— A fost mai rău de data asta?

— Probabil e starea mea. Ochii săi triști îl fixară pe Mark. Vestea nu e bună, Mark.

Mark înțepeni.

— Analizele de ieri?

Reggie încuviință.

— Doctorul Hartlie a spus că nu prea facem progrese. A zis că blestemată de boală câștigă mai mult teren decât noi.

Mark își dresе glasul și se îndreptă de spate.

— De-aceea te simți rău, tată. A spus, dar n-ai să te dai bătut!

Privirea lui Reggie reveni la ascuțimea ei obișnuită.

— Doar mă cunoști!

„Bineînțeles”, gândi Mark. Tatăl său avea o tenacitate de bulldog.

— Dar pronosticul nu e încurajator.

— Ce-a spus exact doctorul Hartlie? întrebă Mark, dar nu era deloc sigur că voia să audă răspunsul.

— Poate șase luni. În ritmul acesta, șase luni, dacă sunt norocos!

Mark se simți de parcă ar fi fost pocnit în stomac.

Simți aceeași neputință pe care o mai trăise atunci când tatăl său îi spusese că avea boala lui Hodgkin. Abia rezistase să nu se îndoiaie sub povara durerii. La dracu! Ar fi trebuit să fi fost aici! Cum îndrăznise Hartlie să-i dea tatălui o asemenea veste proastă, fără ca cineva să fi fost de față!

Reggie îl bătu pe Mark pe mână.

— Mă bucur că n-ai fost aici, spuse de parcă ar fi știut ce gândește Mark. Îmi dă timp să mă gândesc la ce e bine pentru mine, Mark. Sunt pregătit să mor, dacă așa stau lucrurile.

— Nu poți gândi astfel, tată! Sună de parcă ai renunța!

— N-am renunțat, îl asigură Reggie. Hartlie a zis că ar fi o șansă ca această chimioterapie să meargă. Nu am nici un motiv să nu mai sper sau să renunț la tratament.

— Asta e bine.

— Dar sunt un tip realist. E timpul să înfrunt realitatea și stăteam întins aici, gândindu-mă și făcându-mi bilanțul.

Nodul din gâtul lui Mark nu-i permise nici să vorbească și nici să gândească la ce-ar putea spune.

— M-am gândit la mama ta, continuă Reggie. Știi ce m-a ținut în viață după moartea ei, nu?

Mark scutură din cap.

— Tu. Mi-am *dorit* să mor o dată cu ea. Marcella a fost rațiunea mea de a trăi după ce am cunoscut-o, dar trebuia să rămân să te cresc pe tine. *Ea* nu m-ar fi iertat niciodată dacă nu te-aș fi pus pe tine înaintea tuturor durerilor mele. Dar tu ești mare acum și sunt foarte mândru de tine.

— Tată...

— De-aceea, gândul la moarte nu-mi pare greu, continuă Reggie, ca și când Mark nu l-ar fi întrerupt. Dar am încetat să o mai jelesc pe mama ta de multă vreme. Mi-am unit toate eforturile pentru a te crește așa cum i-ar fi plăcut și ei. Și, recunosc, am fost egoist. Am dus viața a doi burlaci, fără să mă gândesc prea des la ceea ce ne-ar fi plăcut să facem.

Se strâmbă de durere.

Mark îi strânsă mâna.

— Scuză-mă! spuse Reggie, după ce durerea trecu.

Mark îi oferă o altă bucată de gheață și își înghiți nodul

din gât. Cum putea omul acesta să gândească despre sine că era egoist, când se scuza pentru propria durere?

— Îți amintești de mama ta, Mark? Eram atât de fericiți toți trei!

Lui Mark îi reveni în fața ochilor, dintr-odată, imaginea lui Sarah. Era o asemănare între ele, dar nu în aspect. Marcella Barrington fusese brunetă și, în afară de ochii albaștri moșteniți de la tatăl său și aspectul autoritar, Mark era fiul mamei. Sarah, în schimb, era drăguță, cu părul blond-castaniu, de culoarea grâului din Kansas, cu ochi căprui ce străluceau ca soarele în apa unui lac. Imaginea ei cum stătea pe podeaua restaurantului, râzând într-o baltă de sirop, îi reînviase amintirile despre mama lui.

— Cea mai puternică amintire a mea este râsul ei sănătos, spuse Mark.

— Și a mea, replică Reggie. Această bucurie pe care am trăit-o împreună este ceea ce m-a făcut să reflectez, după discuția mea cu Hartlie, de azi dimineață. Ce te va face să vrei să trăiești când.... dacă, se corectă el văzând că Mark intenționează să protesteze, voi muri eu?

— Am cariera mea, tată și... Mark șovăi.

— Și? punctă Reggie. Împărțirea dreptății nu ține noaptea de cald.

— Și prietenii. Și Millie.

— Care prieteni, fiule? N-ai pomenit de nici unul. Mark, vreau să ai lângă tine o persoană pe care să o iubești și la care să ții atât de mult încât să-ți împarți viața cu ea, mai ales atunci când ești fericit. Vreau să ai ceea ce am avut eu cu Marcella. Dacă vei fi așezat și fericit la casa ta, căsătorit cu cineva care să-ți umple viața așa cum mi-ați umplut-o Marcella și cu tine, nu mai am nici o teamă... să mă duc la ea. Viața a fost frumoasă. El își șterse umezeala din colțul ochiului și nodul din gâtul lui Mark deveni uriaș.

— Totdeauna am crezut că vei găsi pe cineva. Totdeauna am gândit că voi trăi destul ca să te văd căsătorit, să împarți totul cu femeia iubită. Poate și cu câțiva copii. Nu pot suporta gândul că tu nu vei avea ce-am avut noi. Și nu suport să știu că nu vei avea timp să mă bucur de fericirea ta.

— Nu mi-ai vorbit niciodată de asta până acum.

— N-am avut nici un motiv să o fac.

— Am cunoscut pe cineva, tată. Și nu m-ar surprinde să

fie ea „aceea”. Cuvintele îi ieșiră din gură pe neașteptate. Ochii lui Reggie sclipiră cu atâta vioiciune, încât Mark n-ar fi retractat cele spuse nici dacă ar fi putut. În mod conștient, el turnă gaz pe foc.

Reggie se ridică într-un cot.

— Adevărat?

— Da. N-am reușit să-mi iau gândul de la ea de când ne-am întâlnit.

— Și eu care credeam că te-am transformat într-un burlac perfect! Nu știam că erai în căutări.

— Nu eram. Pur și simplu, așa s-au întâmplat lucrurile. Vestea era ca un medicament eficient. Chipul lui Reggie strălucea de entuziasm.

— Așa se și întâmplă, îl asigură Reggie. Femeia potrivită apare de nicăieri și te ia prin surprindere. Cine este, Mark?

— Se numește Sarah. Lucrează la Departamentul pentru Educație. E din Kansas.

— Unde-ai întâlnit-o? plusă Reggie.

— Într-un restaurant, Am împărțit micul dejun într-o dimineată. Mark se încruntă. Până aici nu spusese nici un neadevăr, poate o exagerare sau două, dar el luase untul și ea siropul. Nu se putea împărți micul dejun mai mult de-atât, nu?

— Și eu de ce n-am cunoscut-o? ceru Reggie socoteală. De ce n-ai adus-o cu tine acasă?

— N-am cunoscut-o prea bine. Și n-am nici o idee despre sentimentele ei pentru mine.

— Pot s-o cunosc?

— Lasă-mă să mă mai gândesc, spuse Mark, făcându-i cu ochiul.

— Nu te zoresc, Mark. Acest gen de lucruri necesită timp. Dar tu ai treizeci și trei de ani. Ești deja bine situat. E timpul să te gândești la căsătorie!

— Sigur, tată, văd că n-ai nici o intenție să mă zorești. Zâmbetul tatălui său îl făcu pe Mark să se simtă de parcă înghițise pastila fericirii.

— Bine. Știind că cel puțin te gândești la acest lucru m-am mai liniștit puțin, dar trebuie să fii conștient că nu am *timp* să tot aștept, spuse Reggie privindu-l pieziș, însă nu se putu abține să nu adauge pe același ton prietenesc și convingător: Acum nu mai ai nici o scuză!

— S-ar putea, spuse Mark calm, încercând să închidă

subiectul. Nu crezi, totuși, că și ea ar avea un cuvânt de spus? îl tachină el.

— Ești un tip care arată bine, dacă-mi este permis să o spun. Goneam fetele din jurul tău încă de când aveai numai unsprezece ani. Ești judecător și fiul unui diplomat. Am văzut foarte bine cât poți fi de convingător, când lucrezi în slujba legii. Deci, totul depinde numai de cât de tare o dorești tu pe ea.

„Al naibii de tare, tată, dacă doar gândul că mi-am găsit o prietenă te face să zâmbești în felul acesta!”

— Cu boala ta, am lăsat deoparte orice idee serioasă. Nu mi s-a părut momentul potrivit. Așa că n-am realizat cât de serios m-am gândit la ea.

— Bine, ai grijă în continuare, fiule, pentru că *acum* este momentul potrivit!

Sarah se trezi după somnul ajutat de două pastile de aspirină. Nu știa dacă starea ei neplăcută era generată de foame sau de frig. Oricum, să stea întinsă în pat, într-o casă neîncălzită și cu piciorul înfășurat într-un prosop cu gheață, nu era foarte confortabil.

Ce-ar fi putut face acum? Prefera să doarmă. Cel puțin, dacă era adormită, nu se putea gândi la ghinion. În casă era foarte puțină mâncare. Plănuise să ia toate mesele acestui week-end la restaurant. Iar când se duse să facă o baie, glezna începuse să o doară îngrozitor. Știa că nu va putea coborî scările singură, ca să meargă la magazinul din vecinătate.

Cineva bătu la ușă și Sarah se ridică, zâmbind.

În sfârșit! Știa că putea conta pe curiozitatea vecinilor.

— Intră! răspunse vioaie.

— Ușa e încuiată, se auzi o voce masculină și cineva răsuci clanța.

Doar el o încuiase!

— Imediat! Ea își desfăcu prosopul de pe gleznă și șchiopătă spre ușă. Nu mă așteptam să te mai întorci astăzi, spuse, încercând să-și ascundă bucuria de a vedea pe cineva.

Mark trase adânc aer în piept.

— De fapt, am nevoie de ajutorul tău. Și s-ar putea să am și soluția pentru problemele tale.

Bineînțeles! Când plecase, arătând la fel de vinovat ca

păcatul însuși, ar fi trebuit să-și închipuie că avea să se întoarcă cu un motiv inventat, pentru a o forța să-i accepte pomana.

Știa ea bine cum mergeau astfel de lucruri.

Sarah se balansă într-un picior, privindu-l sceptică.

— Oh! Și care e soluția?

— Tatăl meu e foarte bolnav, spuse, punându-i un deget pe buze, când ea deschise gura să-și manifeste regretul. Vrea să mă vadă însurat, bine așezat la casa mea, iar eu aș fi în stare *de orice*, ca să-l fac fericit în ultimele clipe ale vieții! Inspiră adânc. Ți-ar plăcea să fii soția mea?

Sarah izbucni în râs. Cu siguranță nu se simțea atât de vinovat pe cât crezuse. Se dezechilibra, dar el o prinse cu ambele mâini de mijloc.

Mark se încruntă.

— N-am explicat prea bine, nu-i așa?

Sarah dădu din cap, în semn că nu.

— Pare o soluție extremă de rezolvare a problemelor.

— Sper să cădem de acord asupra unui aranjament de care să beneficiem amândoi și care l-ar face pe tata foarte fericit, spuse și își dresе glasul. Am făcut deja planul.

— Cum?!

— Când mi-a spus că ultima lui dorință este să mă vadă însurat, eu mi-am amintit de tine și i-am spus că am întâlnit fata cu care aș vrea să mă însor. I-am spus că nu te cunosc de mult timp și nu sunt sigur ce sentimente ai pentru mine. A înghițit momeala, pentru că el însuși a cunoscut-o pe mama doar cu două săptămâni înainte de a se căsători cu ea. Din cauza asta mi-a acceptat povestea fără comentarii. Singura lui rugămintе a fost să grăbesc puțin lucrurile. Mi se pare un aranjament bun, adăugă el.

— Dar nu ne putem căsători...

— Nu asta-ți propuneam. Brațul lui alunecă pe talia ei și o conduse spre canapea. Te-aș duce doar să-l cunoști. Va trebui, însă, să intri în joc. Să te porți ca și când ai fi interesată de mine. Ai putea fi convingătoare? Se așeză și o trase și pe ea lângă el.

Nu, trebui ea să recunoască, n-ar fi greu deloc să se prefacă a fi interesată de el. Mai ales acum când o privea atât de cald și arăta atât de hotărât. Grijuliu și drăguț, era combinația perfectă. Se gândi că i-ar fi ușor să iubească un astfel de bărbat.

— Apoi, peste vreo două luni, în funcție de starea lui, vom pune lucrurile la punct. Vom putea anunța logodna, vom da câteva petreceri ca să-l facem să creadă că totul e adevărat, vom stabili data căsătoriei, vom depune acte...

— O, nu! Asta ar împinge lucrurile prea departe, protestă ea, retrăgându-se de lângă el. Atingerea lui îi crea senzații ciudate și o făcea să se concentreze greu.

— *Trebuie* să creadă că viața mea e aranjată! Mark se opri și Sarah îl apucă automat de mână. Vreau să *știe* că n-are de ce să-și facă griji în privința mea, explică el. Mă ajuți să-l liniștesc?

— O să afle, Mark... începu ea.

— Îmi voi asuma acest risc! o întrerupse Mark și așteptă apoi răspunsul ei.

Lucrurile se petreceau prea repede pentru ea.

— Trebuie să ne gândim bine, spuse rar. Dacă ești atât de apropiat de tatăl tău, n-o să se lase păcălit de o farsă, îi atrase ea atenția.

— În alte împrejurări, aș fi de acord, dar el m-a învățat, cu ani în urmă, că jumătate din convingerea cuiva depinde de *dorința* sa de a crede. El are un interes personal ca să creadă.

Sarah fu conștientă de adevărul acelei afirmații. Deși ezita, dorea să dea o mână de ajutor. Atunci, își impuse să gândească logic.

Cine era tipul? Putea să intre singură într-o situație pe care să n-o poată stăpâni. Poate că el nici nu avea tată.

În marele oraș în care trăia, oamenii jucau, în aparență, tot felul de scene absurde unii cu alții. În afară de faptul că voia să se revanșeze față de ea, ce ar fi avut Mark de câștigat de la ea? Privind la sărăcia din jur, nu realiza ce l-ar fi putut tenta.

Arăta jalnic. Își desfăcuse părul din coada pe care o purta la serviciu, era transpirată toată și nu avea nimic ce să-i ofere. Știa că în orice clipă bărbatul din fața ei ar fi putut reveni la realitate, retractând propunerea făcută.

Dar era conștientă că acea senzație pe care o avusese când Mark o dusesse în brațe, pe scări, se amplificase. Avea impresia că nu-și mai încăpea în propria ei piele!

— Unica ta obligație ar fi un sărut din când în când, o asigură Mark, de parcă i-ar fi citit gândurile. Lucruri mărunte ce pot zugrăvi imaginea unei perechi potrivite!

— N-ar fi tatăl tău mai înclinat să creadă acest lucru dacă ai cere cuiva mai apropiat să te ajute, de exemplu, o femeie pe care ai cunoscut-o mai demult?

— Nici gând! se repezi el să răspundă. Le cunosc pe toate prea de mult timp, pentru a-l convinge că m-am îndrăgostit brusc de una din ele. Încremeni o clipă. Apropo, știi o altă Sarah din Kansas care lucrează pentru Departamentul Educației? I-am spus deja despre asta.

Mark se ridică și începu să se plimbe nervos prin cameră, timp în care ea putu să-l cerceteze atentă. Cum putea el să creadă că cineva *ca ea* s-ar potrivi în lumea lui?

— O, Mark, ai face mai bine să rogi pe altcineva.

— Pe cine? El se opri din mers și își privi critic vârful pantofului lustruit impecabil. Celelalte ar fi prea ocupate în a transforma această „piesă” în realitate, spuse rar. Aș lupta să le țin la distanță. După cum ai spus, tatăl meu e prea sensibil și ar observa imediat.

— De unde știi că *eu* n-aș face la fel?

— Nu știu, spuse după o clipă de ezitare. Dar mă pricep destul de bine la oameni. Am să-l fac fericit pe tata cu o „soție” ca tine.

La asemenea compliment, ea nu știu ce să răspundă.

— De fapt, ceea ce crezi *tu* despre această poveste nu este mai important decât ce gândesc *eu!* spuse el, retrăgând complimentul cu aceeași ușurință cu care-l făcuse. Tata nu te cunoaște. N-are idei preconceptionale despre cum ar trebui să te porți tu.

— Adevărat?

— De aceea toată această schemă e perfectă. Amândoi avem ceva de câștigat. Avem toate motivele ca tata să ne creadă!

În final, el se așeză din nou lângă ea. Piciorul lui se atinse de al ei și rămase acolo, făcând-o să-i simtă căldura ca un câmp electric generat din punctul de contact. Mîntea îi zbură într-un milion de direcții și nici una dintre ele nu avea nimic în comun cu subiectul discuției.

El îi interpretă greșit privirea pierdută.

— Îmi pare rău, Sarah, îmi aranjasem totul în minte atât de bine, venind pe drum înapoi! Mă așteptam ca și tu să înțelegi ce vreau. Ți ofer doar o slujbă! Una care va lua locul celei la care *eu* am renunțat în locul tău. Intenționez să te plătesc pentru rolul tău.

— Bineînțeles! răspunse ea tare și apăsător. Se simțise flătăță, ca și cum și-ar fi găsit un prieten care îi cerea ajutorul pentru că gândea astfel. Dar acum își dădea seama că totul izvoră doar dintr-un sentiment de vinovăție.

— Nu ți-aș fi cerut să faci asta dacă nu ai fi avut și tu ceva de câștigat, spuse el.

Sarah se forță să râdă, pentru a-și ascunde stânjeneala.

— Apreciez mila, dar de-a ta *n-am nevoie*, Mark Barrington.

Mark o privi perplex o clipă, apoi se ridică brusc și o ridică și pe ea în brațe.

— Cred că va trebui să-ți arăt...

— Pune-mă jos! strigă ea, când el îi apucă poșeta și i-o trânti pe abdomen.

— ... când vom ajunge la mașină, continuă el impasibil.

— Te rog, Mark, uită-te cum arăt! strigă ea disperată. Încă mai am sirop în păr.

— Ți-ai schimbat hainele! Îi miroși gâtul. Și ai făcut și baie. Nu mai miroși a cafea afumată. Și părul tău arată foarte bine.

— Pot să-mi iau măcar niște pantofi?

El o așeză jos și îi adună pantofii de lângă canapea.

— Oricum, era nevoie să ajungi și tu la spital. Umflătura de la gleznă n-a dat înapoi deloc, spuse el privind-o cum încerca să-și îndese piciorul în pantof. Ar fi trebuit să te duc la radiologie de azi-dimineață. O ridică din nou în brațe. Ce scuză mai credibilă pentru a-l vizita pe tata, decât o vizită la spital pentru accidentul pe care l-ai avut? spuse în timp ce deja cobora treptele.

Ea avu o ultimă tentativă de a protesta, când el o reze-mă de portiera din dreapta a mașinii, ca să-și caute cheile.

— Dar, nu-mi pot permite...

— Te asigur că Pancake Palace oferă compensații angajaților. Mark descurcă portiera, ca să o poată deschide, și o trase pe Sarah spre el. Nu ai asigurarea de la celălalt serviciu? O așeză cu blândețe pe banchetă, rămânând aplecat asupra ei, până când ea îl privi în ochi.

— Dar nu va trebui să plătesc vizita?

Mark încuviință.

— Doar dacă ei insistă, dar am să mă ocup eu de plată. Și îmi vei rămâne datoare, spuse strâmbându-se. Voi fi

încântat să ştiu că-mi eşti obligată. Balanţa se poate înclina în favoarea mea.

Mark observă că încerca să protesteze, dar renunţă.

— Bine faci că te abţii!

Ce se întâmpla cu ea? Ce senzaţie ciudată de linişte îi dădea apropierea de el! Şi ce bucurie simţea gândindu-se că *avea o slujbă* care o va pune pe picioare!

3

DOUĂ ORE MAI TÂRZIU, la spitalul unde era internat tatăl lui Mark, medicul de la urgență confirmă că glezna ei era luxată, o bandajă și îi recomandă câteva zile de repaus.

Sarah simțea zvâcniturile gleznei o dată cu bătaile inimii, în timp ce privea cum cifrele din liftul care urca se luminau pe rând. Faptul că Mark devenise din ce în ce mai tăcut cu trecerea timpului, n-o ajuta.

— Mark, nu-i așa că nu mai ești așa de sigur că e o idee bună? întrebă pe ton șovăitor.

— Nicidecum. El îi întoarse scaunul cu roțile pe care personalul de la urgență i-l împrumutase și se ghemui în fața ei.

— Ideea e minunată, dar nu sunt sigur de tine. Tocmai mi-am dat seama că nu te pot duce să-l vezi pe tata dacă nu ești de acord cu acest plan, spuse el nemulțumit. Nu cred că el va lua în serios situația dacă te voi prezenta și apoi va trebui să aduc alte Sarah din Kansas care lucrează la Departamentul Educației.

— Mark, eu...

— Știu că ți-am promis că-l poți cunoaște mai întâi și apoi vei hotărî, dar e imposibil. Va trebui să ai încredere în mine. N-ar fi trebuit să-i dau atâtea detalii, spuse el cu voce mai potolită. Dar nu cred că m-aș fi gândit la acest plan, dacă nu te-aș fi întâlnit pe tine.

Sarah oftă.

— Vrei sau nu slujba asta? Cuvintele lui sunară emfatic, de parcă ar fi încheiat o tranzacție.

Inima ei tresări și, atunci, femeia se întrebă dacă nu cumva aceasta putea fi cea mai dură parte. Nu era sigură că avea să-și amintească mereu că era doar o *slujbă*. Deși încerca din răputeri, nu reușea să-i ocolească privirea. Ochii lui sfredeliseră un loc secret al sufletului ei.

— Lasă-mă s-o fac din prietenie, îl imploră ea impulsiv. Mark se încruntă și scutură din cap.

— Tu ai nevoie de bani și eu vreau să te ajut. Procedând astfel, ne vom ajuta reciproc.

— Atunci *trebuie* să ai încredere în mine! răspunse ea.

Mark se strâmbă.

— Bine, m-ai prins! recunosc el. Mărturisesc. Trebuie să știu că eu sunt șeful. După câte am văzut astăzi, am senzația că și tu ești o fire independentă.

— M-ai prins! râse ea, folosindu-i expresia.

— Dacă aș fi angajat o actriță, m-ar fi costat, spuse Mark. Și asta-i tot o slujbă de actor. Acest rol a fost făcut pentru tine, însă tu nu va trebui să-l joci. Tot ceea ce trebuie să faci e să fii tu.

— Și să mă port ca și când aș fi îndrăgostită de tine, murmură ea repede.

— Știu că e o sarcină grea, spuse el.

Bărbatul din fața ei avea, în mod sigur, destulă siguranță pentru amândoi. Și avea și un farmec aparte. Nu era drept!

— Bine, Mark, vreau slujba! Nu-și putea permite să se mai gândească la altceva.

— Bine, spuse el, părând încrezător. Hai la tata!

Mark se opri în fața ușii pe care urma să o deschidă.

— Așteaptă!

Privind hotărât, el înconjură scaunul și ajunsese din nou în fața ei.

— N-ar trebui să ne punem poveștile de acord? întrebă ea.

— Probabil, căzu el de acord. Dar ar fi mai bine să rămânem foarte aproape de adevăr, iar restul partiturii o vom cânta după ureche. Tata e bolnav, nu senil!

Sarah își ridică bărbia.

— Trebuie doar să pretinzi că mă plăci... mult, adăugă el, ca o măsură de prevedere.

— Dar n-am reușit niciodată să-mi ascund sentimentele și să joc teatru. Profesorii mei mi-au spus întotdeauna că fața mea este ca o carte deschisă.

— Și vrei să spui că nu te poți preface că mă placi măcar puțin?

Sarah simți cum roșește. Care femeie cu mintea întreagă n-ar fi interesată de el? O deranja doar că el știa asta.

— Nu acesta-i motivul, dar...

Buzele lui îi curmară vorbele, atingându-i pentru o clipă gura, asemenea atingerii unei aripi de fluture.

— Mie nu-mi va fi greu să-l conving că sunt atras de tine! În tonul vocii lui asprimea luă locul cinismului. Ți-a dispăcut?

Nu i-ar fi răspuns nici dacă i-ar fi fost viața în pericol! Șocul o lăsase fără aer. O mulțime de senzații o cuprinseseră, făcând-o să-și simtă capul atât de ușor, încât era sigură că-i zburase de pe umeri.

Mark o mai sărută o dată, iar ea nu se opuse. Inima ei începu să bată cu putere. Mark o trase foarte aproape de el, punându-i o mână pe ceafă. Ea simți un val de căldură pe șira spinării și se topi, pierzându-și puterile încet-încet. Aproape gemu când el îi ridică, în sfârșit, capul și îi trebui o voință uriașă să și-l mențină în poziție dreaptă și să-l privească. Se simțea de parcă abia intrase într-o poveste cu zâne. Nu mai era deloc sigură cine era ea, dar Mark întruchipa, cu siguranță, frumosul prinț.

Sarah își opri privirea asupra asistentei care stătea în cealaltă parte a ușii deschise. În spatele ei, un bărbat aproape că-și rupsese gâtul, încercând s-o examineze. Privirea lui o străbătu din vârful capului până la piciorul bandajat ce stătea pe rezemătoarea scaunului în care se afla.

— Hei, Mark, ai de gând să stai acolo și să continui această activitate toată seara? Adu-ți prietena înăuntru, s-o cunosc și eu! Ochii bătrânului străluciră, iar chipul lui Sarah luă foc.

— Avem de ales? Mark îi aruncă lui Sarah o privire încurajatoare. Și, chiar dacă știa că „promisiunea” era spre binele celui care o privea, inima ei, care între timp se opriase, zvâcni din nou.

— Era și timpul! chicoti tatăl lui Mark.

Mark se aplecă și îi șopti la ureche, în timp ce o împingea cu căruciorul în cameră.

— Elementul-surpriză funcționează întotdeauna. Tu arăți năucă și tata e deja surprins. E unul dintre cele mai ușoare lucruri pe care le-ai făcut astăzi. Doar cu mine trebuie să mai faci progrese, adăugă el.

— Bună, tată! îl salută el pe bărbatul cu chip palid ce apăsa cu nerăbdare butonul de lângă mâna sa. Capătul patului se săltă cu un zgomot mecanic.

— Vreau să ți-o prezint pe Sarah Fields. Sarah, tatăl meu, Regginald Barrington.

— Reggie, spuse bărbatul. Sper că n-ai îmbrâncit-o din urmă ca să vină să mă vadă. Reggie privi fix bandajul de la piciorul ei.

— A îmbrâncit-o un puști de dimineată. Mark împinse căruciorul până lângă pat și ea îi întinse mâna lui Reggie.

— A trebuit să o forțez să vină aici, ca să se uite un doctor la glezna luxată.

Sarah se aștepta la o strângere de mână, dar, în loc de aceasta, Reggie se aplecă și îi sărută vârfurile degetelor aproape reverențios. Apoi făcu o figură de parcă tocmai găsisese un bulgăre de aur în propria grădină.

— Roșește! E încântătoare! Nu pot să spun cât de încântat sunt să te cunosc, domnișoară Fields, adăugă el. Îi strânse bine mâna, atâta vreme cât o ținu într-a lui.

— Și eu mă bucur să vă cunosc, spuse ea, bâlbâindu-se, stânjenită încă și simțindu-și limba legată. Aruncă spre Mark o privire care cerea ajutor.

— Nu putem sta decât un minut, tată. Sarah a avut o zi pe care nimeni n-ar trebui să o aibă decât o dată în viață.

Sprâncenele stufoase ale lui Reggie aproape îi acoperiră nasul când se încruntă îngrijorat.

— Nici măcar o parte din ea n-a fost bună? întrebă el, plin de speranță.

Sarah dădu din umeri.

— Câteodată, o zi rea te face să le apreciezi pe cele bune. Reggie râse.

— Un alt diplomat în...

Ea îl văzu pe Mark, făcând un gest negativ din cap spre tatăl său.

— Știu că nu toate zilele pot fi perfecte, spuse Reggie, încercând fără succes să-și ascundă dezamăgirea.

— Dar lucrurile bune răsar câteodată din cele rele. Dacă Sarah nu și-ar fi luxat glezna, n-am fi fost *aici*, sublinie

Mark. Și dacă tot eram aici, m-am gândit să profit de ocazie și s-o aduc să te cunoască.

— Faptul că te-am cunoscut mi-a luminat ziua în mod considerabil, adăugă Sarah.

Reggie chicoti din nou.

— Vezi, ți-am spus că e diplomată! se adresă el lui Mark.

— Le-am promis celor de la urgență că le ducem înapoi scaunul cu roțile, spuse Mark. Și cum sora de serviciu îmi reamintește de mătușa Rhonda, nu cred că ar trebui să ne bazăm prea mult pe noroc. Mark păși între ea și pat și îl atinse pe tatăl său cu mâna, într-un fel care suplinea perfect o îmbrățișare lungă. Sarah simți dorul de casă la vederea acestei scene înduioșătoare de familie.

Mark se întoarse spre ea.

— Acum, hai să te duc acasă și să te urc toate acele trepte.

Reggie o privi din nou îngrijorat.

— Unde locuiești?

— La etajul trei al unei clădiri fără lift, răspunse Mark, înainte ca ea să apuce să deschidă gura. Mark își privi tatăl și îi spuse: Ne vedem curând!

— Nu te mai întoarce în seara asta, spuse Reggie, în timp ce Mark ocolea patul cu scaunul fetei. Mai bine ieșiți împreună să luați masa sau faceți altceva.

— Ești sigur, tată? N-ai vrea să ai o companie?

— Sunt sigur! Își coborî din nou patul. Oricum sunt obosit și tu ai de lucru.

Mark se încruntă, nedumerit.

— *Proiectul* pe care l-am discutat azi dimineață, îi reaminti Reggie.

Sarah simți că se înroșește din nou. Spera că nu greșise nimic. În mod evident, Mark nu considerase momentul potrivit pentru a-i comunica tatălui său „vestea cea bună”, dar asta nu-l împiedică pe Reggie să încerce să împingă lucrurile.

— Aș aprecia dacă ai lucra la proiectul *acela* în seara asta. Eu am să adorm în cinci minute, adăugă Reggie.

— Bine, tată! Ne vedem mâine.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule Barrington!

— Reggie, o corectă el. Și ai grijă de glezna, Sarah!

— Pe mâine! spuse Mark și împinse căruciorul pe hol.

Nici unul din ei nu vorbi până nu ajunseră la lift.

— Nu-i așa că n-a fost chiar atât de greu?
— Nu, spuse Sarah, oftând ușurată. Îmi place tatăl tău.
— Chiar dacă e cam nerăbdător? Întrebă amuzat.
— De ce nu i-ai spus? Credeam că asta intenționai.
— Dacă ne grăbim, nu va mai fi atât de dispus să ne creadă. Mark chemă liftul. Ușile se deschiseră și intrară în liftul în care mai erau trei persoane.

— Am înțeles că n-ai vrut ca tatăl tău să afle unde locuiesc, comentă ea, după ce ultima persoană ieși din lift, la parter. Ei continuară să coboare până la intrarea de la subsol a serviciului de urgență.

— Te-am salvat de o mulțime de neplăceri.

— N-ar fi fost de acord cu mine dacă ar fi știut? Întrebă ea.

— Nu asta e problema. Ți-ar fi impus să pleci de-acolo și să te muți la noi în următoarea oră. Oricum, tot acolo ar fi vrut să ajungă. N-ai văzut cum s-a luminat când a aflat că locuiești sus? S-a uitat triumfător la piciorul tău bandajat și era gata să-ți ofere transportul ideal. De altfel, nici nu mă așteptam să-ți dai seama de tacticile lui.

— De ce?

— Ei, ar fi trebuit să te previn asupra felului cum procedează, râse el. Trebuie să ții minte că toată viața a practicat arta diplomației.

— Adică?

— Știe al naibii de bine să manipuleze oamenii.

— Ca astăzi, se luminează Sarah. Te-a manipulat pe tine ca să-mi ceri să... începem această farsă.

— Nu tocmai!

Sarah îl privi încruntată.

— Nu știa de tine și nici nu bănuia că eu aș fi interesat de căsătorie acum. M-am folosit de puținele informații pe care mi le-a dat și le-am îndreptat, de data aceasta, împotriva lui.

— Dar eu am crezut că e spre binele lui!

— Este, se strâmbă el. Prima lecție: un maestru în diplomatie trebuie să creadă că acționează doar în beneficiul persoanei pe care vrea să o manipuleze.

— O!...

— Noi acționăm spre binele lui, iar el își dorește să creadă tot. Asta este un element al lecției a doua, spuse el aproape în șoaptă. S-ar putea să fie ușor dacă nu-l vom lăsa să ne

împingă în ceva ce *nu vrem* să facem. Mark o ajută să se suie în mașină, apoi se urcă și el la volan.

— Ți-am auzit stomacul „cântând” încă de când așteptam la radiologie. Așa că nu mă poți face să cred că nu-ți este foame. Oprim la un restaurant pe drum?

— Nu! Dacă insiști, de ce nu mergem undeva de unde putem cumpăra pui sau altceva pentru acasă?

Câteva minute mai târziu erau lângă fereastra unui fast-food, așteptând comanda pe care el o făcuse fără măcar să o întrebe ce voia: de cinci ori mai mult decât puteau mânca. „Și frigiderul meu nu merge, ca să pot păstra și pentru mai târziu”, se gândi ea necăjită. Dar, din banii dați de Mark, ar putea să plătească electricitatea!

— Totdeauna ești atât de încăpățânată?

Sarah încuviință.

— Am senzația că trebuie să-ți explic relația patron-angajat.

— Pe lângă asta, să-mi dai și lecții gratuite pentru a evita să fiu manipulată! Trebuia să descrii toate aceste obligații încă de la început, când mi-ai propus această slujbă.

El își dădu capul pe spate și râse din toată inima. Îi venea greu să țină minte că era o slujbă, că el era patronul și că nu erau doar niște prieteni care se ajutau unul pe altul.

— Și pentru toate aceste *obligații* ar fi trebuit să iau un angajat docil?! comentă el. Cred că te-am subestimat. O privi pe sub sprânceană ridicată. Vei fi pentru tatăl meu cea mai mare provocare.

Ea nu îi putu spune dacă îi plăcea această idee.

— Totdeauna ești așa?

— Cum?

— Manipulator.

De data aceasta el râse potolit. Avea un râs foarte frumos și era evident că nu se mai înveselise în ultima vreme.

Tânărul de la fereastra restaurantului îi înmână lui Mark restul și o cutie uriașă ce conținea comanda. Mark puse cutia între ei și porni mașina.

Sarah nu se obișnuise încă cu contrastele capitalei. Vile îngrijite, cu piscine și cu grădini luxuriante erau urmate de căsuțe mici și clădiri cu apartamente ce păreau aruncate unele peste altele. Apoi, erau cartiere cu mici magazine, cu firme în diferite limbi, care expuneau tot felul de produse scumpe.

Era încântată de sistemul de transporturi al oraşului. Fusese atât de impresionată, încât îşi vânduse vechea maşină, după ce se mutase aici, numai ca să se poată plimba în voie şi să cunoască mai bine oraşul.

Bineînţeles, cei născuţi aici nu erau de acord cu admiraţia ei şi aveau mereu ceva de comentat. Ei nu trăiseră niciodată la multe mile depărtare de orice altceva decât de o băcănie sau un oficiu poştal. În schimb, ea găsea totul foarte palpitant.

— Am ajuns, spuse Mark, parcând maşina pe un loc viran de pe strada unde era clădirea în care locuia ea. Dă-mi voie să te duc înăuntru, apoi mă voi întoarce după cutie.

— Pot merge! Ea se mişcă repede, călcând pe piciorul sănătos, înainte ca el să înconjoare maşina. Lasă-mă să mă sprijin de tine şi mă voi descurca!

El se întinse după cutia cu mâncare şi încuie automat maşina, apoi îi oferî braţul.

Zece minute mai târziu, erau abia la jumătatea celui de-al doilea rând de scări.

— Ar fi trebuit să-l las pe tata să te certe puţin. Aşa nu mai merge! Mark lăsă jos cutia şi o ridică în braţe. Sarah îi făcu semn spre cutie.

— N-o să mai fie aici când te vei întoarce, îl preveni ea. Mă simt bine. Lasă-mă doar să mă odihnesc puţin! spuse, în timp ce se rezemă de balustradă.

— Dă-mi cheile! îi ordonă el.

Sarah se supuse.

— Duc cutia sus şi mă întorc imediat!

Ea îl privi cum urcă scările, apoi îşi adună forţele. Nu reuşi să urce decât două trepte, când el reapăru.

— Stai! spuse el şi o prinse de mijloc. O să murim de foame şi mâncarea va fi de neînghiţit până urci tu singură.

O aruncă pe umăr ca pe un sac cu făină şi o lăsă jos în apartament, un minut mai târziu.

— Aşază-te aici! O conduse spre canapea. Spune-mi doar unde sunt farfuriile şi tacâmurile!

În timp ce Mark pregătea în bucătărie mâncarea, ea se mută spre capătul canapelei şi îşi întinse piciorul lovit, lăsând loc la celălalt capăt al canapelei doar cât să se așeze şi el.

„Ce zi!”, se gândi ea, bucuroasă că se apropia de sfârşitul ei. Lumina de afară pălea ușor, iar câțiva greieri își începu-

seră cântecul de seară. Îi reveni în minte ce-i spusese Mark despre el în drum spre spital.

Trăise prin toată lumea, în timpul cât tatăl său făcuse parte din corpul diplomatic. Reggie se pensionase când Mark ajunsese la vârsta terminării liceului, astfel că el putuse face facultatea în Statele Unite. Absolvise Universitatea Georgetown și fusese, până de curând, avocat pledant. Doar cu șase luni în urmă, cam în vremea când tatăl său tocmai aflate că are cancer, Mark fusese numit judecător la Curtea Districtuală. Spera să avanseze în sistemul juridic.

Adierea ce intra prin fereastra deschisă era rece. Se ridică pe genunchiul piciorului sănătos ca s-o închidă, dar agitația de pe stradă, din locul în care Mark își parcase mașina, îi atrase atenția.

Într-o secundă realizează ce se întâmpla. Golanii din mahala „lucrau” la mașina lui Mark și nu era nici o îndoială că, după ce aveau să termine, mașina nu mai putea fi niciodată la fel.

— Hei! strigă ea din fereastră. Plecați de lângă mașină!

Unul dintre golani se uită în jur, ridică din umeri și își reluă activitatea. Ceilalți nici măcar nu se deranjaseră.

— Plecați de la mașină! strigă ea din nou, mai tare. Am chemat poliția! Vin din clipă în clipă!

Strigătul le atrase atenția, într-un sfârșit. De data asta, se opriră din „lucru” și unul dintre ei indică spre apartament. Ceilalți șase puști se uitară în sus, urmărind degetul acestuia.

— Ce naiba faci? izbucni vocea lui Mark, atât de tare și de aproape de urechea ei, încât crezu că o surzește. Dumnezeu! exclamă el, când realizează ce făcea ea. Se răsuci pe călcâie și dispăru din apartament. Ea îl auzi coborând scările, sărind cel puțin câte două trepte deodată.

Se întoarse să se uite din nou la scena de jos. Ușurarea ei, când văzu că numărul hoților se împuținase, fu pentru scurtă durată. Ceva străluci în lumina becurilor aprinse și inima i se opri când realizează că cei trei puști rămași mânuiau cuțite.

Doi dintre ei tăiau cu răutate cauciucurile lui Mark, în timp ce unul dintre ei stătea cu spatele și îi păzea. Acesta se uită în sus și îi adresă o obscenitate.

Mark! Teroarea o gătui, împiedicând-o să strige. Chiar dacă ar fi făcut-o, el nu ar fi auzit avertismentul. Faptul că nu putea face nimic o înnebunea.

Când Mark ieși din bloc, golanii se întoarseră spre intrarea clădirii. Sarah închise ochii. Nu se putea uita!

Sirenele se auziră la câteva blocuri distanță și, pentru o clipă, aproape crezu că ea chemase poliția. Îi trebui o secundă să-și aducă aminte că n-ar fi putut-o face fără telefon. Niciodată nu-și dorise altceva cu mai multă disperare.

Privi din nou. Mark stătea singur lângă mașină, cu mâinile în șolduri. Ea privi atent și nu mai zări nici o urmă de tâlhari. Nu-și dăduse seama că-și ținuse respirația, până nu expiră cu zgomot.

Mark se întoarce, privi în sus direct la ea, se opri o clipă, apoi se îndreptă spre clădire.

Îl auzi venind pe scări și, după sunetul teribil al pașilor lui, nu fu surprinsă când îl văzu intrând furios.

— Fir-ar să fie, Sarah! Îți dai seama ce-ai făcut? Ai cea mai mică idee?

Ea îl privea cu ochii mari. Deschise gura, dar nu articulă nici un sunet.

— Îi cunoști pe acei băieți?

De această dată, abia reuși să nege, clătinând din cap.

— De-asta m-am temut, spuse printre dinți. Nu poți identifica pe nici unul din ei?

— I-am văzut prin jur, aș putea identifica poate vreo doi dintre ei. Apoi clătină din nou capul. Dar era prea întuneric. Erau prea departe. La privirea lui total exasperată, ea se strâmbă. Mark se duse la ușă, o trânti, apoi se întoarce spre canapea. Se așază lângă ea pe marginea canapelei, ca și când picioarele refuzau să-l mai susțină.

Sarah se trase departe de el, făcându-î loc. Mark își reze-mă capul într-o mână și își trecu degetele prin păr.

— Se vor întoarce. Știi, nu-i așa? Privi spre ea, așteptând să primească răspuns.

— Sunt puștii din cartier, bineînțeles că se vor întoarce!

— Nu crezi că ar trebui să-ți faci griji? Întrebă el calm.

Ea îl privi mută. Era atât de liniștită că se întorsese sănătos și că nu pășise nimic, încât ochii i se încetoșară.

— Dacă îi poți identifica după nume, am putea merge acum la secția de poliție și i-ar ridica.

— Sunt sigură că i-aș recunoaște, dacă i-aș mai vedea o dată. Unul dintre ei locuiește în clădire.

— Doar nu-ți închipui că se vor duce la poliție, ca să-i poți identifica tu. Nimeni n-ar putea fi atât de naiv!

— Bineînțeles că nu, spuse ea ca să se apere.

— Și dacă ai face-o, ai mai fi în siguranță o zi sau două. Pun pariu că au cazierele lungi de trei kilometri. Pot fi eliberați și te vor prinde, ca să se răzbune.

— Deci e bine că n-am chemat poliția, spuse vioaie.

— Tocmai strigai că ai chemat-o!

— Au să uite până mâine!

— În nici un caz. Eventual *tu* vei plăti. Nu mai poți locui acum aici. Știi, nu-i așa?

Ea se uitase prea mult la televizor, văzuse prea multe filme, ca să nu creadă că el avea dreptate. Spectacolele cu suspans erau favoritele ei. Aceasta nu însemna că-și dorea să fie protagonista unei astfel de povești. Râse ascuțit.

— Mă bucur că vezi ceva amuzant într-o astfel de situație. Colțurile gurii lui magice se ridicară puțin, apoi izbucni în râs.

Sarah inspiră adânc.

— E amuzant, Mark, spuse în sfârșit. Trebuie să admiti că de la început până la sfârșit, ziua aceasta a fost o catastrofă. Și sunt zile când râsul e singurul care te ajută să treci peste necazuri.

El ridică sceptic dintr-o sprânceană și clătină din cap.

— Mă bucur că poți fi veselă, spuse liniștit. Încă mai ai sirop în păr. El trase o șuviță lipită, apoi o așeză la loc.

Pentru o clipă, ochii lui se opriră asupra buzelor și ea crezu că avea să o sărute din nou. Gândul se transformă în dorință.

În loc de sărut, el se ridică, îi luă picioarele și i le coborî pe podea.

— Am să te ajut să ajungi în camera ta. Îți vei împacheta ceva în timp ce eu am să dau un telefon ca să anunț poliția și clubul auto. Și voi chema un taxi care să ne ducă acasă, adăugă el.

Ea îi privi degetele lungi, cu forme frumoase, gândindu-se că avea dreptate: nu mai putea rămâne aici.

— N-am putea mânca mai întâi? întrebă ea.

De data asta râse el.

— Glumești?

— Nu, sunt moartă de foame!

— Cred că putem mânca ce am pregătit, dar nu mai are nici un gust. El se îndreptă ezitând spre bucătărie. Dacă luăm mâncarea cu noi, Millie ar putea-o încălzi la micro-

unde. Acum ar trebui să plecăm, zgomotele stomacului tău ar putea înspăimânta o armată. Scutură dezaprobat din cap, nevenindu-i să creadă ce văzuse în acea zi. De cât timp spui că stai aici?

— De patru luni.

— E greu de crezut că ai fost atât de norocoasă, spuse el, dar nimic altceva nu explică ce te-a ținut în afara listei cu victimele crimelor și violurilor din cartier.

Ea își ridică bărbia și privi în sus.

— Învăț.

— Sper să înveți repede! N-aș suporta să știu că înveți pe pielea ta. Îi prinse bărbia cu o mână și o studie intens în puțina lumină rămasă în camera întunecoasă. Poate că de-aceia s-au întâmplat toate. De-acum, nu va mai trebui să înveți singură.

— Mă poți ajuta?

— Ne putem ajuta reciproc, spuse calm și plecă să aducă puiul fript și câteva lumânări.

4

SARAH FĂCU OCHII MARI când taxiul lor opri în fața unui gard, mult mai târziu. Mark scoase un mic dispozitiv din buzunar și apăsă câteva butoane minuscule. Porțile ornamentale ce le blocau calea se deschiseră fără zgomot. Noaptea și pomii uriași ai parcului împiedicau vederea casei, dar Sarah bănuia că urma să fie mult mai impresionantă decât își putea imagina.

Casa, sau mai bine zis conacul, se ivi după o ușoară curbă a drumului.

Sarah intră în panică. Nu se simțea deloc în elementul ei.

— E mult mai puțin pretențioasă față de cum arată, îi spuse Mark. De fapt, Millie se enervează, pentru că ea crede că tata și cu mine nu tratăm această casă așa cum ar trebui.

Sarah se înfioră. Mâna lui Mark ajunsese peste a ei. Căldura mâinii lui era liniștitoare.

— Ar fi trebuit să insist să-ți îmbraci haina, comentă el, când mașina opri în fața ușii masive a casei cu trei etaje. El plăti cursa, dându-i șoferului un bacșiș generos, judecând după graba cu care acesta se repezise să scoată valiza din portbagaj. Mark îi ceru șoferului să ducă valiza în casă și se aplecă să o ridice pe Sarah.

— Pot...

— Știi, spuse Mark nerăbdător, dar eu o voi face mai repede.

Ușa din față se deschise și apărură o femeie durdulie, cu părul alb.

— Mark, tu ești?

— Da, Millie. Ai pregătit camera? El se îndreptă cu ușurință spre casă, în pofida greutateii ce-o purta.

— Sigur că am pregătit-o! spuse Millie. Tocmai am primit un telefon de la spital.

Mark se opri în loc. Brațele lui se strânseseră în jurul lui Sarah, iar inima îi bătea lângă a ei.

— Nu-i nimic rău, îl liniști Millie. Domnul a spus că doctorul i-a comunicat că poate veni acasă mâine dimineață. Și tu îl cunoști cum e! A hotărât că ar putea veni acasă la fel de bine și în seara asta. Dorea să te duci să-l iei.

Mark o lăsă jos pe Sarah, lângă valiza de pe marmura pardoselii din holul uriaș și o prezentă ca pe o prietenă. Millie acceptă mâna întinsă a lui Sarah și se încruntă spre piciorul bandajat.

Mark scurtă comentariile.

— Te las să o ajuți pe Sarah să se instaleze și eu mă duc la spital. Cred că va trebui să iau mașina mea, spuse posac.

— Stai pe loc, îl opri Millie. Trebuie să apară dintr-o clipă într-alta. I-am spus că n-ai ajuns încă acasă și el a zis că va chema un taxi.

— Dar...

— Nu te agita, comandă Millie. Se va simți mult mai bine într-un taxi decât în mica jucărie căreia tu îi spui mașină. Ea o cântări pe Sarah din priviri. Poate acum ai să cumperi o mașină de calitate, adăugă ea cu șiretenie.

— Prin „calitate” vrei să spui ceva care va putea duce și copii cu tot cu scăunase? râse Mark. Sunt sigur că Reggie ți-a spus că am dus-o pe Sarah să-l vadă la spital.

Sarah simți cum roșește și Millie își mută privirea de la Mark la ea.

— Nu e o idee chiar atât de rea! exclamă indignată, punându-și mâinile în șolduri.

— Deci, dintre tine și Reggie, tu ești cea care o va speria pe Sarah!

Sarah își dresă glasul.

— Asta numai dacă toată lumea va continua să vorbească despre mine ca și când n-aș fi aici.

Comentariul sec stârni o chicoteală admirativă din partea menajerei.

— E bine că ești aici, îi răspunse Millie cu convingere. Ce naiba căutai în partea aceea a orașului?

— Acolo locuiesc, spuse Sarah, dorindu-și să fi tăcut.

De uimire, sprâncenele lui Millie se mutară câțiva centimetri, când ea își îndreptă privirea ascuțită spre Mark.

— Domnul nu va fi mulțumit că te-ai dus să-ți tai cauciucurile BMW-ului pe-acolo.

— N-am făcut-o eu! se încruntă Mark.

— Eu sunt de vină... interveni Sarah.

— Haide, Millie! N-o putem ține pe Sarah într-un picior, ca pe o pasăre flamingo, toată noaptea. Hai să te instalăm pe tine până nu vine tata, spuse Mark, întorcându-se spre Sarah.

— N-am vrut să provoc atâta deranj!

— Nu e nici un deranj, interveni Millie și făcu un gest cu mâna, de parcă ar fi gonit protestul ei, apoi apucă valiza. Nu prea am cine știe ce de făcut. Pe vremuri, casa era mereu plină de oameni ce veneau la petrecerile date de părinții lui Mark. Acum, ei nu mai iau nici măcar jumătate din mese acasă. Dădu nemulțumită din cap.

Mark se îndreptă spre Sarah, cu o sprânceană ridicată, de parcă s-ar fi așteptat ca ea să protesteze împotriva ajutorului.

— Ce cameră i-ai pregătit? strigă el după Millie, care urca treptele, continuând să mormăie.

— Cea cu trandafiri. Mă pregăteam să o instalez în camera de oaspeți de la parter, dar cu întoarcerea domnului...

Ea nu simți nevoia să termine ce-avea de spus. Domnul Barrington trebuia să locuiască jos, pentru ca Millie să-l poată îngriji.

— Dă-mi voie! spuse el aproape de urechea lui Sarah.

— Pot...

— Știi, domol, dar va fi mult mai ușor să te instalez până la venirea tatei.

Ea încuviință fără tragere de inimă, gândindu-se la senzația ce aveau să i-o creeze, din nou, brațele lui.

Mark o ridică și o întoarse în același timp cu fața spre el.

— Ești ușoară ca o pană! Millie o să te pună la îngrășat.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— O va face, o asigură el. Nu se poate abține, zise el. Millie e genul protector. Singura problemă pe care o vei avea cu ea va fi că va veghea să nu te măriți cu mine pen-

tru banii mei. N-ai fi prima, adăugă el arogant. Sarah izbucni în râs, teribil de amuzată.

— Tocmai am concluzionat și ultimul punct al înțelegerii noastre!

— Dar a mai rămas cealaltă variantă. Ideea mea! Eu vreau ceva de la tine. Și sunt capabil să plătesc pentru a obține ce vreau.

Mark se opri cu ea în brațe în capătul scărilor. Simți cum obrații i se înroșeau când sânii-ei se lipiseră de pieptul lui. Sarah își umezi cu nervozitate buza de jos, mișcare ce nu-i scăpă lui Mark.

— Pot merge de-aici, spuse, zbatându-se în brațele lui.

El o lăasă din brațe, dar o ținu aproape, ca să-i mențină echilibrul. În tot acest timp, ea îi putu simți toți mușchii trupului încordați.

— Ce roșeață de inocentă virgină! comentă el. Ești sigură că nu ești virgină? Cuvintele lui îi sporiră culoarea obrazilor.

— Nu cred că e *treaba ta*! spuse pe nerăsuflăte. Am fost de acord să fiu logodnica, nu amanta ta. Așa că...

— Pentru toată lumea, mai ales pentru tata, cele două cuvinte sunt sinonime.

Sarah încuviință și fixă cu privirea năsturele de la gâtul cămășii lui, apoi se întoarse să plece. Ezitase o fracțiune de secundă care se dovedise a fi, totuși, un timp prea lung.

Strânsoarea mâinii lui se mări, trăgând-o și mai aproape. Sarah înțepeni pe loc. Dacă avea să se miște chiar și o fracțiune de centimetru, avea să se topească în brațele lui. Părea că nici nu mai respiră.

— Ești total împotriva ideii. Cu dosul degetului, el îi mângâie gâtul și se opri în spatele urechii. Îți pot simți inima, aici. Și sângele tău aleargă aproape la fel de repede ca al meu.

— Efortul, spuse ea repede. Șchiopătatul e de vină.

— Speram să fie reacția produsă de mine, spuse el pe un ton liniștit, de parcă ar fi vorbit despre vreme. Fiind amanți, am mări iluzia pe care intenționăm să o creăm. Și nu văd de ce nu ne-am putea bucura de situație, în timp ce-l facem fericit pe tata. Amândoi suntem adulți și n-avem nimic de pierdut.

Cuvintele lui o făcură să-și recapete vocea.

— Eu nu mă joc cu focul, spuse revoltată. Dacă

amestecăm sexul în înțelegerea noastră, nu vom face decât să complicăm lucrurile. Mă plătești să fac o treabă, dar sexul nu face parte din înțelegere. Și dacă asta este ceea ce vrei, poate vei avea mai mult noroc pe la colțurile străzilor din centru. Se eliberă din îmbrățișarea lui și se îndepărtă brusc. Glezna aproape că nu o mai susținu. Ar fi căzut, dacă el nu ar fi prins-o.

— Tata mi-a spus că nu e nici un rău să ceri, dacă vrei ceva. În privirea lui se citea *exact* ceea ce voia. Dacă nu ceri, cu siguranță nu vei primi. Scutură din cap. Câteodată, sunt uluit cât de bine am învățat toate aceste lecții.

— Acum sunteți doi contra mea? Cred că sunt într-adevăr în pericol, spuse ea, fără să-i vină a crede că se auzise exprimându-și gândurile.

— Ai dreptate! Doi contra unul. Numai că noi doi suntem de aceeași parte. Ți amintești? Și nu-mi pari deloc genul ce poate fi ușor manipulată. Am încercat toată ziua și nu cred că vei avea vreo problemă. Se întoarse și țopăi peste restul treptelor, în timp ce râdea pe înfundate.

Sarah se așează pe pat după ce-și despachetă puținul pe care-l adusese și se uită la tapetul cu flori și dungi.

Auzise zgomote venind de jos și știu că Reggie s-a întors acasă. Aflase oare că ea era aici? Numai Dumnezeu știa ce-avea să-i spună Mark.

Se întâmplaseră atât de multe în ultimele cincisprezece ore, încât se simțea de parcă trăise o viață întreagă într-o singură zi.

Își scutură capul ca să-și limpezească gândurile. Rămăsese să joace rolul logodnicei lui, dar se simțea ca o prizonieră închisă într-un turn de fildeș. Fusese adusă aici și lăsată să aștepte până era timpul să intre în scenă. Și pe urmă, ce-avea să facă? Nu era o bună actriță. Și nici în arta minciunii nu excela. Își alesese greșit rolul și se simțea atât de singură.

Deci, unde rămăsese? Se simți debusolată și se rezemă de tăblia patului, trăgându-și la piept piciorul sănătos.

— Sarah?

Știa că era Mark, fără să se uite sau să-i audă vocea. Era unica persoană pe care-o cunoscuse și care îi crea o senzație de plutire, doar când se apropia.

Când își băgă capul pe ușă, Sarah văzu că era încruntat.

— Pot să intru?

Sarah zâmbi.

— Am lăsat ușa deschisă, în speranța că te vei întoarce.

Mark se așează lângă ea, salteaua înclinându-se în direcția lui. Sarah reuși cu greu să-și păstreze echilibrul, pentru a nu cădea peste el.

— Nu-ți place camera? Întrebă el după o clipă.

— Ce poate să-mi displacă?

Mark privi în jur.

— Cunosc oameni cărora, ȳe displace mobila franțuzească.

— Nici nu știam că e franțuzească!

— Nu cred că e o problemă majoră, spuse el întinzându-se cât era de lung în pat, lângă ea, rezemându-și capul în pumn și privind-o de jos în sus.

— I-am spus tatei că te-am cerut de soție.

— Și ce-a zis? Întrebă ea, de parcă viața i-ar fi atârnat de cuvintele lui.

— A întrebat dacă tu ai spus da.

Îl privi nerăbdătoare să afle urmarea.

— I-am spus că da.

— De ce? Întrebă îngrozită.

— Pentru că ai fost de acord, zâmbi el, privind-o ștregărește.

— N-ar fi trebuit să-i spui!

— Să înțeleg că dai înapoi?

Sarah încuviință.

El se ridică și se duse să închidă ușa. Se rezemă o clipă cu spatele de ea, înainte de a se întoarce din nou spre Sarah.

— Vrei să vorbim?

— O, Mark, uită-te și tu! Mâna ei flutură, indicând tot ce se afla în cameră.

— Nu poți să vorbești, dacă nu știi numele corect al fiecărei piese de mobilă?

— Nu e vorba de mobilă! Tonul ei era strident și se forță să-l potolească. *Totul*, Mark! Cum vom păcăli pe cineva, când noi nici măcar nu ne cunoaștem? Dacă era doar mobila, mă descurcam. *Nu trebuia* să mă aduci aici! Am să stric totul, înainte de a începe.

El ridică dintr-o sprânceană, întrebător și nedumerit.

— Ce știi eu despre tine? Nu știi nici măcar ce muzică îți place. Nu știi *nimic* despre tine. Dacă nu sunt în stare să mă descurc în alte situații, cum voi reuși în asta? Cred că ai

avut dreptate azi după-amiază. Poate ar trebui să plec acasă, înainte de a strica totul.

— Sarah! o admonestă el cu blândețe. După toate prin câte ai trecut până acum, ai de gând să începi să-ți plângi de milă?

Ea îi întâlnește ochii și încercă să nu plângă.

— Ai avut dreptate când ai vorbit despre părinții mei, recunosc eu.

El o privește mirat.

— I-am lăsat să creadă că am un apartament mic, dar minunat și că duc o viață superbă. Mama ar avea un atac dacă ar vedea cum trăiesc. Mi-am dorit cu disperare să mă descurc singură.

— Ce te face să crezi că n-ai reușit?

— A trebuit ca tu să mă salvezi.

— Mie mi se pare că tu m-ai salvat pe mine. Și pe tata.

El ajunge dintr-o dată în genunchi, lângă ea.

— Și ceea ce știm unul despre trecutul celuilalt nu e la fel de important precum ceea ce vom face în viitor. Îi ridică bărbia cu un deget. De-aceea, totul e perfect, Sarah! Îi pune mâna pe umăr. Îmi place! Vreau să te cunosc mai bine, să te ajut. Am spus că ar trebui să te duci acasă, înainte să-l văd pe tata. Am știut din clipa în care am început să vorbim despre căsătorie că tu ești răspunsul perfect pentru problema mea, la fel cum eu sunt răspunsul problemelor tale.

— Dar ce facem? Sărim din lac în puț?

El scutură din cap.

— Nu. Rezemându-se pe călcâie, el caută în buzunarul blugilor în care se schimbaseră. Totul se aranjează perfect. Am și inelul de logodnă pentru tine. Scoase un inel simplu, cu diamant, din buzunar. Suflă pe el și îl lustruiește cu cămașa pe care o cumpărase de dimineață.

— Trebuie să fie curățat. Probabil și montura trebuie verificată. Dar pun pariu că se potrivește. Vrei să-l încerci? El se întinse după mâna ei, dar ea ezită. Am să fac un târg cu tine, spuse privind-o provocator. O vom lua ca pe un semn bun sau rău. Dacă nu se potrivește, renunțăm la tot!

Așteaptă ca ea să încuviințeze.

Sarah își ținu respirația când el îi apucă degetul și îl trecu prin inel. Ochii ei se măriră de uimire când văzu cât de bine îi se potrivea.

— Vezi? Soarta are grijă de noi. Știam eu!

— Tu crezi în soartă? șopti Sarah.
— Câteodată. Întâmplările fără sens nu au altă explicație.

— Cum au fost cele de astăzi?

— Exact, o asigură el. Chiar și întâmplarea cu mașina! Se încruntă o clipă. Am vrut să te aduc aici din clipa în care am văzut acel apartament în care locuiai.

Sarah își privi inelul de pe deget.

— De unde l-ai luat într-un timp atât de scurt?

— De la tata. A fost al mamei. Tata a spus că s-ar putea să vrei unul al tău și că nu s-ar supăra dacă ți-aș oferi ție inelul mamei.

— E frumos! Frumos și simplu! Se înfioră când înțelese semnificația acestui gest. Dar acum mă simt mai rău ca niciodată.

Mark se făcu a nu înțelege.

— Tatăl tău i l-a oferit mamei tale din motive bine întemeiate. Acum mă simt de parcă mi-aș bate joc de căsătoria lor.

El își aplecă puțin capul.

— Tata nu va afla, spuse gânditor, după o scurtă pauză. Și va fi încântat dacă vei purta inelul ei. E unicul lucru de care îmi pasă acum. Chipul lui căpătase trăsături dure. *Trebuie să reușim!*

Inelul încă păstra căldura trupului lui și când ea îl aranjă pe deget, se simți stigmatizată. În acel moment realizează că era legată de promisiunea ce-o făcuse la ușa spitalului: *juca un rol pentru bani.*

— Îmi doresc doar ca motivele mele să fie la fel de pure ca ale tale, spuse oftând. Ar fi fost de zece ori mai ușor dacă n-ar fi fost pentru bani. Ești sigur că nu vrei s-o fac doar pentru că vreau? Simțea pe umeri greutatea vinovăției.

— Banii sunt cea mai bună motivație pe care-o știu, spuse Mark grăbit. Ea își ridică repede privirea și văzu amărăciune în zâmbetul lui. Fără ei, ce stimulent ai avea dacă rolul ar deveni dur?

Ea își dori să spună: „Pentru că vreau”, dar știu că el avea să întrezărească adevărul: faptul că începuse să țină la el.

— Și nu știu de ce ești îngrijorată că n-ai să te descurci. Pentru mine va fi mult mai greu decât pentru tine. Tonul îi deveni mai relaxat, păstrând, totuși, o urmă de cinism.

— Ești sigur că pentru tine va fi mai greu?

— Bineînțeles că va fi! Pe mine mă cunoaște mai bine decât pe tine, spuse el. Va observa orice neregulă imediat și eu va trebui să mă port în consecință.

— Să nu spui că nu te-am prevenit! Dacă încep să mint, totul devine la fel de evident ca lungimea nasului meu.

— Nu știu cum e la tine, dar eu nu-mi pot vedea nasul decât dacă mă uit în oglindă.

— N-ai încercat așa? întrebă ea privind cruciș spre vârful nasului.

Mark râse și ea se bucură că reușise să-l destindă.

— Sarah, am luat lucrurile mult prea în serios. Chiar dacă nu suntem logodiți, tu ești exact ceea ce tata și cu mine avem nevoie în preajmă. Am senzația că vei fi un medicament minunat pentru el și asta îl va face să creadă cu mai mare ușurință că eu te iubesc.

Îi spuse repede cele câteva lucruri pe care ea trebuia să le știe a doua zi de dimineață.

— Și-acum, ar fi mai bine să te culci. O sărută pe obraz și se ridică. Ne vedem mâine. Ai să te descurci!

Mark îi ușurase toate sarcinile, cu excepția uneia. Trebuia să-și amintească tot timpul să nu cadă în propria lor capcană. Dar cum avea să-i convingă pe toți că totul era minunat, fără să se lase prinsă în această fantezie? Și slăbiciunea lui Mark pentru ea? Aceasta era în mod sigur o fantezie pe care nu-și permitea să o aibă.

5

DESPRE MICUL DEJUN DE DUMINICĂ dimineată, Mark îi spusese că nu era unul cu etichetă: toată lumea se servea singură, iar Millie avea liber. Mark terminase instructajul de seara, spunându-i unde era sufrageria și că putea dormi cât de târziu dorea.

A doua zi de dimineată, ea coborî încet scările, simțindu-se mai bine. Bandajul zdravăn de la gleznă și îndelunga bălăceală din cada luxoasă o ajutaseră imens.

Glezna n-o mai duruse deloc, dar grijile erau acum de altă natură; nu mai era *disperată*.

Reggie stătea în scaunul din capul mesei lungi, sorbindu-și liniștit cafeaua și citind ziarul.

— Bună dimineată, Sarah! o întâmpină el. Ea ezitase lângă ușă, surprinsă să-l vadă. Îi făcu semn să se așeze în scaun. Bătrânul străluci de fericire când o văzu.

— Cât mă bucur că ești aici!

— Și eu mă bucur că ai venit acasă, spuse ea. Arăți cu mult mai bine decât ieri, îl complimentă în continuare, din dorința de a spune ceva, dar și pentru că el, într-adevăr, arăta mai bine.

Chipul lui, ușor bronzat, fusese ieri ca o mască. Astăzi, paloarea n-ar fi fost evidentă, dacă nu s-ar fi uitat atent. Reggie îi atinsé obrazul cu un sărut neașteptat.

Observă cât de mulțumit fu la vederea inelului de pe degetul său.

— Fiul meu mi-a spus noutățile. Trebuie să-ți spun că sunt încântat.

— Mulțumesc. Unde era Mark? O asigurase că ea n-avea să facă greșeli majore, dar ar fi trebuit, măcar, să fie prezent ca să o ajute!

— Ce pot să...

— Inelul...

Ei tăcură la fel cum începuseră, amândoi în același timp.

— Îmi pare rău! Ea așteptă politicoasă ca el să spună ce-avea de zis.

— Ce să-ți ofer de mâncare? Indică platourile de argint cu capac de pe bufetul vechi. Când Mark îi spusese că era o masă la care fiecare se servea singur, ea se așteptase la cereale.

— Te rog, pot să-mi iau singură! protestă ea.

— Din fericire, problemele mele nu mă împiedică să mă mișc. Glezna ta, însă, da! El se așează lângă bufet. Millie a pregătit o mulțime de lucruri bune: avem șuncă de porc, de vită, cârnați. Bei cafea?

Ea încuviință și el îi dădu o ceașcă, apoi umplu o farfurie cu „câte puțin din toate, pentru început”.

— Mulțumesc, spuse ea când el în sfârșit se întoarse la locul său. Nu credeam că ai să mă aștepți cu masa.

— A fost plăcerea mea! Acum, ce voiai să spui când eu te-am întrerupt atât de nedelicat?

— Nu văd cum ai putea considera întreruperea ca pe o lipsă de delicatețe. Își dorea teribil ca Mark să fi fost acolo. Voiam să-ți mulțumesc pentru că mi-ai oferit inelul soției tale. Inelul captă o rază din soarele dimineții ce intra pe fereastra din capătul camerei.

— Ți place?

— Mai mult decât atât, îl asigură ea. Nu mă gândesc să port altceva decât un inel care a însoțit o viață de fericire. Cu siguranță o să-mi poarte noroc.

— Mulțumesc, spuse el, bătând-o ușor pe mână. Dacă îți va aduce ție și fiului meu măcar un sfert din bucuria pe care am trăit-o mama lui și cu mine, veți avea o viață foarte fericită împreună. El își dresе glasul, când adăugă: Mai ales dacă tu îl iubești.

Furculița ei căzu pe farfurie. Era o afirmație, dar ochii lui așteptau încă o confirmare.

— Îl iubești? întrebă el. Scuză-mă! De obicei nu sunt atât

de lipsit de tact, dar nu mă pot gândi la un alt mod de a te întreba. Atât de fericit sunt de toate acestea, încât mă tem că l-am grăbit prea tare pe Mark. Nu vreau ca vreunul dintre voi să se grăbească, de dragul meu, când e vorba de o problemă atât de importantă. Nu eu va trebui să trăiesc viața voastră, dacă faceți vreo greșală.

— Totul s-a întâmplat atât de repede! Sarah își ridică furculița și își rearanjă mâncarea în farfurie. Într-adevăr îl plac, spuse ea încet. Din ce în ce mai mult, de fiecare dată când suntem împreună! Dar nu m-am gândit până acum la cât de mult țin la el, pentru că nu ne cunoaștem de foarte mult timp.

El încuviință cu un gest al capului.

— Da, este ceea ce a spus și Mark.

Ea își stăpâni un oftat de ușurare și își promise să se țină aproape de adevăr.

— În general, sunt mai precaută, dar când Mark m-a cerut de soție, mi s-a părut un lucru firesc. Totul părea că se potrivește perfect. Ea întâlnește privirea blândă a lui Reggie. N-am mai fost îndrăgostită până acum, dar am fost sigură că așa trebuie să fie!

— Pare să fie ceva foarte special. Dar e vorba de dragoste?

Ochii lui albaștri devin misterioși.

— O, îmi pare rău! Știu că nu e prea încurajator, dar nu sunt genul de femeie care să-și exteriorizeze sentimentele. O scrântise și simți că intra în panică. N-am vrut să te supăr.

Un colț al gurii lui Reggie se ridică încet.

— Sarah, te rog, nu te scuza. Mi-ai încântat ziua. Pari o femeie foarte echilibrată. El se ridică brusc, luă ambele cești de cafea și le reumplu la bufet. O declarație de sentimente puternice cred că m-ar fi făcut suspicios. Când te-am auzit vorbind, mi-a venit în minte întrebarea: „Oare fac bine ceea ce fac?” Știu că te frământă acest lucru.

— Dacă asta te liniștește, îți promit că nu mă voi grăbi în a lua decizii.

El se întoarce spre Sarah cu o privire poznașă.

— Din contră, simte-te liberă să te grăbești în ce direcție vrei! spuse așezându-se din nou lângă ea. E evident că Mark ți-a spus că doctorul a prezis că nu voi mai fi pe-aici multă vreme, spuse nemulțumit. Nu sunt atât de nebun ca să nu

îmi dau seama că situația asta a grăbit lucrurile între tine și fiul meu puțin mai tare decât s-ar fi întâmplat în alte condiții.

Apoi o încântă cu povestea întâlnirii sale cu Marcella și căsătoria cu ea în doar două săptămâni, pentru ca ea să-l poată însoți în prima sa misiune din corpul diplomatic.

— Am văzut petrecându-se același lucru cu voi ieri, la spital, și sunt mulțumit de răspunsul tău. Foarte mulțumit!

El chicoti când îi văzu obrajii îmbujorându-se. Singura ei mulțumire era că nu fusese obligată să-l mintă.

— Pentru că n-avem destul timp să ne cunoaștem, trebuie să-mi spui totul despre tine.

Îi spuse mândră că era primul membru al familiei sale care absolvise o facultate.

Îi vorbi despre opunerea familiei ei de a accepta slujba oferită de guvern în Washington. N-avusese intenția să i se confeseze spunându-i că ai ei credeau că va eșua și se va întoarce acasă, se va căsători și va crește o jumătate de duzină de copii, dar îi povesti până la urmă.

Reggie se încruntă o clipă.

— Și tu nu vrei să te măriți și să ai copii?

— Bineînțeles, răspunse ea repede, realizând că făcuse o gafă. Dar vreau să fac și altceva. Ceva deosebit.

— Ești o idealistă, spuse el, zâmbind din nou.

— Am venit aici cu aripile întinse și mi-am făcut vise despre ce aș fi putut face. Dar încă mai cred că aș putea fi de folos.

El îi strânse din nou mâna.

— Dacă *eu* n-aș fi avut aceste convingeri, n-aș fi rămas în viața diplomatică, spuse aprobator.

— Și ai făcut ceva deosebit?

— Îmi place să cred că da, dacă te uiți numai la evenimente ce fac lumea să pară mai stabilă decât era acum douăzeci de ani. În general, în multe feluri, cred că guvernele din lume realizează că sunt responsabile și că acțiunile lor afectează restul lumii. Cred că aceasta e o îmbunătățire considerabilă.

— Seamănă cu programul meu, spuse ea entuziasmată. Bineînțeles, la o scară mult mai mică, adăugă stânjenită.

— La ce program te referi?

Sarah roși. Ea îi spuse despre profesorii cu care lucrase în timpul semestrului de predare pentru studenți, despre

studiile pe care le făcuse asupra evaluării unui nou concept educațional.

— Am obținut rezultate excelente, spuse pe ton potolit, amintindu-și că cele mai plictisitoare persoane vorbesc doar despre ele și propriile interese.

— De-aceia ți-a fost oferit postul de la Departamentul Educației? întrebă el în final, după ce află toate detaliile, inclusiv rezultatul programului ce câștigase atenția națiunii.

— Și întregul program a fost gândit să facă studenții să accepte responsabilitatea pentru propriile acțiuni și rezultate.

El încuviință și păru la fel de încântat ca și ea.

— Îți dai seama că am stat aici aproape două ore și jumătate? spuse, când el tocmai deschidea gura să-i pună o nouă întrebare.

Reggie își privi ceasul.

— Dumnezeuule! Millie o să-mi taie capul. Nu va fi încântată să mă găsească tot aici.

— Unde e Millie?

— La biserică și mi-a dat ordin să mă odihnesc în timpul cât ea este plecată.

Sarah reuși să nu zâmbească. El era mai îngrijorat că Millie ar afla, decât că el nu-i ascultase instrucțiunile.

— Unde este Mark?

— Mă întrebam când ai să întrebi, spuse amuzat. Mark și Sam Cortland se chinuie de șase săptămâni să facă o partidă de golf, dar de fiecare dată s-a ivit câte ceva. S-au hotărât să profite de căldura neobișnuită pentru acest sezon și să facă o partidă, înainte să vină iarna.

Sarah privi lumina soarelui prin perdelele grele.

— Trebuie să fie frumos afară.

— Am fost puțin surprins că nu te-ai dus cu el.

— Eu nu joc, spuse ea. Își sprijini mâinile de masă și se ridică. N-aș vrea să ai necazuri cu Millie. Du-te să te odihnești, cât strâng eu masa și mă ocup de vase.

Câteva minute mai târziu, șchiopătă afară pe ușa laterală a bucătăriei. Ignoră crengile ce se agitau în toate direcțiile și o luă pe poteca ce înconjură casa, până ajunsese într-un mic pavilion. Acesta avea mobilă de metal vopsită în alb, acoperită cu perne pastelate. Se așează pe unul din sezlonguri și închise ochii, relaxându-se.

Nici un murmur de trafic, nici o sirenă. Nu acesta era Washington D.C. pe care venise să-l cunoască. Dacă n-ar fi știut, s-ar fi putut gândi că era departe de oraș. Înapoi acasă chiar, la țară.

La un moment dat, auzi pași lângă ea.

— M-ai găsit?

O umbră blocă soarele și niște buze ferme le acoperiră pe-ale ei. Mark.

Gura lui rece se deschise ușor, reușind să obțină un răspuns.

— Așa-i mai bine!

Ea sări, punându-și mâinile pe pieptul lui.

Ce se întâmpla cu ea? Se topise toată. Tot ce trebuia el să facă era să o atingă și ea își pierdea rațiunea. Încercă să-l împingă, dar el se încordă, își aplecă mai mult capul, pentru a-i depune un sărut lângă ureche.

— Se uită tata la noi, șopti el.

Asta explica tandrețea lui. Dar nu și reacția ei instantanee. Ea oftă și își continuă rolul.

— Cum ai îndrăznit? izbucni Sarah când se urcă în mașina lui, mai târziu, în cursul după-amiezii. Era furioasă și privirea îi era tăioasă.

— Ce nu e bine? întrebă el în timp ce conducea mașina de-a lungul aleii. Mi s-a părut că lucrurile merg bine, spuse, aruncându-i o privire liniștită. Nepăsarea lui îi spori furia, iar el se așteptă să o vadă scoțând fum pe urechi.

— *Ce nu e bine?* repetă ea pe un ton ascuțit.

El se abținu cu greu să nu zâmbească. Prezența lui Sarah avea să anime lucrurile.

— Tu... tu...

El opri la porțile parcului și se întoarse spre ea. Ieșiseră din raza vizuală a celor din casă și el voia să-i vadă expresia feței. Putea arăta lucruri interesante. Își rezemă brațul pe partea de sus a volanului și o privi. Era teribil de atrăgătoare când era furioasă.

— Nu pari să te exprimi cu prea multă dragoste, o tachină el.

— Nu ne aude nimeni acum! Nu mai trebuie să vorbesc ca și când te-aș plăcea.

Mark reuși să nu pară amuzat, ci mai degrabă îngrijorat.

— De ce nu-mi spui ce-mi reproșezi?

— Lista poate fi infinită, dacă pun la socoteală totul de la începutul zilei.

Ea părea mică și delicată în scaunul mașinii, cu privirea ațintită pe mâinile încrucișate cuminte în poală.

— M-ai părăsit! îl acuză supărată.

— Dar nu s-a întâmplat nimic rău, nu-i așa?

Ea ridică dintr-un umăr, un gest ce-i devenise de-acum familiar lui Mark.

— Depinde ce înțelegi tu prin „rău“.

— Tata mi-a spus că ați avut o dimineață foarte frumoasă împreună. Nu știu ce i-ai spus, zise privind-o foarte serios, dar el e convins acum că relația noastră va merge bine. Și dacă asta te liniștește, ești pentru el pe același nivel cu Thomas Jefferson.

Sarah îl privi mirată.

— Este înălțimea supremă pe care o poți obține în ochii lui, îi explică Mark. Mama era o descendentă îndepărtată a acestuia, iar tata îl considera ca fiind idolul său.

— Discuția noastră ar fi putut deveni un dezastru, bombăni ea. N-ai nici o scuză că ai șters-o! spuse iritată.

Mark îi apucă mâinile.

— Doar nu-ți imaginezi că aș fi plecat la golf dacă n-aș fi avut încredere că te vei descurca?

— De unde să știu ce-ai fi făcut? deveni ea sarcastică. Crezi că aș fi venit aici dacă mi-aș fi imaginat că va trebui să joc această farsă doar de una singură? Și te-ai mai și folosit de prezența tatălui tău ca să te joci de-a pipăiala.

De data aceasta, Mark nu se mai putu abține și izbucni în râs.

Furia lui Sarah dădu în clocot. Ea întinse mâna să-l lovească în piept, dar el i-o prinse.

— Îmi pare rău, de obicei nu lovesc oamenii, spuse, devenind dintr-o dată palidă.

Regretul ei îl făcu pe Mark să zâmbească amuzat.

— Și mie îmi pare rău, Sarah! *De obicei*, nu mă logodesc ca apoi să îmi părăsesc logodnica.

Tentativa lui de a o face să zâmbească eșuă lamentabil.

— Ar fi trebuit să te pun oarecum la curent cu ce-aveam în minte. El îi ridică mâna și i-o sărută. Îmi pare rău!

Ceva nedefinit din felul ei de a fi îi pătrunsese adânc în suflet. Inima lui Mark începu să bată tare, dându-i senzația că-i pocneau venele.

Mașina sport cu două locuri se dovedi a fi prea mică și prea înăbușitoare. Mark deschise fereastra și inspiră aerul răcoros ce venea peste el.

— Sarah, când m-a sunat Sam de dimineață, i-am spus că nu voi putea juca, dar mi-am dat seama că, dacă te voi lăsa singură cu tata, vă voi oferi posibilitatea de a vă cunoaște puțin mai bine.

— Ar fi trebuit să-mi spui!

— Am venit în camera ta, dar dormeai. El tăcu, amintindu-și cum o văzuse dormind, cu părul ciufulit și înfășurată în așternuturi. Gândul la acea imagine îl înfioră. Se mișcă stânjenit. Nu mi-a venit să te trezesc.

— Ai fi putut să-mi lași un bilet!

— N-am îndrăznit să mă mai întorc la tine în cameră, de teamă să nu mă bag lângă tine în pat.

Următoarele ei cuvinte îi confirmară că ar fi fost o greșeală uriașă să fi făcut acel gest.

— Asta nu scuză cu nimic comportamentul copilăresc din grădină.

Se simți lovit în plină figură de cuvintele auzite. Ar fi vrut să râdă, dar expresia ochilor ei îl opri.

— Sarah, am făcut-o pentru tata. La fel a fost și sărutul, explică el, privind-o cercetător.

— El nici măcar nu știa!

— Știa!

— Cum ar fi putut?

— Știa, Sarah, crede-mă! Poate nu știa cu siguranță unde-mi erau mâinile, dar mă cunoaște destul de bine ca să știe că nu stăteau liniștite pe lângă mine.

— Ar fi trebuit să-l lași să-și închipuie ce dorea și să-ți ții mâinile pe lângă tine. Și ar trebui să stabilim niște reguli de bază, pentru că ești la fel de rău ca Len!

— Len?

— Șeful meu! îi reaminti ea.

— Șeful tău de la Pancake Palace?

— Nu, omul din lună!

Șeful pe care intenționase să-l pocnească ieri? Încă și-o mai dorea, realizează el.

— Ce vrei să spui?

— O, Len avea totdeauna o scuză să-și pună mâinile pe noi, spuse Sarah, roșind. Totdeauna venea lângă mine să „verifice comenzile” și, bineînțeles, trebuia să-și pună

mâna pe umărul meu, apoi s-o lase în jos până.... Sau stătea în ușa ca să mă oblighe să mă frec de el în trecere, sau când trecea pe lângă mine îi ajungeau mâinile pe picioarele mele...

Mark nu se simțise niciodată atât de dezgustat.

Strânse volanul până încheieturile degetelor i se albiră.

— De-aceea simțea nevoia să atace când a intervenit accidentul cu micul dejun comandat de tine, continuă ea.

— Cum? întrebă el nelămurit.

— Tocmai îi spusese să-și țină mâinile departe de mine. Era furios și căuta un motiv să se certe cu mine, când a apărut incidentul.

— De ce n-ai renunțat la slujbă?

— Vrei să spui înainte sau după ce ai făcut-o tu în locul meu? izbucni exasperată. Aveam nevoie de bani ca să-mi pot plăti factura de la lumină. Of, n-ajungem nicăieri! Credeam că mergem să depunem la bancă banii de pe cecul de la tine și să-mi plătesc facturile.

O apucă de umăr și o întoarse cu fața spre el.

— Sarah, dă-l în judecată! El era convins de ceea ce spunea, dar știa că ea nu-l va lăsa să întreprindă nimic. Dă-mi voie să-i fac proces dobitocului!

— Și ție? întrebă ea nevinovată.

Mark simți cum pălește și îi eliberă umărul.

— Dar.. nu se pune la fel problema...

Ea se uită la el cu ochi mari. Privirea ei îl făcu să se simtă proaspăt ieșit de sub un tăvălug. Avea dreptate! Era la fel de vinovat de hărțuire sexuală ca și Len. O angajase pentru o slujbă, dar scăpase faptele din vedere. Era și uluit, și rușinat.

— O, știi, continuă ea, e altceva! Știi că între noi a fost o simplă scenă ce trebuia să-l convingă pe Reggie că suntem îndrăgostiți, dar...

— N-am să te rețin, dacă vrei să renunți la înțelegerea noastră, spuse pe ton potolit, încercând să-i prindă privirea.

Sarah îl privi cu mirare.

— Nu-ți face probleme, poți păstra cecul indiferent ce vei hotărî, spuse ținându-și respirația, îngrozit de ceea ce putea să audă.

— Și tatăl tău? Nu-l putem dezamăgli!

Mark abia își putu stăpâni ușurarea provocată de cuvintele ei.

— Ești sigură? Vrei să continui?

Sarah încuviință, după un lung moment. El întinse mâna după mâinile ei, dar se opri. Atingerea ei îi păruse o parte atât de firească a înțelegerii.

— Ai dreptate! Trebuie să stabilim niște reguli, spuse îndreptându-și umerii. Tu va trebui să le stabilești. Tot ce trebuie să-mi spui este unde vei trage linia și eu nu o voi mai depăși niciodată. Și nu voi întreprinde nici o acțiune de care să nu poți să te aperi fără să stricăm înțelegerea făcută.

Se așternu un lung moment de tăcere, apoi Sarah zâmbi cum nu o mai făcuse toată ziua. Dintr-o dată, totul se aranjase.

— Da, trebuie doar să te gândești și să-ți pese de ceea ce simt.

Era ușor. Lui nu-i păsa de sentimentele ei.

Dacă n-ar fi voit să o facă să sufere, n-ar fi profitat de situația din grădină. El era de asemenea sigur că nu se ridica la nivelul așteptărilor.

— Dar *îmi pasă* de sentimentele tale, Sarah!

— Bine, deci tot ceea ce va trebui să ții minte este să nu faci nimic din ceea ce n-ai face în fața lui Dumnezeu și a tuturor, spuse serioasă.

El nu se putu abține de la un zâmbet.

Câteodată, Mark era uluit de ceea ce oamenii nu se sfiau să facă „în fața lui Dumnezeu și a tuturor”. Ea nu știa acest lucru și, de fapt, tocmai îi dăduse mână liberă să facă ceea ce-i plăcea.

Sarah îl atinse ușor cu mâna pe braț.

— Mark!

Mark simți iritarea. *Ea* îl putea atinge, dar *el* nu? Tocmai îl comparase cu slinosul de la restaurant. El accelerează și trecu cu mașina dincolo de porți.

— Ce? mormăi el.

— Nu putem să vorbim despre altceva?

— Vorbește, te-ascult!

— Tatăl tău e ca luat de val. O logodnă ar fi prea mult!

— Sarah, ai câștigat tot până acum, doar nu te aștepti să fii *numai tu* cea care câștigă. De ce?

— Dacă toți prietenii tăi vor afla, nu-ți va fi de zece ori mai greu după... Ea se opri și revizui ce intenționa să spună. Când vom rupe logodna?

Situația începuse să-l irite. Nu putuse să spună pur și simplu „când va muri tatăl tău“, în loc să se dea după deget? De ce își calcula orice frază și propoziție?

— Sarah, mă confunzi cu cineva căruia îi pasă de ce cred prietenii, spuse sarcastic. Nu voi avea nici o problemă.

— Dar...

El îi aruncă o privire.

— De ce bancă spuneai că aparții?

Ea numi una din sucursalele de lângă clădirea unde lucra.

Stătu supărată pe locul ei, până când el introduse plicul conținând cecul și contul ei în deschiderea specială din peretele oficiului bancar.

— Și acum, încotro?

— Trebuie să ajung la apartamentul meu, spuse pe ton potolit.

— Pentru numele cerului, de ce?

— Nu pot să plătesc fără avizele de plată. Trebuie să trec să le iau și să le trimit prin poștă mâine, în timpul pauzei de masă, spuse în grabă.

Sarah se trăgea spre ușă, de fiecare dată când el schimba viteza. Mark se simțea vinovat că o intimidase, dar dincolo de vinovăție simțea și satisfacție. Trebuia, totuși, să-și țină gura.

— Sunt sigură că nimeni nu-ți va strica mașina. Nu în plină zi.

Mark își iubea mașina, deși era doar un mijloc de transport ce putea fi înlocuit. În loc să o liniștească, spuse:

— Cred că va trebui să riscăm!

Sarah nu mai făcu nici o mișcare de conciliere, ceea ce pe el îl mulțumi.

Se simțea cel mai mare derbedeu de pe acea parte a Oceanului Atlantic. Nu era în stare să-i ceară scuze, dar se oferi să o ducă în brațe.

— Mă descurc, refuză ea. Merg mult mai bine astăzi.

— Am observat și mă bucur.

— Hai să trecem peste acest subiect, zise cu un ușor scepticism în glas.

El o privi cum urca hotărâtă primul rând de trepte. Mișcările unduitoare, puse în evidență de pantalonii mulați, îl făcuseră să-i dispară supărarea, dar și orice posibilitate de concentrare.

Nesocotind părerea ei, ideea lui Reggie cu petrecerea de logodnă i se păruse excelentă.

Cu cât mai multe persoane aveau să afle despre logodnă, cu atât aveau mai multe motive să-și arate afecțiunea în public.

Mark inspiră adânc. Cu greu se putea abține să nu o atingă, de câte ori o privea. Oricum, nu știa cât timp va reuși să-și țină mâinile pe lângă corp.

DOUĂ SERI MAI TÂRZIU, întoarsă de la serviciu, Sarah se așeză pe marginea patului și începu să-și dezbrace costumul nou pe care-l purtase. Era pe cale să-l agațe în dulap când Mark bătău la ușă.

Era singurul din casă care venea în dormitorul ei, dar l-ar fi recunoscut oricum, după nerăbdarea bății din ușă.

— O clipă, strigă ea, apucând o jachetă lungă și o pereche de pantaloni verzi din sertar.

— Pot să intru? Sarah văzu clanța mișcându-se și se mută cu hainele în baie.

— Acum poți să intri! strigă în timp ce închidea ușa în urmă. Nu fu deloc surprinsă când auzi băți în ușa băii, o clipă mai târziu.

— Mă îmbrac! strigă exasperată. Voi fi gata într-un minut, completă, fără să se aștepte ca el să piardă timp prețios.

— Știi, m-am gândit...

Periculos! După numai trei zile în această casă, învățase că aceste cuvinte erau introducerea obișnuită pentru foarte multe conversații. Iar discuțiile pe care le începeau se terminau, de obicei, cu afirmarea unor lucruri pe care ea nu ar fi intenționat să le dezvăluie, nici într-un milion de ani.

— ...ar trebui să uităm de problema mutatului „Mda. Ai spus și ieri același lucru”, gândi Sarah.

— Ai adus ziarul de azi cu mica publicitate pentru

apartamentele de închiriat? Întrebă, hotărând că cel mai bine era să ignore tentativa lui de a deschide o discuție pe care ea nu o considera utilă.

— L-am adus, spuse posomorât, ca un copil încăpățânat.

Ea își trecu un pieptene prin părul deranjat de vânt, întrebându-se de ce se mai obosea să se aranjeze. În clipa în care avea să iasă afară, părul ei rebel va zbura din nou în toate direcțiile.

— Ai văzut ceva interesant?

— Nu din ceea ce ți-ai putea permite! Tăcu și făcu un pas lateral, ca ea să poată deschide ușa și să poată ieși.

— Acum sunt gata, spuse ea. Când îl văzu cât era de elegant, îl întrebă: Doar nu ai de gând să mergi astfel îmbrăcat? Mark purta încă același costum negru de la birou. Ai putea lua ceva mai comod! Își dresе glasul. Căutarea apartamentului ar putea dura ceva timp.

— Despre *asta* aș vrea să discut cu tine!

Ea luă paginile cu mica publicitate din mâna lui și se așeză pe marginea patului.

— În timp ce tu te schimbi, am să-mi arunc o privire pe ziar și am să-mi notez cele mai bune posibilități, ca să fim organizați.

Sarah își luă poșeta de pe noptieră și căută un pix.

— Sarah, *vrei* să mă asculți un pic?

— N-ai să mă convingi să renunț la căutarea unui apartament! spuse pe ton plat. N-am de gând să mă răzgândesc.

— Vrei să te uiți la mine?

„Exact ce încercam să ocolesc“, își zise ea.

El îi acordă același zâmbet cunoscut, frumos și încântător.

— De ce? Stătea rezemat de ușa de la baie, cu o mână pe clanța ușii și cu cealaltă în șold. Sacoul său, frumos croit, era descheiat, iar cămașa albă contrasta cu chipul lui bronzat.

Cei doi nasturi de la gât erau descheiați, lăsând să se vadă pieptul puternic. Aspectul lui foarte masculin o lăsă fără aer.

— Pentru că ai să încerci din nou să mă antrenezi într-o discuție nebunească!

— Poți foarte bine să nu fii de acord cu ce-ți voi spune, dar măcar ascultă-mă! M-am gândit...

— Dacă nu vrei să mă duci, am să iau metroul, Mark. Cred că ar fi mai bine dacă m-aș duce singură. Am sentimentul că, oricum, nu-mi vei fi de mare ajutor.

Ochii lui se întunecară și își încleștă maxilarele. Sarah nu-și putu da seama dacă era amuzat sau iritat.

— Dar am vorbit ieri dacă ai sau nu nevoie să-ți cauți un alt apartament.

Femeia se luptă cu sine o clipă.

— Ți-am spus deja, încă de când am plătit facturile restante, că vreau să folosesc cu cap banii de la tine. Scoase cecul din poșetă și i-l flutură în față. Prima mișcare: vreau să investesc într-o nouă locuință. Nu știu cum ar putea îmbunătăți lucrurile reluarea discuției pe care am avut-o aseară.

Mark se îndreaptă spre ea și i se ghemui la picioare. Sarah îl privi cum se încruntă, încercând să își aleagă cuvintele cu mare grijă.

— Asta e altceva, spuse într-un târziu. Cred că ar trebui să ne gândim, în primul rând, la tata.

— Ce-i cu el? întrebă îngrijorată.

— L-ai auzit aseară la cină!

— Te referi la fixarea datei căsătoriei?

Mark încuviință, dând cu o falsă părere de rău din cap.

— Tocmai acesta este motivul pentru care trebuie să plec de-aici cât pot de repede, spuse cu panică în glas. Inspiră adânc, își stăpâni vocea și continuă. Ai avut dreptate în privința lui. Am înțeles exact de ce te-ai grăbit să mă scoți din salonul spitalului, în ziua în care ne-am cunoscut.

— Nu-i așa că a trebuit să te abții cu greu să nu-i propui chiar tu o dată pentru căsătorie?

— A trebuit să-mi mușc limba! Îmi tot venea în minte ziua Sfântului Valentin, ca să-i fac o bucurie și mai mare. Cum reușește să te vrăjească în asemenea hal? întrebă disperată.

— Pune simple întrebări, până te aduce în situația să dai răspunsul pe care-l așteaptă. Apoi, te gândești că a fost ideea ta și te supui.

— Tu nu crezi că cel mai important ar fi să mă mut cât mai repede posibil? Înainte de a mă atrage în vreo cursă și să mă facă să spun ceva ce am regreta pe urmă amândoi?

Mark îi luă absent mâna și își împleti degetele printre degetele ei.

— La asta mă gândeam. Cum crezi că mă simt *eu*, în toată această situație? Tot ce-am putut face a fost să nu-i spun că ne vom căsători săptămâna viitoare, cum încerca el, de fapt, să te facă *pe tine* să-i spui. Cred că și-a pierdut îndemânarea, din moment ce te-a făcut să te gândești la ziua Sfântului Valentin și nu la o zi mai apropiată. N-ai idee cât de dificil poate fi să determini un om să-ți facă pe plac.

— Și tu crezi, în schimb, că eu acționez spre binele meu? Se simți insultată și își retrase mâna.

— Credeam că o faci pentru tine, pentru bani, spuse gânditor.

— Bine, da, trebui ea să recunoască, dar e numai o parte de adevăr.

— Oprește-mă dacă greșesc, dar nu cred că ai prea multe alternative. El își întinse picioarele lungi și își fixă atenția asupra vârfurilor pantofilor.

— Bineînțeles că am de ales. Și dacă n-aș fi crezut că e bine ceea ce fac, nici toți banii din lume nu m-ar fi convins, spuse indignată. Crede-mă, țin la tatăl tău! Dacă n-aș fi ținut...

El își ridică mâinile.

— Știu. Îmi pare rău, dar nu acționăm bine. O privi intens, cântărindu-i reacția. Cred că ar trebui să uiți problema mutatului. Și ar trebui să uităm și de petrecerea de logodnă de săptămâna viitoare. Făcu o pauză. Ar trebui să facem *nunta* în locul ei.

Sarah deschise gura, dar nu reuși să spună nimic.

— Unicul lucru care l-ar mulțumi pe tata ar fi o nuntă și sunt sigur că și tu știi foarte bine. Așteptă ca ea să recunoască.

— Dar...

— Hai s-o facem! Altfel, vom încerca în ultimele lui șase luni de viață să ne luptăm cu el și cu „mașinațiunile” sale.

Sarah vru să spună ceva, dar rămase cu gura deschisă sub vraja ochilor lui.

— Ai spus că ții la el, da?

Sarah ezită, sigură că un răspuns onest nu ar fi în interesul ei, dar nu se putu abține.

— Știi foarte bine că da!

— Și el te place! Mark tăcu brusc și privi în gol. Ultima lui dorință s-a schimbat. Din a mă vedea fericit căsătorit, în a mă vedea fericit căsătorit *cu tine*. Nu cred că vom fi capa-

bili să-l păcălim pentru tot restul vieții sale. E bolnav, dar nu senil. Am putut vedea cum s-a întors roata aseară, când noi stăteam aici și încercam să evităm orice comentariu despre anotimpul viitor, fiind conștienți că ar fi fost ultimul pentru el, spuse sec.

— Dar i-am spus că nu vrem să ne grăbim. Că avem nevoie de mai mult timp ca să știm...

— Tata nu va renunța! O nuntă îi va oferi liniștea completă. Ochiul ei se deschisese mari.

— El... Noi vorbeam despre stabilirea unei *date*. Iar tu spui să ne căsătorim *acum*!

De data aceasta, buzele lui îi apăsă gura. Palma pe care ea o ridicase ca să-l împingă, ajunsese liniștită pe pieptul lui. Mark o îndepărtă puțin.

— Ai spus că mă ascuți!

Răsuflarea lui caldă îi atinse amenințător buzele. Sarah simți nevoia să se apere, ca el să n-o mai sărute doar ca să o facă să tacă. Dar încuviință în tăcere.

— Am putea face direct nunta săptămâna viitoare, în loc de petrecerea de logodnă. Aruncă o privire spre dulapul deschis. Rochia aceea ar fi numai bună pentru o nuntă mică, fără pretenții, ca și cum ar fi vorba despre o petrecere de logodnă.

Ea își întoarse capul spre rochie. Îi dăduse un avans din salariul pe luna următoare înainte să o ducă la cumpărături. Atunci văzuse acea rochie și o cumpărase pentru că „avea nevoie” de ea la birou. Era cel mai elegant și mai extravagant lucru pe care-l avusese vreodată, dar nici pomeneală să semene cu rochia de mireasă pe care și-ar fi visat-o.

Dar, de data aceasta, el avea dreptate. Avea să se potrivească, realiză ea. Cu bretele subțiri și marginea decolteului adânc tivit cu pietre scânteietoare, croită ca o floare și cambrată pe talie. Vânzătoarea, care o ajutase să probeze rochia, descrisese rozul pal ca pe un alb rușinat.

— Nu vorbeai doar despre stabilirea unei *date*? Întrebă ea neîncrezătoare, vrând să se asigure că amândoi înțeleseseră același lucru. Sugerezi o presupusă nuntă care să înlocuiască pretinsa logodnă?

— Da.

— Chiar să ne căsătorim?

Mark încuviință.

— Ar fi cel mai bine, cel puțin din punctul tău de vedere. Ai putea locui aici nestingherită, fără să plătești chirie. Și în următoarele câteva luni ai putea să-ți revii financiar, să-ți plătești împrumutul de studii, să pui ceva deoparte pentru situații de urgență...

— Vei continua să mă plătești? întrebă, realizând că el putea sugera ca plata cheltuielilor să înlocuiască „salariul” lunar asupra căruia căzuseră de acord.

— Bineînțeles! Și nimeni nu va gândi nimic despre faptul că locuim împreună. Mark făcu o grimasă când folosi, împotriva ei, argumentul pe care i-l aruncase ea ieri.

— Nu crezi că Millie și tatăl tău vor crede că e ciudat dacă eu voi sta într-o cameră și tu în alta?

Mark îi ridică bărbia și o privi în ochi.

— Să ne facem griji, când va sosi momentul. Acum cred că am rezolvat și această problemă.

— Și ce va urma? O pretinsă sarcină?

Sarah îl împinse și se îndreptă spre cealaltă parte a camerei, cât mai departe de el, pentru a-și putea pune în ordine gândurile. Cum luase în serios propunerea lui absurdă? O hipnotizase? Își scutură capul ca să și-l limpezească.

Mark se răsuci pe călcâie și se așeză pe marginea patului.

— Asta l-ar face fericit pe tata, cu siguranță, pentru tot restul vieții sale, spuse el repede. Mark se îndepărtă de pat și se îndreptă spre ea cu o lentoare care o făcu să se simtă ca prada unui animal sălbatic. Și tata și eu trebuie să plătim cheltuielile pentru această casă uriașă, chiar dacă tu vei locui sau nu aici. Gândește-te cât de bine îți va fi după șase sau șapte luni!

„Financiar, cu siguranță, dar cum rămânea cu sufletul?” Ceea ce sugera el ar putea fi dezastruos. Cum își vor menține drumurile separate șase sau șapte luni de-aici înainte? Și chiar și după moartea tatălui lui.

Reggie! Gândul la această despărțire o făcu să-i tresară inima. Deja se lăsase prea mult implicată sentimental. Dacă mai adăuga și sentimentele confuze pentru Mark, abia dacă se mai putea gândi la viitor.

— Sunt de acord cu nunta, numai dacă vom continua în aceleași condiții ca până acum. Măcar am mulțumirea că Reggie e fericit.

— Da, încuviință Mark, punându-și o mână pe umărul ei. Dar, la un moment dat, tata va insista să stabilim o zi,

mai ales când ştiu că mai are de trăit maximum şase luni. Cum vei reuşi să-l amâni atât de mult?

El o mângâie de-a lungul braţului.

— Îi putem spune că totdeauna mi-am dorit să mă mărit în iunie. Ştiu că motivul nu era bun din clipa în care îl rostise, iar sprânceana ridicată a lui Mark îi confirmă.

— Bine, asta îl va determina să lupte ca să rămână în viaţă, încuviinţă el. Chiar şi numai pentru opt luni. Şi îţi garantez, tata o să se asigure că vom face nunta la această dată.

Mark o trase uşor şi ea se trezi întorcându-se spre el. Braţul lui îi încercui talia şi, doar prin încordarea muşchilor, o trase la piept.

— Va fi acolo cu patul spitalului, dacă va trebui!

CADOUL DE NUNTĂ DE LA REGGIE pentru Sarah fu aducerea părinților ei la Washington, pentru ceremonie. Dacă ar fi știut, ar fi încercat să-l împiedice.

Văzând cum Reggie transforma o mică și simplă ceremonie într-o nuntă ce depășea cele mai nebunești vise și așteptări ale sale, ea nu mai fu sigură că ceea ce urma să facă era corect.

Plănuia să nu le spună părinților ei nimic, cel puțin nu până avea să se termine totul și avea să poată trata întreaga experiență ca pe orice altă slujbă avută.

Millie abia plecase ca să-i aducă buchetul de mireasă din frigiderul bucătăriei, unde era păstrat pentru a fi proaspăt, când cineva bătu la ușă.

— Intră! strigă ea.

Când ușa se deschise, ea auzi murmurul invitaților și scaune trase pe podea la etajul de dedesubt.

Organistul cânta în surdină o melodie romantică.

— Nu prea mai avem timp, spuse tatăl ei nervos. El nu putea lua această nouă experiență din viața fetei sale cu aceeași ușurință cu care o lua mama ei. Reggie tocmai a condus-o pe mama ta la locurile noastre.

Sarah simțea un nod în gâtul uscat.

— Tot nu înțeleg de ce totul a trebuit să se desfășoare în asemenea grabă, spuse el, în timp ce ea se grăbi spre oglinda de la baie, pentru a-și verifica ținuta. Nu ești însărcinată,

nu-i așa? puse el întrebarea pe care ea o aștepta de când părinții săi sosiseră, de dimineață.

— Nu, oftă Sarah. Reggie, tatăl lui Mark, este foarte, foarte bolnav.

— Mie mi se pare destul de sănătos, o întrerupse el.

— Are cancer! explică ea. Și n-ai mai avea această impresie dacă l-ai vedea în perioadele în care face chimioterapie. Se examinează pentru ultima oară în oglindă.

— Haide, Sarah! Tatăl ei intră în baie. E timpul să mergem! Ținea în mână buchetul pe care i-l adusese Millie.

Tonul vocii și mândria ce o putea citi în ochii lui o făcură să simtă nevoia să se arunce în brațele ocrotitoare și să plângă. Era, dintr-o dată, îngrozită.

Prin ușa deschisă, auzi acordurile maiestuoase ale marșului mîresei.

Închise ochii și inspiră adânc. Gura îi era prea uscată ca să mai poată spune ceva.

— Te-așteaptă toți, o zori el, întinzându-i brațul.

Îndreptă o cută și rearanjă o panglică din buchetelul de trandafiri roșii de pe Biblia pe care părinții lui Mark o avuseseră și ei când își juraseră credință.

— Acum, haide! El o împinse cu blândețe spre ușă. Nu putem lăsa toți acești noi prieteni ai tăi să aștepte.

Sarah avea nevoie să se ciupească pentru a se trezi din vis. Sau era un coșmar? Nu mai era sigură de nimic.

Mâna lui Mark se strânse peste mâna ei și ea simți o zvâcnitură în inimă, în timp ce se concentra să nu leșine de emoție. Îi strânse mâna și mai tare.

— Vă declar soț și soție, încheie preotul, plin de entuziasm. Mark! Acum, poți să-ți săruți frumoasa soție!

Buzele lui Mark o încălziră, izgonind tremurul interior ce pusese stăpânire pe ea. În locul acestuia, se instală durerea minciunii pe care o trăia.

În scurt timp, urma ră felicitările.

Reggie ajunsese lângă ea, când mulțimea se mai îndepărtase și o privi cu ochii plini de lacrimi. El coordonase toate detaliile acestei nunți perfecte, iar acum se vedea pe fața lui cât de fericit era de reușita acesteia.

Sarah își dădu seama, în acel moment, cât de mult se atașase de acest om.

— Doamnă Barrington, suspină el, în timp ce o îmbră

țișă. N-am sperat că voi mai trăi să văd această zi. Cât de încântat sunt să-l văd pe Mark însurat! Iar încântarea este însutită pentru că te-a ales *pe tine*.

„M-a ales pentru că s-a întâmplat să fiu în locul potrivit, la momentul nepotrivit“, intenționează ea să protesteze, simțind că era cât pe-acum să plângă.

Apoi, părinții ei li se alăturară și îi urmară vreo șaptezeci de alți invitați. Recepția era în fața altarului improvizat în salonul de la parter.

Nici nu știu când zbură restul zilei.

Mark și Reggie o prezentară unui număr imens de persoane, despre unele știind doar din ziare.

Sarah adăugase câțiva prieteni de la serviciu pe lista invitaților, la insistențele lui Reggie. Aceștia așteptau să o felicite la rândul lor.

Ea își puse repede șeful la punct, când acesta afirmase că, probabil, nu se va mai întoarce la serviciu acum, când făcuse o partidă atât de bună.

— Nici să nu îndrăznești să te gândești să dai postul meu! ripostă ea. Am să mă întorc cât pot de repede!

— După o lună de miere în Hawaii?! comentă acesta, sceptic.

— Mă voi întoarce! insistă ea.

Invitații se dovediră a fi peste trei sute. Ei stăteau sub unul din cele trei corturi pe care Reggie aranjase să fie ridicate pe peluza din spatele casei. Aceștia, cu ochii pe Sarah și Mark, aplaudaseră în momentul în care fericitul cuplu tăiasă tortul, servindu-se unul pe celălalt. Toată lumea toasă cu șampanie pentru fericirea lor.

Sub un alt cort era amenajat bufetul, deservit de o mică armată de chelneri. În ămurg, orchestra începu să cânte sub cel de-al treilea cort, unde fusese instalat și un ring de dans.

— Nu cred că va dansa cineva până când nu spargem noi gheața, spuse Mark, plecând cu ea dintr-un grup de invitați. Ți dai seama că n-am dansat niciodată împreună? șopti el, trăgând-o mai aproape.

— Să nu faci vreo nebunie, îl rugă Sarah. Pantofii cu toc înalt începuseră să o bată, iar glezna pe care doctorul o declarase complet vindecată fusese pusă la grea încercare în ultimele ore. „Și, colac peste pupăză, șampania a început să-și facă efectul“, se gândi ameteită, ajunsă în brațele lui.

— Nu sunt un maestru în figuri fanteziste, șopti la urechea ei, făcând-o să se înfioare. În plus, audiența noastră va aprecia dacă vom sta pe loc și doar ne vom legăna. El îi ridică bărbia cu vârful degetului. Trebuie să ne privim cu pasiune în ochi și să ne sărutăm din când în când. O și făcu, apoi o trase mai aproape de el. În curând vom putea pleca de-aici, fără a bate la ochi lipsa noastră.

Sarah suspină, fiind în parte de acord cu propunerea lui și în parte reacționând la trupul lui lipit de al ei. Senzația brațelor lui în jurul taliei îi dădea un sentiment imens de siguranță.

— Știi de venirea părinților mei? întrebă ea, încercând să se concentreze la altceva decât la persoana lui.

— Eu am făcut aranjamentul! recunosc el.

— De ce nu m-ai spus?

— N-ar mai fi fost o surpriză, răspunse, înclinându-și capul.

— Nu contează! A fost o surpriză minunată!

— Tata și cu mine am fost convinși că vei gândi astfel.

— Dar ce le-ai spus? Ca să spun drept, nu prea am avut ocazia să stau de vorbă cu ei, de fapt, nici nu am încercat. Mă tem că îmi vor ghici gândurile și eu nu mă pot hotărî, încă, să le spun întregul adevăr.

În momentul în care alte perechi începură să danseze alături de ei, Mark o conduse la marginea ringului.

Unul dintre invitați îi strigă lui Mark:

— Ce se întâmplă cu tine, Barrington? Vrem să vedem doi oameni fericiți!

Mark își înclină capul și îi șopti:

— Hai să le oferim un prilej de bucurie! De data aceasta, buzele lui întârziară mai mult pe gura ei, făcând-o să nu mai poată gândi coerent.

Când el își îndreptă capul, al ei rămase în poziție înclinată. Sângele îi alerga frenetic prin vene. Rămase cu ochii închiși și încercă să-și readucă simțurile la normal. Dacă Mark putea fi considerat un drog, Sarah era sigură că devenise dependentă.

— Dacă ai să mai rămâi astfel, o amenință în șoaptă, am să te sărut din nou și am să te fac responsabilă pentru orice se va întâmpla atunci când vom fi singuri.

Ochii ei se deschiseră imediat și roși puternic. Ca să nu se mai dea de gol, își lăsă fruntea pe umărul lui.

— Mă lupt să-mi joc bine rolul, ca să fiu convingătoare, reuși ea să spună, iar el își plecase capul ca să o audă.

— Orice este admis în slujba cauzei, spuse încântat, dar ochii lui deveniră triști, când ea îl completează.

— Mai ales că părinții mei sunt aici!

— La naiba! spuse el pe ton de batjocură. Totul a fost pentru părinții tăi? Pentru o clipă, mi-am imaginat că ești, într-adevăr, îndrăgostită de mine.

— Ar fi un dezastru? îl întreabă ea, împrumutându-i nepăsarea.

Nu-i răspunse la provocare și studie indiferent invitații.

— Apropo. Îmi plac părinții tăi, spuse încântat. Și cred că ar trebui să-i lași cu iluziile lor, adăugă privind întunecat. Nu li se poate întâmpla nimic rău, așa cum nu i se întâmplă nici tatălui meu.

— Cred că nu e nimic rău în a ne place socrii, comentă Sarah. Nu ți-ai imaginat că-ți vor plăcea, nu-i așa?

— Cred că e un noroc și pare să fie un început bun pentru noi. Se opri în loc o clipă. Dacă ar fi...

„Real“, se gândi Sarah, când el începu din nou să danseze. Ea încercă să vadă, peste umărul lui, locul în care își văzuse părinții ultima oară. Mark o întoarse și îi indică direcția în care aceștia se aflau.

— N-am vrut ca ei să vină aici, șopti cu vinovăție.

— Știu, răspunse Mark.

— Îi simt ca pe doi oameni diferiți, din două lumi diferite. Parcă aș fi într-o cursă auto și-mi țin respirația în așteptarea impactului.

— Cred că-ți faci prea multe griji! comentă el.

Sarah își scutură capul și îl privi în ochii întunecați.

— Chiar ar trebui, suspină ea. S-ar putea să mă obișnuiesc cu toate acestea și să nu mai vreau să renunț.

— De-aceea am semnat și contractul prenuptial, nu-i așa? întreabă, pe ton aspru.

Expresia lui se îmblânzi și începu să vorbească despre altceva. Așteptându-se să fie ceva interesant, Sarah deveni atentă, dar, în scurt timp, fură întreruptă.

— Hei! Aceeași voce care strigase mai devreme se făcu din nou auzită. Hei! Voi doi! Domnul și Doamna Barrington! Muzica s-a oprit demult! Nu poate dansa și altcineva cu mireasa?

Întreaga asistență izbucni în râs.

— Nu și dacă o pot face eu, Jason! îi răspunse Mark. Dacă aș fi vrut să o împart cu altcineva, nu m-aș fi însurat cu ea.

Bărbatul tânăr îi aruncă lui Sarah o privire dezamăgită și o urmări, fără entuziasm, din afara ringului de dans.

Jason, prietenul lui Mark, toastă pentru fericirea lor și orchestra începu din nou să cânte.

Un alt toast, un alt dans și Reggie veni să-și încerce norocul pe melodia următoare.

— E cântecul Marcellei și al meu, explică el, invitând-o la dans. Ea încuviință, încântată să-l vadă arătând de zece ori mai bine decât atunci când îl cunoscuse, cu numai o săptămână înainte.

Între timp, soarele coborâse în spatele clădirii și luminile se aprinseră. Mark veni să-i ceară din nou compania. Mulțimea de complimente primite, șampania și muzica își făcuseră efectul, iar ea încerca să nu-și ridice spre el privirea senină.

— Încă un dans! îi ceru el. Apoi, va trebui să plecăm, ca să nu pierdem avionul.

— Dar mama și tata...

— Tata le-a făcut un program ce ar putea umple două săptămâni, iar ei stau numai trei zile aici.

— Tot nu se cade să plecăm! Cuvintele îi scăpaseră în grabă.

— Tata va avea grijă de ei! Nu crezi că lumea va considera ciudat să ne anulăm luna de miere?

— Doar până...

— Tata m-a asigurat că vom fi încântați de cadoul lui de nuntă, spuse pe ton sec. Uitându-se mai atent la ea, o întrebă:

— Te-ai îmbătat cumva?

— Nu prea sunt obișnuită să beau, recunosc eu cu voce șoptită.

— Ar fi trebuit să-mi spui, iubito! zise Mark tandru, iar Sarah sesiză tandrețea din vorbele lui.

— N-am vrut să mă port necivilizat cu prietenii tăi, spuse rar.

— Nici măcar nu s-ar fi gândit. *Eu* ar fi trebuit să spun chelnerului să-ți dea șampanie fără alcool, spuse teribil de amuzat, făcând-o să se simtă și mai stânjenită.

— Dar... pot... să mă port... cum se cuvine, încercă ea să se facă înțeleasă.

În momentul în care mama ei veni să o conducă sus, ea se clătina ușor.

— Ești beată, Sarah Joy Fields! exclamă Mary cu surprindere.

— Barrington, o corectă Mark, susținând-o pe Sarah. Sarah Joy Barrington!

Sarah încuviință amețită, iar el o strânse la piept, în aplauzele invitaților rămași.

— E bine că avem de mers mult cu avionul, îi șopti în timp ce o ducea în brațe pe scări. Altfel, Sarah Joy, aș putea fi tentat să profit de starea ta de beție.

Conversația dispăru în negură, în timp ce mama ei o ajuta să se îmbrace cu o pereche de pantaloni pe care îi alesese pentru călătorie. Obiceiurile din ultimul minut, buchetul, Mark aruncând jartiera, abia dacă fuseseră observate.

Apoi se îndreptară, pe sub ploaia de petale roz de trandafiri, spre limuzina închiriată de Reggie. Pe drumul spre aeroport, Sarah privi în ochii de un albastru strălucitor ai soțului său.

— E... bine.. că vom zbura... mult, spuse șoptit.

El o trase la piept și o întrebă ușor:

— De ce?

— Aș fi fost tentată să *te las* să... profiți de starea mea de beție, suspină înainte să adoarmă și să se facă de râs mai mult decât reușise până atunci.

Oricum, imediat ce ajunseră la hotelul de lux de pe Big Island, întregul personal păru hotărât să-i contrazică așteptările. Portarul îi făcu cu ochiul în timp ce o ajuta pe Sarah să coboare din limuzina ce fusese comandată de Reggie ca să-i aducă de la aeroport. O reprezentantă a hotelului, o tânără foarte frumoasă, îmbrăcată cu un *muu-muu* lung, un costum tradițional imprimat cu flori, le puse la gât coliere de flori parfumate, însoțite de tradiționalul sărut pe obraz.

— Vă facem tradiționala urare „lei” de bun venit, explică ea indicând colierul simplu. Și bineînțeles, un „lei” de nuntă. Ea indică un al doilea colier, mult mai extravagant decât primul, pe care îl prezintă cu un zâmbet sincer.

Apoi, îndreptându-se spre lift, amândoi simțiră cum li se scurgea sângele din vine la vederea unui cunoscut.

Barry Brody se repezi spre ei cu brațele deschise, îl apucă pe Mark de mână și i-o strânse viguros.

— Mark! strigă el încântat. Am primit invitația chiar în ajunul plecării. Îmi pare rău că n-am venit la nuntă. Ea e mireasa? Se întoarse spre Sarah, studiind-o cu o nedisimulată curiozitate.

Mark reuși să se debaraseze de Barry, doar când omul cu bagajele sugera că era timpul să continue drumul.

Câteva minute mai târziu, ajunseră la ușa apartamentului, iar bărbatul care îi însoțise le prezentă cheile și îi introduse în camerele destinate petrecerii lunii de miere.

În acel moment, un imens aranjament floral sosi din partea lui Reggie. Acesta fu urmat de un coș cu fructe, alune, brânzeturi și șampanie din partea hotelului.

Angajații refuzară bacșișurile oferite de Mark și le făcură urări călduroase în limba locului. Apoi îl complimentară pe Mark pentru frumoasa soție și se hotărâră, într-un târziu, să iasă din cameră.

— Uf! exclamă Sarah. Să fie doar ospitalitate locală sau Reggie e de vină pentru toată această bunăvoință?

— Câte puțin din amândouă, bănuiesc. Mark o privi cu tristețe. Cred că va fi mai dificil decât am anticipat.

— Ce vrei să spui? întrebă Sarah, îndreptându-se spre ușa de sticlă ce dădea în balcon. Ea privi spre plaja exotică, în timp ce el își aduna gândurile.

— Credeam că aici nu mai trebuie să jucăm piesa noastră. Sarah îl privi întrebător peste umăr.

— Credeam că, odată ajunși, am putea, în cea mai mare parte a timpului, să facem fiecare ce vrem. Eu plănuisem să joc golf și tu spuneai că intenționezi să explorezi insula. Dar, din cauza lui Barry, cel puțin primele două zile va trebui să jucăm rolul unei perechi în luna de miere.

— Chiar crezi că tatăl tău ar afla? întrebă pe nerăsuflate. Ceva din tonul ei îl făcu pe Mark să vrea să-l vadă chipul, dar ea nu se uita spre el.

— Ar avea vreo importanță? se miră el. El ne-a vrut căsătoriți. *Suntem!* Dar, pe de altă parte, ne-ar deranja dacă am continua ceea ce facem? Imediat ce rosti cuvintele, știu că da. Trupul lui deja răspundea situației. Erau într-o cameră de hotel, în apartamentul nupțial. La naiba! Trebuia să se distanțeze, să stea cât mai departe de ea.

— Îmi pare rău! spuse și se întoarse în sfârșit spre el.

— De ce? întrebă morocănos.

— Nu prea știu, se încruntă ea.

Primul impuls fu să o ia în brațe, să-i alunge incertitudinea. Dar în loc de aceasta, se scuză și plecă să facă un duș rece.

— Unde ai să dormi? îl întrebă, când se întoarse în camera în care ea despacheta bagajul.

— Pe una din canapelele din salon. Se extinde, o liniști el. Am și încercat-o! Îl distrah privirea speriată, atunci când îl văzu că se uita cu jind la patul dublu din dormitor. Dar acum, cred că am să dorm, totuși, aici. Sunt extenuat și nu cred că m-aș odihni pe canapea.

— N-ai dormit deloc în avion?

— Am ațipit de câteva ori, dar n-am reușit să adorm, bombăni el, întinzându-se în pat și închizând ochii să nu o mai vadă. Bătu cu palma pe perna de lângă el. Poți veni lângă mine, spuse sec.

Adormi, în timp ce ea se mișca încă prin cameră.

8

MARK SE SIMȚEA STÂNJENIT de ea. În această imitație de lună de miere, situația dintre ei devenise din ce în ce mai încordată, iar Sarah era conștientă de acest lucru. Nu-l putea învinui și nici nu făcea nimic pentru a ameliora situația.

Acum, o privea de parcă ea propusese să se sinucidă, aruncându-se împreună de pe una din înălțimile insulei.

— Am încercat o dată să fac scufundări, spuse repede, dar, să fiu sincer, n-am fost deloc impresionat. Îi ocoli privirea și îi înapoie broșura pe care ea i-o arătase. În plus, am aranjat cu Barry Brody să facem o partidă de golf pe care i-am promis-o mai de mult.

Sarah încercă să nu-și arate dezamăgirea, în timp ce el plia mica hartă însemnată cu locurile frumoase ale insulei și i-o dădu înapoi.

— Uite! sugeră el. Am auzit de excursii organizate de două ori pe săptămână, în care se poate închiria un autobuz spre unul din locurile vestite ce se află în cealaltă parte a insulei. Lasă-mă să-ți fac rezervare.

— Mulțumesc, ar fi drăguț, spuse ea și se întoarse.

— Sarah?

Sarah se întoarse, privindu-l dezamăgită când îl văzu uitându-se la ceas.

— Trebuie să plec. Am să pierd pauza de ceai.

— Și n-ar fi cinstit față de domnul Brody, spuse încercând să fie sarcastică.

Mark se grăbi să ajungă la partida de golf, de parcă era urmărit de demoni.

Luară cina împreună de-abia în seara următoare. Ea râse și se amuzase tot timpul. Îi plăcuse mâncarea, obiceiurile frumoase și dansurile tradiționale.

Fusese foarte romantic, gândi ea, mai ales când doi trubaduri se apropiaseră de masa lor și cântaseră „Cântecul nunții”. În acel moment, Mark era foarte serios și avea ochii ațintiți asupra ei, încercând parcă să-i sfredească sufletul. Niciodată nu se simțise atât de analizată și recunoscu, în sinea ei, că nu-i făcea deloc plăcere.

În altă zi luară un taxi până la Kona, o localitate din apropiere și străbătură pe jos străzile și magazinele. Stătură împreună în tot timpul în care Sarah căuta și admira diverse obiecte, apoi alegea nimicuri ieftine pentru prieteni și familie.

Mark luase câteva din obiectele mai scumpe pe care ea le pusese la loc pe rafturi și își scoase portofelul să plătească. Simți din nou cum era umilită.

— Vreau să le cumpăr *singură*, spuse încet, crezând sincer că amintirile pe care avea să le ofere celor de-acasă trebuiau să fie ceea ce putea ea să-și permită să cumpere, nu el. Totuși, îl lăsă pe el să aleagă și să plătească un cadou pentru Reggie.

Nu mai știa ce să mai creadă. Își dorea ca totul să se termine mai repede. Această imitație de lună de miere părea să ridice între ei un zid de netrecut.

Mark o lăsă singură după micul dejun. Se ridică de la masă și se îndreptă spre lift, pentru a ajunge în camera în care avea să-și petreacă timpul până la întoarcerea lui de la partida de golf. În drum, o femeie îi atinse mâna.

— Doamnă! Începu femeia timid.

Sarah deveni imediat îngrijorată, când văzu fardul scurs și ochii roșii ai femeii.

— Mă întrebam dacă n-ați fi dispusă să cumpărați, la jumătate de preț, un bilet pentru turul în elicopter al insulei, spuse aceasta repede.

— Poftim? Afirmația nu fusese deloc ceea ce Sarah se așteptase să audă.

— Vedeți, am cumpărat acest bilet acum două zile... Turul este în această dimineață! Dar în ultimul moment s-a ivit o urgență acasă și nu mă mai pot duce. M-am gân-

dit... am sperat... poate că va putea merge altcineva, dacă eu nu pot. Aș vrea să recuperez măcar o parte din bani. Expresia disperată a chipului femeii spunea mai mult decât cuvintele ei.

— Sunt convinsă că puteți returna biletul, sugerează Sarah.

— Dacă aș fi avut timp, poate, fu de acord femeia. Dar turul începe peste o jumătate de oră și eu trebuie să prind avionul, în mai puțin de douăzeci de minute. Nu mai am timp! Ea scutură dezamăgită din cap și își privi ceasul. Băiatul de la hotel apăruse deja în spatele ei cu bagajul. V-am văzut singură și m-am gândit că poate...

— Cât costă? întrebă Sarah. Femeia spuse o cifră ce părea foarte rezonabilă, deși ar fi putut acoperi sumele necesare cheltuielilor de acum câteva săptămâni ale lui Sarah. Când realizează că perioada ei de criză trecuse și că situația ei financiară se schimbase în bine, neliniștea ei interioară dispăru. Îi veni în minte gândul că nu va mai fi obligată să stea în hotel, ca să-l aștepte pe Mark. Sarah se îndreptă spre recepție, urmată de femeia care îi dădea instrucțiuni detaliate despre programul de zbor.

Zece minute mai târziu, urca în naveta ce alerga spre diverse puncte de pe insulă, având același sentiment de independență și aventură pe care-l simțise când venise la Washington, la puțină vreme după absolvire.

Târziu după-amiază, veselie nu i se diminuase la întoarcere, nici când Mark îi reproșase că nu se gândise să-l anunțe.

— Dar *n-am vrut* să te îngrijorezi! Ce altceva putea spune? Acum mă voi duce să fac un duș, spuse brusc, trăgând de bluza ce i se lipise de spate.

Mark o urmă pe lângă recepție, până la lifturi.

— Sarah... începu el când ușile liftului se închiseră în urma lor.

— L-ai sunat pe tatăl tău astăzi? îl întrerupse ea.

Mark încuviință cu buzele strânse.

— Îmi pare rău că n-am fost aici, se scuza ea din nou, privind cifrele liftului. Sper că nu te-am pus în vreo situație delicată, cât n-am fost aici.

— Când a întrebat de tine, i-am spus că dormi. Chimioterapia merge mult mai bine de data asta. Tata e optimist și e deja acasă, se odihnește. Părea a fi într-o formă bună. Căsătoria noastră a acționat benefic asupra lui.

— Bine, spuse ea când liftul se opri la etajul lor. Cred că asta a contat cel mai mult. Scoase cheia înainte să ajungă la apartament. Mark o luă, descuie ușa și o lăsa pe ea să intre mai întâi în încăpere.

— Chiar a contat cu adevărat, Sarah? El își încordase maxilarele atât de tare, încât pe obraji îi apăruseră riduri.

Starea lui o făcu să tremure, mai ales când el îi apucă brațul.

Toți nervii trupului reacționară la atingerea ușoară a degetelor lui. Ochii îi captară privirea, apoi brațele lui o încercuiră și o traseră lângă el.

— Ne întoarcem acasă în trei zile. Nu crezi că ar trebui să vorbim?

— Ți-am spus că regret, Mark, ce altceva mai pot spune? Ar fi trebuit să-ți las un mesaj...

— Despre noi, Sarah. Trebuie să vorbim despre ceea ce se petrece cu noi!

Ea își concentrează privirea asupra pieptului lui tare ca stânca, pe care-l lăsa la vedere bluza descheiată, temându-se să-l privească în ochi.

— Nu mi-am dat seama că se petrece ceva *cu noi*.

— Poate că asta-i problema! Am venit aici ca prieteni și acum ne purtăm unul cu altul de parcă am fi străini. Ne evităm.

Privirea ei o întâlnește, în sfârșit, pe-a lui.

— Eu *nu* te-am evitat, spuse necăjită.

— Ai dreptate, încuviință el și ea se miră de onestitatea lui. Când eram în apartament, tu stăteai într-o cameră făcând pasențe, iar eu stăteam în cealaltă. A fost greșeala mea.

— Nici nu mă așteptam să-mi ții companie și să mă distrezi.

El mormăie și își rotește ochii.

— Sarah, am jucat o enormă farsă în fața lumii și am sfârșit păcălindu-ne pe noi înșine, mai mult decât pe oricine altcineva.

Ea își umeze buzele uscate.

— Nu sunt sigură că înțeleg ce vrei să spui. Locurile în care o atingeau începuseră să o frigă și îi simțea respirația pe obraz.

— Avem hârtia, avem inelul, avem jurămintele. Avem chiar și aprobarea sinceră a părinților. Ce ne mai trebuie ca

să lăsăm acest joc stupid de-a „hai să ne prefacem”? Ai cea mai vagă idee ce se întâmplă cu mine numai la gândul că suntem căsătoriți? Cât de mult mă scoți din minți?

Inima lui Sarah bătea atât de tare, încât era convinsă că el o auzea.

— Sunt doar o biată ființă, șopti ea, făcându-l să zâmbească.

— *O biată ființă?* Chiar mă întrebam din ce aluat ești făcută, de te porți atât de rece cu mine. Buzele lui începură să-i exploreze gâtul, trecură pe maxilar și se apropiară tot mai mult de gură.

Genunchii ei deveniră din ce în ce mai moi. Se întrebă când aceștia n-aveau să o mai țină. Apoi, mâna lui ajunse pe spatele ei, coborând pe șira spinării, oprindu-se pe talia ei îngustă. Mâna urmă curba soldurilor și o lipi de el, trupul lui oferindu-i sprijin, pe măsură ce el o strângea mai tare.

— O, Mark! suspină ea și buzele lui se opriră la un milimetru de ale ei. E o nebunie ce facem! reuși ea să spună.

— Oare? El făcu să dispară mica distanță dintre ei, cu sărutări ce-i înnebuniră simțurile lui Sarah. Mâinile ei căutară să se agațe și ajunseră pe pieptul lui. Căldura provocată de tremurul ei interior păru la fel de fascinantă ca a vulcanului pe care îl văzuse în excursia ei. O mână i se agăță de mijloc, iar cealaltă ajunse încet pe ceafa lui, cu degetele împletite în părul negru. Atingerea ușoară a buzelor lui devenea fermă și cerea un răspuns.

— Cu siguranță ai observat cât de mult îmi place să te sărut, murmură el.

Sarah rămase fără respirație pentru mult timp. Până la urmă, găsi puterea necesară pentru a se da înapoi, la un braț distanță.

— Dacă negi că nu ți-a plăcut, atunci minți! spuse Mark pe ton aspru.

N-avea cum să nege. Nici nu încerca!

— Plăcerea nu înseamnă că trebuie să lăsăm furia hormonilor să ne întunece rațiunea.

— Am lăsat liberă puterea hormonilor încă de acum douăzeci de ani, chicoti el. Îmi amintesc prea bine acea perioadă, iar dacă furia hormonilor mă controla, acționam întâi și apoi gândeam. Acum știu exact ce fac și ce vreau să fac.

Degetele lui o atinseră și o traseră aproape, ca pentru

a-i demonstra efectul pe care-l avea asupra lui. El îi puse un deget pe buze.

— Și să nu spui că n-am fost absolut corect de la înțelegerea de acum două săptămâni. N-am depășit nicio dată limita bunului-simț.

— Recunosc că ai fost un gentleman perfect, încuviință Sarah.

— *Nu vreau să mai fiu! Vreau să fiu soțul tău! Vreau să mergem în dormitorul acela. Să facem dragoste.*

Ea așteptă să spună mai mult. Avea nevoie ca el să spună mai mult.

— Dacă această situație ar fi evoluat în mod firesc, am fi fost amănți până acum, îi spuse el cu o convingere înspăimântătoare.

— *Dacă această situație ar fi evoluat în mod firesc, noi nu ne-am fi cunoscut, reuși să-l contrazică, aplaudându-se în sinea ei prezența de spirit.*

— Dar ne cunoaștem! Și ceva îmi spune că nu-ți sunt indiferent. Nu crezi că e timpul să lăsăm această șaradă să mai facă un pas? murmură, lăsând-o să se îndepărteze puțin ca să respire.

Sarah simți că înțepenește.

Șaradă? Abia recunoscuse că totul părea prea adevărat și acum spunea că e o șaradă? Nu era implicat nimic altceva decât trupul lui? Brațele îi deveniră rigide, dar, în loc să-l împingă așa cum intenționase, brațele i se întinseră pe pieptul lui tare. Era confuză. Rațiunea și trupul îi erau în conflict.

— Cum poți să gândești că ar trebui să devenim amănți, când toată această situație ți se pare o șaradă?

— Nu mi-am ales bine cuvintele, bombăni el. Asta nu înseamnă că nu trebuie să facem ceea ce este firesc să facem ca soț și soție. Nu crezi că e timpul, Sarah, să facem această căsătorie să fie reală?

— Și dragostea, Mark? Cu dragostea cum rămâne? Cum poate fi reală o căsătorie fără dragoste? Ea așteptă, cu ochii închiși, ca el să pronunțe un cuvânt despre sentimente. Ar fi acceptat cuvântul „asemănător“ dacă el ar fi recunoscut că simte ceva. Simți lacrimi sub pleoape.

— Hai să cântăm „după ureche“! Să vedem ce se întâmplă, sugeră el.

Aceste ultime cuvinte îi dădură tăria să-l împingă din fața ei.

— Am văzut ce se întâmplă când faci ceea ce consideri a fi firesc, îl admonestă ea. Nu vreau să mai văd!

— Ce vrei să spui?

— În vara dinaintea absolvirii liceului, am învățat tot ce trebuia despre acest subiect. Își întoarse fața de la el.

— Cineva te-a rănit?

— Da. Se numea Sean. Cred că ar trebui să-i fiu recunoscătoare. Am învățat multe în vara aceea.

Mark o împinse cu blândețe în fotoliu și se așeză pe scaunul de lângă ea, acordându-i toată atenția.

— Vrei să-mi povestești ce s-a întâmplat?

— Nu prea, spuse privind-l cu coada ochiului.

El îi luă mâna și își strecură degetele printre degetele ei.

— Dar ai s-o faci?

Sarah închise ochii obosită.

— Tatăl lui Sean era președintele băncii locale. Sean era visul oricărei fete și în acea vară, înainte de anul de absolvire, Sean a hotărât că mă place. Ridică neajutorată dintr-un umăr. Îmi era total devotat și toată luna august am fost foarte apropiați.

Mark vru s-o întrerupă.

— Aproape că m-am dăruit lui, după ce-i oferisem prietenia mea sinceră, inima și sufletul, așa cum erau ele.

— Și în schimb el ți-a dat...?

Sarah ridică din umeri.

— Câteva cadouri, mărunțișuri. O casetă pe care mi-am dorit-o, un colier ieftin care a fost, totuși, cea mai scumpă bijuterie pe care am avut-o vreodată...

Mark oftă o dată cu ea.

— Făceam un singur curs împreună și eu mă duceam seara să muncesc, continuă ea, deci nu prea ne-am mai gândit să ne vedem după începerea școlii. Dar am presupus că vom merge împreună la dans, în a doua săptămână de școală.

— Și nu te-a invitat?

Ea scutură din cap.

— Nu numai că nu m-a invitat, dar eu m-am umilit în ultimul grad cu două zile înainte de dans. I-am spus cât de nerăbdătoare eram să-i arăt rochia cea nouă pe care o cumpărasem pentru dans.

— Mi se pare logic.

— Și eu am crezut la fel. Râse fără să fie amuzată și con-

tinuă hotărâtă. Mi-a spus că va trebui să mergă cu Jennifer Powers. Știi, tatăl ei era în consiliul orașului. Mi-a spus că era dorința părinților lui. Ea își așează mâinile în poală, departe de mâinile lui.

— N-ai vrea să-mi explici ce legătură are toată această poveste cu relația noastră? Întrebă el pe un ton în care iritarea era evidentă. Ar trebui să te previn că, dacă mă vei compara cu Sean, am să mă supăr teribil.

— Îți spuneam doar o poveste din trecut. Și aceste povești îmi spun mie că trecuturile noastre sunt prea diferite. Eventual, vom ajunge la aceeași răscruce de drumuri. Iar când va veni momentul despărțirii, nu vreau să fi investit mai mult decât sunt gata să pierd.

— Ce nu ești gata să pierzi? Întrebă el încet.

— Respectul de sine.

Mark apucă o șuviță din părul ei, o ridică puțin și o lăsă să cadă la loc.

— Nu vād de ce am ajunge ca drumurile noastre să se despartă. În mod evident, lui Sean nu i-a păsat niciodată de tine.

— Știi, eu nu pot spune asta. În adâncul sufletului, cred că mai ținea încă la mine. Sarah își apăra prima dragoste, în pofida faptului că aceasta îi lăsase o cicatrice dureroasă. Nu mă plăcea *îndeajuns* ca să lupte cu diferențele sociale dintre noi. Până la urmă, am fost pentru el doar o distracție interesantă.

— Și ce legătură are *cu noi*, Sarah?

— Noi nu ne potrivim mai bine decât Sean și cu mine. Îți imaginezi căsătoria noastră pe termen lung?

— Vrei o garanție?

— Nu există garanții, spuse ea într-un târziu. Eu vreau dragoste, recunosc eu, ținându-și respirația. *Asta* ar fi destul!

Sarah nu mai putu suporta tăcerea ce se lăsase între ei.

— Când am să mă căsătoresc *cu adevărat*, ceea ce nu mă grăbesc să fac, nu vreau să fie doar din cauza unei presupunerii că-mi va fi bine. Vreau să fie un sentiment care să mi se pară definitiv. Și vreau să încerc să fie *pentru totdeauna*.

— Și eu nu mă potrivesc în tabloul tău?

— Fii sincer și recunoaște că nici eu nu mă potrivesc într-al tău. De data aceasta, se ridică și se îndreptă spre ușă.

Mark o urmă foarte aproape, fără să o atingă.

Dacă ar fi atins-o, poate...

— Sarah, spuse încet. Are vreo importanță pentru tine să știi că ești *unica* persoană pe care am cerut-o vreodată de soție, *unica* femeie cu care am vrut să mă însor?

— Ar fi avut, dacă ne-am fi căsătorit din motive adevărate, oftă ea. Din dragoste! Am intrat în această căsătorie doar temporar. Se întoarse spre el. Tu ai vrut să-l faci fericit pe tatăl tău. Eu am avut nevoie de banii tăi.

Mark tresări.

— Vezi? Te deranjează! Chiar dacă vom schimba acum termenii înțelegerii noastre, ceea ce nu e o idee bună, pentru că hotărârea ar fi bazată pe dorință și nu am mai fi obiectivi, cum te vei împăca cu această realitate? Această diferență va fi întotdeauna între noi.

— Atunci vrei să-mi explici de ce eu nu m-am gândit la această diferență, până n-ai scos-o tu în evidență? Sarah, n-am fost atras de nimeni altcineva de când te-am cunoscut. Nu văd schimbându-se această situație.

— Nu e decât familiaritate impusă.

— Sarah...

— Am învățat de la Sean să nu mă las ghidată de Hormoni. Rațiunea îmi spune că vom provoca un dezastru dacă vom schimba acum regulile jocului.

Îi simți privirea ce încerca să sape în sufletul ei. Apoi, Mark se răsuci pe călcâie și părăsi camera, trântind ușa în urmă.

Sarah își înfășură mâinile pe talie. Câștigase ambele bătălii, cu el și cu ea însăși, dar de ce se simțea de parcă pierduse ceva foarte important? Și de ce îi venea să plângă?

9

MARK ÎI LĂSASE UN BILET în care o anunța unde juca golf în timpul zilei și cheia unei mașini închiriate pentru ea. O sfătuia să profite de mica vacanță ce-i mai rămăsese. În ultimele trei zile din luna lor de miere reușiseră să se evite unul pe celălalt.

Acum, erau în avion, pe drumul spre casă. Cu o oră înainte de a ajunge în capitală, el îi ridică mâna.

— M-am gândit la discuția avută zilele trecute.

— Țe-i cu ea? întrebă Sarah pe un ton aspru, prea obosită de lungul zbor, pentru a mai fi în stare să se apere împotriva lui.

— Vreau să-ți spun că te înșeli în ceea ce mă privește, spuse mângâindu-i mâna. Ai acceptat această poziție, din considerente materiale. Asta nu înseamnă că, dacă poziția se schimbă, tu nu-ți poți adapta atitudinea față de ea.

— Poate că ai dreptate. Experiențele trecute îmi spun că nu trebuie amestecate afacerile cu plăcerile.

— Dar dacă le poți combina pe cele două, nu poți avea tot ce e mai bun din ambele?

— Doar dacă cei doi oameni care împart această experiență fac parte din aceeași lume, deci adună mere cu mere și nu mere cu portocale, spuse ea.

Scaunele lor erau întinse aproape până la limită. Sarah se întoarse puțin în scaunul ei, ca să-l poată vedea.

— Cred că e momentul să fim cinstiți, Sarah!

— Probabil *a trecut* acest timp.

— Amintește-ți că ți-am spus să-mi lași mie grija despre cum ne vom descurca la întoarcerea acasă, din luna de miere, în ceea ce privește problema dormitorului comun.

Sarah încuviință.

— Ai spus că ai ceva în minte!

Mark se încruntă, nemulțumit.

— Am spus, dar presupuneam că vom fi dormit deja în același pat.

Ea nu știu dacă să fie furioasă sau amuzată. Ce putea face, văzând cât fusese de optimist?

Realiză, cu tristețe, că Mark era persoana de care avea nevoie în viață. Dar nu vedea nici o modalitate de îmbunătățire a situației în care era.

— Cred că ar trebui să te gândești mai repede! spuse ea, privindu-și ceasul. Mai avem o oră și jumătate până la aterizare.

— Sau ai putea să capitulezi și să mă lași să dorm în patul tău.

— Poate am putea lua un paravan, ca cele folosite demult, pentru despărțirea tinerelor cupluri.

Mark mormăi ceva și ea se gândi atunci, cu oarecare mulțumire, că cel puțin comunicau din nou.

Starea de camaraderie rămase până ajunseră acasă, unde Reggie, care arăta strălucitor, îi îmbrățișă cu dragoste.

„Măcar a meritat să jucăm aceste roluri!”, gândi Sarah, când îl văzu atât de fericit.

— Cum a fost luna de miere, Sarah? întrebă Reggie, în timp ce o conducea în sera din spatele casei. Sarah fu încântată de tava cu gustări ce conținea și câteva bucăți din tortul de la nuntă.

— A fost minunat în Hawaii, spuse ea. Și aș putea pune pariu că ai stat cu Marcella în același apartament.

— Etajul șase?

Sarah încuviință.

— Când am sunat pentru rezervare, am întrebat dacă mai au acel apartament și ei mi-au oferit posibilitatea să aleg între acela în care ați stat voi și unul cu acces mai bun spre plajă. Sper că nu te-ai supărat! L-am ales pe cel mai îndepărtat de plajă.

— Ne-au plăcut camerele, iar priveliștea era spectaculoasă, îl asigură ea.

Atunci intră și Mark pe ușă și subiectul se schimbă: vorbire despre progresele făcute de tatăl lui.

— Cum a mers tratamentul în ultima săptămână?

Reggie zâmbi încântat.

— Mult mai bine! *Simt* că sunt mult mai bine, dar nu-l pot face pe cumpătatul acela bătrân de Hartlie să recunoască. Măine am programare pentru alte analize.

Mark sugerează să-l ducă la spital cu mașina.

Apoi, Sarah îi ascultă în timp ce vorbeau de întâlnirea cu Barry și meciurile de golf.

— Ai încercat și tu să joci? o întreabă Reggie, atrăgând-o în conversație.

— Nu. Timpul a zburat prea repede. Am preferat să colind insula și să fac plajă.

— De fiecare dată când își punea costumul de baie, se părea că vom fi ocupați în cameră. Gluma lui Mark o făcu să roșească. Reggie se arătă încântat de încurcătura în care era pusă.

— Bine, poate vei avea mai mult timp data viitoare, o liniști Reggie.

Mark o salvă apoi, făcând-o să marcheze un punct în favoarea lui, pentru a le compensa pe cele negative.

— Tată, oricât ți-am fi dus dorul, zborul a fost lung și schimbarea fusului orar ne ajunge din urmă. Dacă vrei să ne scuzi, Sarah și cu mine avem nevoie de un somn lung.

Reggie râse indulgent.

— Ne vedem atunci la cină! Bine odihniți!

— Sună bine, spuse Mark, ignorând momeala și conducând-o pe Sarah spre ușă.

— Să-i spun lui Millie să pregătească masa pentru ora opt?

— Da, e bine, strigă Mark.

Sarah trecuse prin aripa casei în care era dormitorul principal, dar nu intrase niciodată în camere. Millie îi promisese că îl va muta pe Reggie de-acolo, în timpul cât aveau să fie ei plecați.

Dacă n-ar fi fost boala lui Reggie, ea ar fi protestat împotriva mutării, dar avea impresia că nici Millie și nici Mark nu se așteptau ca Reggie să mai ocupe acele camere. Iar Mark o asigurase că totul va fi mult mai ușor în felul acesta.

Mark o ținu de mână pînă când ieșiră din raza vizuală a

bătrânului. După aceea, Sarah își retrase mâna și merse la un pas în urma lui, de-a lungul celor două culoare nesfârșite.

Într-un târziu, el deschise o ușă.

— Bun venit acasă! îi ură cu o voce enigmatică. Tata a spus că poți redecora totul, dacă vrei. A spus că ai mână liberă să-ți pui amprenta asupra întregii case, dacă tot stăm aici. A dorit ca eu să-ți transmit că nu se va simți părăsit sau neglijat, dacă vom dori o casă a noastră.

„De ce-am dori-o?“, se întreabă ea, privind prin camera de zi în care o condusesese Mark.

Era evident că încăperea fusese modernizată de-a lungul anilor, dar rămăseseră lambriurile sculptate, tavanele înalte și elegante, ferestrele uriașe, ce invitau la conversațiile în doi, de modă veche.

— Ar fi mai ușor să ne mutăm în altă parte, ca să evităm grija ta de a nu ne da de gol.

Sarah se încruntă în momentul în care văzu că în cameră nu era decât o singură piesă de mobilă ce putea fi folosită în mod confortabil ca pat. Bancheta pentru îndrăgostiți era prea scurtă, deși te invita să te așezi cu o carte în mână. Camera avea și câteva biblioteci, un secretaire, un telefon antic și două balansoare, unul dintre ele fiind acoperit cu o pătură veche croșetată.

— Covorul este gros, dar nu cred că este prea comod să dormi pe el, completă Mark, când privirea lui Sarah ajunsese pe jos.

Mark se îndreptă spre o debara și deschise ușa. Încăperea era cât jumătate din dormitor. El indică mulțimea rafturilor, barele lungi și puținele ei lucruri ce păreau stinghere în spațiul imens.

— În lipsă de altceva, dacă nu te superi, eu am să dorm aici.

Ce putea spune? Putea să doarmă oriunde dorea în casa lui.

— Nu văd de ce n-ai putea dormi în propria ta debara, spuse ea, ironic, în timp ce deschidea ușa altei camere. Aceasta era copia perfectă a celei de alături, dar era încărcată cu mai multe haine decât putea Mark purta în două vieți.

El o urmă în debara, se întoarse încet și privi rafturile pline cu pantofi.

— Recunosc, sunt cam multe lucruri, dar după câteva luni și debaraua ta va arăta aproape la fel ca asta.

— Mă îndoiesc, protestă ea, ieșind de-acolo. Nu pot să-mi imaginez ce aş putea face cu atâtea haine.

— Să le porți, răspunse Mark. Baia e acolo. Sarah încuviință și se îndreptă spre ușa din cealaltă parte a camerei.

Baie era puțin spus. Avea trei încăperi mai mici, din care una cu saună și cadă îngropată sub fereastra la fel de mare ca aceea din camera de zi.

— Dar asta nu e o baie, spuse ea. Are dimensiunile vechiului meu apartament!

El stătea rezemat de tocul ușii și o privea în oglinda de deasupra chiuvetelor și rafturilor decorate cu vase ce aveau aspect antic.

— De ce ai impresia că tot ceea ce vezi te împinge tot mai departe de mine? De ce ești hotărâtă să întorci toată această bogăție împotriva mea? Întrebă, cu voce răgușită.

— Nu-i adevărat, protestă Sarah, încercând să treacă pe lângă el.

El o opri, punându-i mâna pe umăr.

— Este, replică el. Eu *nu sunt* Sean!

— Știu asta!

— Fiecare ușă pe care ai deschis-o te-a făcut să devii mai teapănă și, totodată, mai fragilă. Aproape că mă aștept să te spargi, dacă vorbesc mai tare.

— Of, Doamne! Mark, eu nu aparțin acestui loc. Și nu văd cum am să pot continua!

— Îți aduci aminte când te-am luat să-l vezi pe tata la spital?

Sarah privi din nou spre el.

— Îți amintești ce ți-am spus atunci? De data aceasta, el nu așteptă un răspuns. Am spus că tot ce ai de făcut este să *pretinzi* că mă placi mult. Îți amintești?

Sarah încuviință.

— Schimbarea e atât de mare?

Ea își simți dintr-o dată gura uscată. Ochiul i se umplură de lacrimi. Își dorea să-și rezeme capul de umărul lui și să plângă.

— Da, Mark. *Totul* s-a schimbat!

— Cum? Întrebă el cu blândețe.

Ea închise ochii și el nu-i mai putu vedea.

Dacă i-ar fi văzut, ar fi știut ce sentimente avea Sarah pentru el și nu-și putea permite această umilință.

— Când mi-ai cerut acest serviciu, nu știam nimic despre tine. Dar tu, nu numai că ai multe lucruri, ai și toată această istorie în spate. În aceste camere au trăit generații după generații de oameni distinși. Sunt îngrozită că am să fac ceva într-adevăr dezastruos și am să stric totul.

— Ce? Să ruinezi istoria? chicoti el. Istoria e ceva ce nu se poate schimba.

— Dar poate fi rescrisă, protestă ea. Citește doar câteva din cărțile de istorie de astăzi și compară-le cu istoria pe care am studiat-o noi.

— Atunci va trebui să te întreb de ce îți pasă? Îi ridică bărbia cu vârful degetului său lung.

— Trebuie, răspunse încet. Altfel, cum îți explici că, văzând toate acestea, am devenit paranoică?

Privirea lui caldă o liniști puțin.

— Înțeleg, spuse el. E ușor să fii neliniștit când ești foarte obosit. Hai să tragem puiul de somn de care-i spuneam tatălui.

— E cea mai bună propunere pe care am auzit-o toată ziua. Îți vine să crezi că azi dimineață erăm încă în Hawaii?

— Nu, răspunse el. Totul pare atât de îndepărtat.

— La mii de kilometri. Până la urmă, tu unde ai să dormi?

— Cu tine, cred, spuse el, punându-și degetul pe buzele ei, pentru a o împiedica să protesteze. Din nefericire, am impresia că vei insista doar să dormim. Am dreptate?

Sarah încuviință.

— Și arăți de parcă ai avea nevoie de o îmbrățișare. Și eu sunt atât de obosit, încât știu că aș putea dormi oriunde, dar aș prefera totuși un loc confortabil. Cine știe când voi mai avea din nou ocazia? adăugă el.

Cum putea să nu fie de acord? Mai ales că el se aplecă să-i scoată pantofii, după ce ea se așezase pe marginea patului. Îi ridică picioarele, îi aranjă perna și o înveli cu grijă, înainte de a veni lângă ea.

Apoi, brațele lui o înconjură și o făcură să știe că era în siguranță la pieptul lui.

Simți, în sfârșit, că se destinde. Această situație n-avea să dureze mereu. Ar putea chiar să se bucure de ea cât avea posibilitatea.

El își petrecu fiecare noapte lipsită de somn în patul improvizat și inconfortabil de pe podeaua din debara.

Sarah protestă la început, până când el îi spuse că altă soluție decât aceea de a dormi în pat cu ea nu exista. Vorbeau doar seara, când Reggie era de față. El trebuia să-și reamintească mereu că făceau asta doar pentru tată. Iar efectul acțiunii lor asupra acestuia era absolut miraculos.

Culoarea reapăruse în obrajii lui Reggie, care râdea des și din toată inima. Lui Mark îi era groază să se gândească la plecarea lui Sarah, când totul avea să se termine. Nu înțelegea de ce cupla gândul plecării lui Sarah cu moartea lui Reggie.

Veni apoi vremea ca Reggie să se întoarcă la spital, pentru alte analize și chimioterapie. Dacă era norocos, tatăl lui avea să aibă o vindecare miraculoasă, iar Sarah îi va deveni soție pentru totdeauna. Cu numai șase săptămâni în urmă, nu fusese capabil să înfrunte posibilitatea pierderii lui Reggie. Cu o tresărire teribilă, înțelese că, dacă avea să-l piardă pe acesta, pierderea lui avea să fie dublă.

Într-o sâmbătă dimineată, după câteva săptămâni, Sarah și Mark se opriră să ia micul dejun în drum spre spital. Mark părea hotărât să o facă să se simtă stânjenită.

Ea comandă omletă, iar el clătită cu unt și sirop. Mark insistă să „împartă” clătita.

— Pentru a celebra aniversarea noastră! spuse el. Bine, nu foarte exact, cedă puțin, când Sarah îi reaminti că nu erau căsătoriți de atât de mult timp. Dar sunt opt săptămâni de când ne-am întâlnit și am „împărțit” o clătită.

Apoi o amuză, povestindu-i cum i-a spus el lui Reggie că au luat „împreună” micul dejun în dimineata aceea.

Erau la spital când doctorul Hartlie intră în salon.

— Ce fel de tortură mi-ai pregătit pentru astăzi? întrebă Reggie cu voce slăbită, suferind încă efectele tratamentului cu chimicale cu care-l îndopaseră în ultimele două zile.

— O, cred că vei fi interesat de urmările acestei torturi, spuse Hartlie misterios, apoi îi invită pe Mark și pe Sarah să ia loc. El însuși se așeză pe patul lui Reggie, încrucișându-și gleznele și legănându-și picioarele ca un puști. Apoi, oftând mulțumit, îi lăsa să fiarbă câteva minute.

— Am câștigat! spuse, în sfârșit.

— Ce spui? întrebare dintr-odată Reggie și Mark.

— Am câștigat, spuse din nou doctorul Hartlie. Cel puțin până acum! Analizele pe care le-am făcut joi n-au re-

levat nici măcar o celulă de cancer. Nodurile tale limfatice sunt curate. Ești în plină regresie, Barrington, adăugă el, lovind fericit piciorul lui Reggie.

Mark și Reggie rămaseră cu gurile căscate. Sarah reuși să pună o întrebare.

— Cum s-a întâmplat minunea?

— Câteodată, suntem doar norocoși, spuse Hartlie. Cineva acolo sus se pare că te iubește mult, Reggie, adăugă el, apoi se lansă într-un monolog, explicând multe puncte delicate ale declarației sale.

Sarah reuși prima să se miște. Sări din scaun și își aruncă brațele în jurul gâtului lui Reggie, strângându-l la piept, înăbușindu-și emoția. Apoi, fugi din salon, plângând în hohote.

Trecuse o jumătate de oră bună până când Mark trimise după Sarah o soră, în sala de odihnă pentru public, unde ea se refugiase ca să se liniștească.

Ea își cercetă în oglindă urmele răbufnirii emoției. Ochii îi erau roșii. Părul, pe care nu-l pieptănase spre spate de dimineată, arăta de parcă fusese atacat de un taifun. Buzele îi erau umflate, iar lacrimile lăsaseră urme pe machiajul fin aplicat de dimineată. Nu avusese inspirația să-și ia poșeta din salon, așa că acum nu prea avea de ales și trebuia să dea ochii cu Mark în halul în care arăta.

Era fericită pentru Reggie, dar vestea cea bună avea să pună capăt căsătoriei. Nu mai era necesară, în noile condiții. Acum, Mark avea timp să-și caute soția potrivită, pe care să o poată iubi din toată inima. Aceste gânduri îi făcură lacrimile să curgă din nou.

Mark stătea rezemat de peretele opus toaletei și o aștepta să iasă. Când îl văzu, se simți paralizată.

— Te simți bine? întrebă Mark îngrijorat.

O, Doamne, cât și-ar fi dorit să știe ce gândea cu adevărat. Îl privi cu ochi triști.

— Îmi pare rău, nu m-am putut abține să nu plâng, se scuză ea.

— De ce-ai făcut-o?

Chipul lui era mult prea întunecat și ea simți puțină speranță cum se împrăstie. Totul părea o situație fără ieșire. Își întinse mâinile cu intenția de a-l atinge, apoi le lăsă să cadă pe lângă ea.

— Sunt încântată de victoria tatălui tău, adăugă ea, în cazul în care el nu înțelesese de ce plânsese.

El încuviință spusele ei.

— Știu.

— Și acum ce facem? întrebă ea.

— Mergem înainte! Răspunsul lui nu cuprindea nici cea mai mică ezitare.

— Cum? Nu-ți vei putea petrece tot restul vieții dormind în debara!

— Nici nu intenționez, spuse mergând pe hol. Își îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor. Mișcarea aceasta îi făcu jacheta să se întindă pe piept.

Sarah înțepeni și își concentrează privirea pe pieptul ce apăruse în deschiderea cămășii.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu-mi vine în minte nici un motiv ca să renunțăm la jocul de-a căsătoria și să continuăm ca și când am intenționa să o facem permanentă.

— Cum asta? întrebă ea din nou.

— O mulțime de căsătorii fericite au fost, probabil, întemeiate pe mult mai puțin.

Ea își simți gura uscată.

— Ca de exemplu?

— Securitate financiară.

De data aceasta, fu rândul ei să propună o variantă:

— Ce-ai zice de nevoia de sentimente?

Expresia chipului lui nu arăta nici o urmă de „nevoie de sentimente“.

— Vrei să-ți explic? întrebă ea, urându-l pentru că nu-i accepta cuvintele la justa valoare.

— Dar tu m-ai ajutat să-mi umplu această nevoie de sentimente. N-am să dau înapoi de la înțelegerea noastră, doar pentru că nevoia nu mai e actuală.

— Și dragostea? întrebă ea, în mod evident hotărâtă să se tortureze singură. N-ai sperat niciodată să o ai? Nu ți-ar plăcea o căsătorie bazată pe acea magie care-l face pe tatăl tău să strălucească ori de câte ori vorbește despre mama ta?

— Până nu demult, nu m-am gândit niciodată că am nevoie de *această* magie. Cred că mă voi descurca și în continuare să trăiesc fără ea, spuse, omorând ultima fărâmbă de speranță din sufletul ei.

— Nu! Ea se întoarce și o porni înapoi pe hol, spre lift.

Mark porni după ea.

— Ce vrei să spui?

— Nu vreau să trăiesc degeaba! Eu vreau *totul*! Am venit în Washington ca să iau tot de la viață. N-am să mă mulțumesc cu ceea ce spui tu. Vreau succes în carieră, o casă în care să nu mă simt ca un parazit. Și vreau o căsnicie și copii care să nu tânjească după ceea ce am eu aici. Își lovi pieptul cu pumnul în dreptul inimii și abia apoi realizează că el n-avea cum să o vadă, dar hotărî că nu contează. Cu siguranță, înțelesese bine mesajul ei.

Se rugă, în sinea ei, ca el să conștientizeze că tot ceea ce voia ea, voia împreună cu el, dar nu fără dragoste.

Mark o ajunse din urmă când ea apăsă pe butonul liftului. O apucă de încheietura mâinii și o întoarse spre el.

— Sarah!

— Trebuie să-i spunem, Mark! Ea îi privi fix degetele lungi și bronzate ce contrastau cu pielea ei albă, întrebându-se cum putea el să-i transmită atâtea emoții, doar atingând-o.

— *Eu n-o voi face!* spuse tăragănat. Te-ai gândit vreodată că sentimentele pot crește dacă le dăm o șansă? Tu mă placi, nu-i așa? Există o atracție între noi pe care nu o poți nega. Este cu siguranță un început. Și în multe societăți, pentru mulți oameni, căsătoriile aranjate au devenit, în timp, unele dintre cele mai fericite.

Liftul își deschise ușile și un pacient în halat de spital ieși cu însoțitorul lui.

Sarah își răsuci mâna și Mark o eliberă. Ea intră exact când ușile liftului începeau să se închidă. Ușile se deschiseră din nou și Sarah rămase în lift, privindu-l.

— Tatăl tău se va face bine, Mark! Acum nu ne rămâne decât să ne continuăm viețile, așa cum erau înainte de a ne cunoaște, spuse în timp ce ușile se închideau, separându-i parcă în cele două lumi din care provenea fiecare.

10

REGGIE URMA SĂ SE ÎNTOARCĂ de la spital peste două zile. Sarah se asigură că avea să fie plecată, înainte ca el și Mark să ajungă acasă de la clinică.

Luă un taxi spre noua și pustia sa locuință. O oră mai târziu, despacheta și era încântată că reușise să găsească acest apartament într-un timp atât de scurt. „Chiar și Mark ar fi plăcut impresionat“, se gândi ea.

Era o garsonieră obișnuită, funcțională și curată, cu o bucătărie mică, mobilată. Și era doar la trei blocuri distanță de o stație importantă de metrou.

Cu aproape cinci mii și jumătate de dolari în bancă, era foarte sigură că își va putea menține stilul simplu de viață, mai ales dacă își lua o a doua slujbă. Avea mai mare nevoie de acest serviciu pentru a-și ocupa timpul și a nu se mai gândi la tot ce se întâmplase, în ultimul timp, în viața ei.

Se așeză cu o cană de cafea proaspătă în mână și cercetă împrejurimile. Cu harta orașului în mână, încercui restaurantele la care putea ajunge pe jos de la noua ei locuință și se gândi cu groază că a doua zi avea să se ducă la serviciu. Nu era deloc ușor să anunțe că se despărțise deja de soțul ei. Fără îndoială că cineva va câștiga un pariu în clădirea imensă, în urma bârfelor despre ea și căsătoria ei cu Mark.

— Se vor gândi că am avut un avort sau că am aflat că nu pot face copii, bombăni ea în timp ce mai încercuia o ofertă de serviciu.

Ce naiba făcea ea aici? Și cum avea să reușească să nu se gândească la Mark? Avea în piept o durere permanentă și mintea ei începuse să se clatine. Nu se putea gândi decât la ceea ce va crede Reggie. O va ierta când îi va găsi biletul?

Și Mark, ce va crede? Ce va face când va descoperi plecarea ei?

Unicul loc în care ar fi putut-o găsi era serviciul. Asta în caz că *dorea* să o caute.

Aruncă pixul și renunță să se mai concentreze.

Trei luni mai târziu, nu se schimbase nimic. Lucra, servea la mesele din micul restaurant cubanez de pe strada unde locuia. Mark nici măcar nu încercase să ia legătura cu ea, cu excepția unui bilet pe care i-l trimisese la birou și care însoțea formularele necesare anulării căsătoriei.

Ea încercase să se convingă, câteva săptămâni la rând, că nu completase formularele pentru anularea căsătoriei doar pentru că nu avusese timp liber. Nu-și luase nici o după-amiază liberă de la serviciu. După aceea, recunoscu în sinea ei că nu era adevărat, iar acum nu mai era deloc sigură de ce nu luase nici o măsură pentru a pune capăt acestei căsătorii care nu existase niciodată.

Nu era adevărat! La vremea aceea, Reggie avusese *nevoie* de căsătoria lor. Și orice dovadă medicală, pe care cineva i-ar fi adus-o, n-o putea face să creadă altceva decât că ei jucaseră un rol foarte important în vindecarea socrului. Era singura scuză, ca să nu-i fie rușine de minciuna trăită.

Într-o după-amiază de sâmbătă, hotărî că era momentul să facă pace cu ei.

O oră și patruzeci și cinci de minute mai târziu, taxiul ei opri în fața porților conacului despre care Mark îi spusese că fusese în posesia familiei sale timp de trei generații.

— Millie? spuse ea în interfonul de la poartă, când o femeie răspunse la apel.

— Cine întreabă? răspunse Millie, pe cel mai indignat ton cu putință.

— Sarah.

— Sarah?! Vocea lui Reggie se auzi puternic și porțile se deschiseră imediat. Pentru numele cerului, copilă, ar fi trebuit să sune. Aș fi lăsat porțile deschise. Vino repede înăuntru!

Ușile duble ale casei se deschiseseră, înainte ca mașina să se oprească.

Sarah plăti cursa, în timp ce Reggie deschise portiera și o ajută să coboare, trăgând-o direct în brațele sale.

Îmbrățișarea lui o încălzi și îi potoli tremurul interior. În sfârșit, găsi destul curaj pentru a ridica ochii, să privească peste umărul lui. Nu era sigură dacă emoția resimțită era ușurare sau disperare. Mark nu se vedea nicăieri. Doar Millie, care apără și ea în ușă, întâmpinând-o cu căldură.

— Hai înăuntru! spuse Reggie, când taxiul se mișcă pe aleea circulară, în drum spre ieșire. Vom muri de frig, dacă mai stăm mult pe-afară.

El n-avea haină și ea se simți vinovată. Nu putea risca să se îmbolnăvească.

— Mă bucur să te revăd, Sarah, spuse Millie, cu un amestec de precauție și sinceritate în glas, în timp ce închidea ușa în urma lor.

— Și eu mă bucur să te revăd, Millie!

— Intră în vizuină, spuse Reggie, ținându-i încă mâna. Millie, ce-ar fi să ne aduci niște ciocolată fierbinte? Privi spre Sarah întrebător.

— Sună minunat, răspunse Sarah, când el o conduse în cameră.

Simți, pe neașteptate, un regret atât de mare încât trebui să lupte cu durerea. Regret pentru ce? Regret pentru că Mark n-o iubea? De multe ori, în aceste ultime luni, se întrebase ce s-ar fi întâmplat dacă ea ar fi lăsat natura să-și urmeze cursul.

Reggie îi întrerupse gândurile, îndepărtându-se de ea.

— Lasă-mă să te privesc! spuse, ținându-i mâinile depărtate în timp ce o examina.

Ea profită de ocazie și îl examinează la rândul ei. Se mai îngrășase puțin. Fața lui ridată se mai rotunjise, era puțin roz și radia de sănătate. Surprinzător, părea mai tânăr. Cu excepția ochilor. Aceștia aveau încă tristețea pe care ea o descoperise încă de când îl cunoscuse. Știu, din instinct, că o parte era din vina ei.

— Ai slăbit, o dojeni Reggie, ajutând-o să-și scoată haina.

Ea ridică din umeri, când Millie apără cu tava pe care era ciocolata fierbinte.

— Asta te va ajuta, spuse Reggie. Millie face ciocolata cu smântână. Nu e altceva decât colesterol și fericire pură. El îi mulțumi lui Millie și îi dădu haina și mănușile lui Sarah. Și

cât e Millie aici, aş vrea să te întreb dacă ai vrea să iei cina cu mine.

— Unde e Mark? întrebă ea, hotărând că e mai bine să o facă acum, înainte de a se simţi prost.

Millie înţepeni şi îşi dresе glasul cu neîndemânare.

— Are o obligaţie, răspunse Reggie cu blândeţe, privind cu ochii mari şi sprâncenele ridicate. Expresia lui îi arată clar ce fel de obligaţie era. Compania ta mi-ar face mare plăcere.

— Atunci rămân!

Millie zâmbi aprobator şi se îndreptă spre uşă.

— Masa va fi gata în aproximativ o oră, le reaminti.

Imediat după plecarea ei, Reggie o invită pe Sarah să se așeze. Camera, pe care o ştia luminoasă, împrumutase acum din aspectul iernii. Toate colţurile încăperii erau întunecate, din cauza draperiilor trase. Doar focul ardea vesel în uriaşul şemineu.

— Spune-mi, de ce ai plecat? întrebă Reggie, așezându-se în balansoarul din faţa ei. Mark a recunoscut până la urmă că toată căsătoria a fost un simulacru de la început până la sfârşit. Însă eu ghicisem acest lucru, iar destăinuirea i-a fost mai uşoară. Mi-a mai spus că nu s-ar împotrivi să continue căsătoria. Deci, de ce-ai plecat?

— N-ai fi vrut ca Mark să aibă genul de căsnicie pe care ai avut-o tu cu soţia ta? întrebă ea simplu. Mark nu mă iubeşte; e un fapt bine cunoscut. Era mai bine să-i punem capăt atunci când toată lumea era fericită, decât să aşteptăm până am fi fost prinşi în capcană şi am fi ajuns nefericiţi.

— Erai nefericită? întrebă Reggie, cu grijă în glas.

— Nu.

— Acum eşti fericită?

— Nu, oftă ea. Dar mă simt din nou împăcată cu mine. Nu mă mai bazez pe Mark sau pe tine, ca să ocolesc greutăţile din acest oraş.

Reggie râse încet.

— Aşa simţei?

Sarah încuviinţă.

— Mark nu ţi-a povestit despre cum am ajuns la înţelegerea noastră?

— Mi-a spus multe despre asta, înainte de a vă căsători. Unicul lucru pe care a uitat să-l menţioneze a fost că totul trebuia făcut pentru fericirea mea. Nu v-aţi gândit, însă, la fericirea voastră.

Sarah simți că îi venea să plângă. În loc de aceasta, se repezi și îl strânse în brațe.

— Îți mulțumesc atât de mult pentru înțelegere!

— Aș vrea să-l vezi pe Mark, spuse, îmbrățișând-o și el. Nu sunt convins că această despărțire a fost bună pentru vreunul dintre voi. Nu-i așa că ții la el?

— M-am măritat cu el pentru bani, protestă ea, ghemuindu-se în fața lui. Eu nu mă voi potrivi niciodată în viața lui. Și apoi, să ne întoarcem la subiectul dragoste. Ea își privi degetele. Într-o zi, sper să mă mărit din dragoste.

— Și asta pot să înțeleg, spuse Reggie și nu mai adăugă nici un cuvânt legat de acest subiect. Vorbiră despre serviciul ei, despre sănătatea lui, orice, cu excepția lui Mark.

Când cina simplă, dar gustoasă, luă sfârșit, Mark încă nu se întorsese de la întâlnirea sa. Ea se hotărî să plece înainte de întoarcerea lui.

Reggie chemă un taxi, în timp ce Millie îi aduse haina și îi împachetă restul de plăcintă cu pui rămas de la cină.

— În mod evident, nu te hrănești bine. Millie îi înmână pachetul ambalat în folie de aluminiu. Ia-l!

Bătrânul îi promise că vor păstra legătura, notându-și numărul ei de telefon și adresa, în timp ce așteptau taxiul.

— Ține minte că, orice s-ar întâmpla, sunt aici, dacă ai nevoie de mine.

Sarah îi promise.

— Și, Sarah, e foarte bine că ții la independența ta, dar nu uita că *nimeni niciodată* nu poate trăi singur. Toți avem nevoie de ceilalți oameni. Nu e nimic rău în asta!

Cuvintele lui veniră ca o revelație. Reggie avea dreptate. Se întrebă cum uitase că nu era nimic rău în a avea nevoie de ceilalți. O ultimă îmbrățișare și porni. Durerea singurătății din inima ei începuse să mai slăbească. Chiar dacă Mark o iubise sau nu, avusese nevoie de ajutorul ei! Și sperase ca farsa pe care o jucaseră să se transforme în realitate. Dar acum era prea târziu. Mark se întâlnea cu altcineva.

Abia se întorsese în apartament după o jumătate de oră, când cineva ciocăni la ușă. Se întâmpla atât de rar, încât curiozitatea o luă înaintea rațiunii.

— Ce dracu' faci? începu Mark, imediat ce ea deschise ușa. Nu verifici niciodată cine e la ușă, înainte de a deschide? Doamne, Sarah, ești în Washington!

— Mark?! se miră ea să-l vadă. Arăta la fel de arogant. Părul său era ciufulit de vânt și câțiva fulgi de zăpadă, ce începuseră deja să cadă, îi stăteau în păr.

El intră, fără să aștepte să mai fie invitat.

— Tata mi-a spus că ai fost pe-acasă în seara asta.

Ea încuviință, clipind, în timp ce încerca să fie atentă la ceea ce spunea el și nu la șocul și bucuria de a-l revedea.

— Mark, spuse din nou, de data aceasta oftând. Gura și nasul lui erau înroșite de frig. Gulerul paltonului lung era ridicat până la urechile ce fuseseră ciupite de ger, iar degetele ei se îndreptară automat spre ele, ca să le încălzească.

El se îndepărtă de atingerea ei și o ocoli.

— Am luat vizita ta drept interes pentru ceea ce trebuie să facem pentru anularea căsătoriei.

Cuvintele lui o treziră la realitate.

— Am crezut că e o idee bună, spuse ea, amintindu-și unde fusese mai devreme. Dar tu ai dat instrucțiuni clare în nota care însoțea formularele. Îmi imaginez că vrei să-ți continui viața. Reggie mi-a spus că ai avut o întâlnire în seara asta.

— Nu m-am oprit niciodată din a-mi trăi viața. Ochii lui străluciră periculos. Tu ești cea care a părut foarte hotărâtă în a departaja căsătoria noastră de restul vieții tale.

Sarah bătu în retragere.

— N-am vrut să profit. N-am vrut să te simți obligat...

— Mă simt. M-am simțit obligat față de tine de prima dată când m-ai făcut să râd în acel restaurant.

Sarah se încruntă. De când îl făcuse să râdă? Nu de când el renunțase la slujba ei și descoperise că era săracă?

El o apucă de brațe.

— N-ai fost niciodată o femeie întreținută, spuse cu necaz, oricât de mult aș fi dorit. Tu ne-ai oferit, tatei și mie, mai mult decât ți-am înapoiat noi vreodată. Lui i-ai dat speranță, iar mie... El lăsă fraza neterminată.

— Ce? Ce ți-am dat ție? întrebă, temându-se de răspuns, suferind că speranța, pe care i-o dăruise tatălui lui, fusese tot ceea ce-i putuse oferi și lui Mark.

— Mi-ai redat sentimentele, spuse el în final.

Măinile îi căzură pe lângă trup și le înfipse apoi cu nerăbdare în buzunare, făcând să i se întindă paltonul pe umeri.

— O, da, ți-am oferit o mulțime de sentimente: furie, iritare, nerăbdare...

— Să simt furie, frustrare... să simt orice... a fost o schimbare frumoasă pentru mine, Sarah. Nu ți-ai dat seama cât de stângaci am devenit, eu, omul care hotărăște destinul atâtor oameni, în meseria mea? Am învățat să-mi maschez sentimentele în așa fel încât mulțumirea sau amărăciunea pentru viețile pierdute pe care le văd, să nu-mi afecteze obiectivitatea. Altfel, aş fi făcut prea multe greșeli. Credeam că sunt un judecător bun.

— Dar ești un judecător bun! La nuntă, multă lume mi-a spus cât de mândră ar trebui să fiu de tine.

— Sunt mai bun *acum*, o contrazise. N-am înțeles ce a însemnat să fiu crescut fără influența benefică a unei femei, până când ai intrat tu în viața mea.

— Dar tu și tatăl tău...

— Tata mi-a oferit totdeauna multă dragoste, dar când am înțeles că-l voi pierde, nu mi-am dat seama cât de puțin îi ofeream în schimb. De fapt, până când nu s-a îmbolnăvit tata, nu m-am simțit niciodată dator să-i arăt afecțiune. Era în mine, dar nu era exprimată. Am avut discuții filozofice, dispute lungi, când eram tânăr, dar nu mi-a spus că mă iubește până în ziua în care m-a trimis la studii, înapoi în Statele Unite, în timp ce el își termina mandatul în Siria. Știa că nu ne vom mai vedea cel puțin patru luni.

— O, Mark, nu-mi vine să cred.

— De ce? Sentimentele din copilăria mea erau temporare, deci mă bucuram de ele când le aveam și învățam să le înlocuiesc repede când dispăreau.

Ea trebui să se uite în altă parte. Asta făcea el acum: înlocuia relația lor cu una nouă.

— Nu prea vrei să auzi asta, nu-i așa?

— Nu înțeleg cu ce ne poate ajuta acum!

— Mi-am propus că voi spune tot când voi ajunge aici. Orice părere îți vei face, mă va ajuta pe mine această confesiune.

Ea își mușcă buza, în timp ce el privea în jur, plimbându-se prin apartamentul ei mobilat cu piese dispartate.

— Spune-i terapie, dacă vrei! Mi-am promis că-ți voi spune tot ceea ce am pe suflet, înainte de a pleca, completă el în timp ce se îndrepta spre bucătăria mică.

— Îmi dai voie?

Fără să aștepte un răspuns, el își turnă cafea în cană și se

așeză pe scaunul înalt de lângă teigheaua din bucătăria unde ea își lua micul dejun.

Sarah se forță să traverseze camera, merse să își umple și ea cana cu cafea și se îndreptă spre unicul loc în care se mai putea așeza, pe marginea patului.

— Tot nu ai prea multă mobilă, comentă el și suflă în cafea.

— Nu. Am de gând să-mi cumpăr în curând un balan-soar.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Ai fost de curând acasă?

— Nu.

— Ce-ai făcut de Crăciun?

— Am lucrat.

El privi posomorât.

— Mai am o slujbă, la un mic restaurant, nu departe de aici, îi explică ea. Au avut deschis de Sărbători.

— Doar n-ai din nou nevoie disperată de bani!

— Nu că ar fi treaba ta, dar intenționez să nu mai ajung vreodată în acea situație. Și de-aceea voi putea să-mi permit un scaun confortabil pentru apartamentul meu, după ce voi lua salariul, săptămâna viitoare.

Își rezemase coatele de genunchi și privea în cană.

Nu își dădu seama că el își părăsise locul, până când vâr-furile pantofilor lui nu intrară în raza ei vizuală. Atunci își ridică privirea.

— Greșești, spuse printre dinții încleștați. *Este* treaba mea. Suntem căsătoriți încă, oricât de tare ai încerca să negi acest fapt. Și dacă ai nevoie de bani...

— Toată lumea are nevoie de bani, îl întrerupse ea. Dar eu nu am nevoie de *bani* tăi.

— Tot ce vreau să fac, e să te ajut. Nu pot face măcar atâta lucru pentru soția mea?

— Anulează căsătoria, Mark! Ea își lăsă cana pe noptiera patului. Termină formalitățile, ca să sfârșești cu sentimentul ăsta blestemat de vinovăție. Uită-te în jur! Acum o duc bine. Întinse mâna, într-un gest implorator, iar el rămase nemișcat.

Privirea lui pe degetele ei o făcu să le simtă fierbinți. În mod reflex, își adună mâinile.

— Mâna ta arată ciudat fără inelul mamei.

— Știu, spuse ea trist.

— Arăți bine. Tata spunea că ai cam slăbit.

— Era nevoie să slăbesc câteva kilograme. Toată mâncarea bună din luna de miere, Crăciunul... De ce trebuia să spună toate acestea? Și felul în care el se uita la gura ei...

Își umezi buzele cu nervozitate.

— Cu cine te întâlnești acum? Nu ținea să afle, dar voia ca el să știe că ei nu-i pasă.

— Am jucat tenis și am luat cina cu o avocată care a reprezentat pe cineva în fața curții prezidate de mine, acum câteva săptămâni.

— A câștigat?

— Cazul sau partida de tenis? Le-a câștigat, oricum, pe amândouă, răspunse el înainte ca ea să poată spune ceva.

— Se pare că e exact tipul de persoană de care ai nevoie. Sunt sigură că aveți multe în comun.

— N-am să mă mai întâlnesc cu ea, îi scurtă el comentariul.

— De ce?

El se concentrează asupra mâinilor ei.

— Încă sunt îndrăgostit de soția mea, spuse, fără să o privească.

Sarah simți că rămăsese fără aer și că inima îi bătea atât de tare încât el, probabil, o auzea. Oare glumea? Buzele îi deveniră dintr-o dată uscate.

— Cred că ai o imaginație impresionantă. Ceea ce simți e doar muștrare de conștiință. Tu *nu mă iubești!*

— De unde știi? Cu mâna liberă o mângâie sub bărbie.

— Tu nu poți... Se făcea iar singură de răs. Tu trebuie să te însori cu cineva care ar putea... care ar... Nu putea descrie persoana de care avea el nevoie.

— Ar fi o înșelătorie drăguță, spuse râzând. Nici nu mă gândesc să devin bigam.

Ea simți că roșește.

— De aceea ai nevoie să anulezi căsătoria noastră.

— O, Doamne, Sarah, mormăi el, închizând ochii, ridicându-o în picioare și îmbrățișându-o. Știi cât de mult am nevoie de tine? Abia dacă am mai zămbit, ca să nu mai amintesc de răs, de când ai plecat tu. Te iubesc, Sarah. N-ai vrea să mă asculți o clipă cu inima și nu cu mintea?

— Dacă e adevărat, de ce nu mi-ai spus-o până acum?

— Credeam că am făcut-o. Credeam că ți-am spus, în toate felurile posibile, cât de mult te iubesc.

— Nu, n-ai făcut-o, protestă ea.

— Nu m-am gândit să *rostesc* cuvintele, oftă el, din adâncul inimii. Când tot insistai că te-ai măritat cu mine pentru că aveai nevoie de bani și lăsați să se înțeleagă că te prostituai, nu mi s-a părut momentul potrivit să amintesc de dragoste. Cel puțin, nu până când tata a ghicit că te iubeam și mi-a spus să fiu răbdător. El crede că *și tu* mă iubești pe mine, adăugă el, ochii lui întunecați căutând răspuns într-ai ei.

— M-a durut inima că n-am avut curajul să o spun, dar o spun acum. *Te iubesc*, Sarah Fields!

Ea încercă să-l aducă cu picioarele pe pământ.

— Dar eu nu sunt potrivită, Mark, spuse ea, inspirând adânc. M-am simțit cumplit când ți-a fost rușine cu mine...

— Despre ce vorbești? El o împinse la distanță de un braț. Vocea lui suna la fel de supărată ca atunci când intrase pe ușă.

— N-ai vrut să fii văzut cu mine în acele ultime zile din Hawaii și nu te învinovățesc. M-ai evitat. Nu am...

— Doamne, asta ai crezut?

— Știu că nu am grația socială necesară și hainele minunate și...

De data aceasta, el o strânse la piept, până când simți că-i va rupe oasele.

— Te-am evitat pentru că nu eram sigur cât voi rezista să nu te ating. Ai fost foarte clară când mi-ai explicat că nu vrei să complici căsătoria noastră cu sexul. El închise ochii și scutură din cap. O, Doamne, Sarah, te-am evitat pentru că nu știam ce-aș putea face dacă mai petreceam încă o secundă singur cu tine.

Deschise din nou ochii și îi prinse privirea.

— Știi în ce panică am intrat când ai propus să facem scufundări? N-o așteptă să-i răspundă. Amândoi? Singuri, pe o plajă pustie și aproape dezbrăcați? Aproape că a trebuit s-o rup la fugă din cameră ca să nu cedezi ispitei.

Sarah nu se putuse abține să nu zâmbescă.

— Poate ar fi trebuit să fii de acord. Poate era exact ceea ce ne trebuia.

— Poate. N-am îndrăznit să risc. Aș fi făcut, în schimb, asta. El o sărută pe obraz. Apoi asta. Sărutul fu la fel de ușor. Degetele lui coborâră încet pe curbele spatelui ei, de-a lungul întregului trup. Atingerea ușoară o lăsă fără aer.

— Și apoi, probabil asta. Mâna lui alunecă pe sub jachetă

și dădu de piele. O, Doamne, Sarah, voiam atât de mult să te ating! Buzele lui le acoperiră pe-ale ei într-un sărut ce începu ca o mângâiere, apoi deveni pasionat.

El își ridică într-un târziu capul.

— Și dacă ai fi răspuns astfel, ar fi fost nevoie de un cutremur de pământ ca să oprească ce urmează acum.

Sarah își simți mâinile și picioarele rămase fără putere. Trebuia să se concentreze ca să nu leșine.

— În sinea mea, recunoscusem că te iubeam de-atunci, dar nu voiam să te grăbesc, să te sperii.

— Când ai știut? reuși ea să întrebe.

— În ziua când te-ai întors din excursia cu avionul.

Această declarație o făcu să râdă.

El reacționează cu o privire amenințătoare la amuzamentul ei.

— Acea călătorie a fost cea mai mare apropiere a mea de iad. N-am știut de tine aproape o zi întreagă.

Sarah îndrăzni să spere.

— Chiar mă iubești? Cuvintele ei cuprindeau toată mirarea ei la acest gând.

— Cu toată inima și cu tot sufletul! Dar tot îmi place mai mult să o arăt, decât să o spun. Și cred că e rândul tău. N-am suferit destul? Spune-mi că mă iubești și tu! Îi ceru încruntat, îndepărtând-o de el o clipă.

— O, Mark, n-ar trebui, dar te iubesc! Ea îi mângâie fața, buzele lui devenind atât de tentante, încât era sigură că dacă el n-avea să o sărute imediat, va lua ea inițiativa.

— De ce n-ar trebui? Întrebă el. De ce naiba n-ar trebui să mă iubești? Ce e rău în a mă iubi *pe mine*? Mâinile lui o strânsă până la durere.

— Ai putea avea ceva mai bun, oftă ea. Doamna avocat, de exemplu. Pare perfectă...

— Nu m-a făcut să simt nici a mia parte din ceea ce simt când sunt alături de tine. M-ai condamna la o viață în care să nu simt nimic?

Reamintirea durerii și speranța cu care tânjise după ea i se citiră pe față și îi treziră lui Sarah, din nou, bucuria de a trăi.

— Și ce sentiment spuneai că ai pentru mine? suspină ea, tachinându-l.

— Dragoste, Sarah, o asigură el. Simt dragoste. Și am s-o spun ori de câte ori ai s-o dorești. Dar am nevoie să o aud și de la tine!

— Te iubesc, Mark, spuse cu sinceritate. Dar dacă nu mă săruți repede, am să mor, iar dragostea ta nu mă va mai ajuta prea mult.

El închise ochii leneș.

— Ne-am întors la asta, nu? oftă el cu ochii la buzele ei. Acesta era raiul! Murise și ajunsese în rai.

— Ne-am întors la ce? întrebă ea, în momentul în care mai mult simțeau cuvintele decât le rosteau.

El nu răspunse, o sărută cu pasiune.

Mult timp, ea nu mai simți decât buzele lui pe gura ei, greutatea trupului lui când el o întinse pe pat, apoi piele pe piele, în timp ce, încet, eliminau ultima distanță dintre ei.

— Fă dragoste cu mine, Mark! îl imploră ea în sfârșit.

El ezită, strângând-o la piept.

— Nu, până când n-o mai spui o dată. De data asta, doar pentru noi, spuse el sărutându-i pleoapele, obrajii, vârful nasului. Nu pot îndura gândul că mă voi trezi mâine dimineață sau poimâine sau răspoimâine și voi descoperi că acesta a fost un alt vis.

— Ești treaz, îi spuse, ciupindu-l ușor de umăr. Dar n-am habar despre ce vorbești.

— Va trebui să promiți din nou să mă iubești, să mă cinstești, să mă onorezi. Până când moartea ne va despărți, reuși el să adauge.

— Și de data asta, va fi pentru totdeauna! suspină ea.

— Pentru totdeauna! Sună bine! spuse el.

SFÂRȘIT

*Trăiește clipe
speciale alături de*

Harlequin®